

Độc Giả Thứ 7

Contents

Độc Giả Thứ 7	1
1. Chương 1: Người Chết Đầu Tiên	2
2. Chương 2: Điều Tra	6
3. Chương 3: Tôi Là Hung Thủ ?	10
4. Chương 4: Người Chết Thứ Hai	13
5. Chương 5: Tình Cảm Chân Thành	17
6. Chương 6: Đêm Hồi Hồn	20
7. Chương 7: Người Chết Thứ 3 Và Thứ 4	23
8. Chương 8: Vô Lực Bị Thương	27
9. Chương 9: Phiếu Mượn Sách Chết Người	32
10. Chương 10: Nhóm Suo	35
11. Chương 11: Nếu Tôi Là Người Kế Tiếp	39
12. Chương 12: Chẳng Ai Làm Hại Được Tôi	43
13. Chương 13: Bữa Tiệc Thịnh Soạn Của Ác Quỷ - Người Chết Thứ 5	50
14. Chương 14: Điều Mà Họ Gọi Là Thiên Phú	57
15. Chương 15: Cừu Hận	63
16. Chương 16: Khúc Hát Lúc Nửa Đêm	68
17. Chương 17: Tạ Mạc	72
18. Chương 18: Nhật Ký Của Tôn Mai	85
19. Chương 19: Vĩ Thanh	94

Độc Giả Thứ 7

Giới thiệu

Độc giả thứ 7 thực chất là tác phẩm đầu tay của Lôi Mễ, được đăng tải nhiều kì trên tạp chí truyện

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/doc-gia-thu-7>

1. Chương 1: Người Chết Đầu Tiên

Hồi Tưởng

“Hắn trầm luân, hắn sa ngã. Các người năm lần bảy lượt cười nhạo, hãy biết rằng, hắn sa ngã thì vẫn cao cao phía trên các người. Hắn vui quá hóa buồn, nhưng cường quang của hắn sẽ nhanh chóng thu các người sa vào hắc ám.” —— Ni Thái.

Tôi đã ngủ bao lâu?

Hiện tại tìm hiểu việc này đã không còn ý nghĩa nữa. Tôi không tình nguyện mở mắt, trong mũi tràn ngập đủ loại hương vị khả nghi. Tôi hít hít mũi, nhận ra mùi thịt kho tàu, thịt bò, hành tây, gà rán KFC, rượu trắng kém chất lượng, đậu tương có chút giống mùi lúc vừa cời giầy.

Tàu hỏa Trung Quốc vĩnh viễn là như vậy, giống như một căn tin của doanh nghiệp để đến khuya. Nếu chẳng may bạn không mua được vé giường nằm, mà chỉ có thể chen chúc tại ghế cứng trong toa hành khách, thì thức ăn này giống như mua trong căn tin đã để qua đêm, mặc kệ bạn có thích hay không, nhận hay không, đều phải nuốt xuống, mà hương vị kia cảm nhận tựa như sương mù, thật dày, dính dính, phủ trong mắt bạn.

Tôi vặn mở một chai nước khoáng, một hơi uống gần nửa chai, sau đó chậm rãi từ trong túi lấy ra kính mắt đeo lên. Trước mắt mọi vật đều trở nên rõ ràng.

Đối diện tôi là một người trung niên vẻ mặt chết lặng, mặc áo bành tô dày, trong tay nắm chặt một chiếc cặp da thuộc màu đen (hai tay che kín nếp nhăn, thô ráp không chịu nổi), giày da dưới chân nứt toác, mờ mịt nhìn ngoài cửa sổ. Bên cạnh hắn là một cô gái trẻ tuổi, quần áo bình thường, diện mạo bình thường, nhắm mắt lại nghe MP3 (hàng trong nước, dùng đã lâu rồi). Bên trái tôi là một cụ già cũng giống tôi đang dựa trên bàn ngủ, một chút nước bọt vẫn còn lưu lại bên khóe miệng, tạo thành một bãi lờ lờ phát sáng trên bàn. Tôi không hứng thú thu hồi ánh mắt buồn tẻ, quay đầu nhìn ngoài cửa sổ.

Đang vào đầu mùa xuân thời gian này bầu trời đầy sương mù, tàu hỏa vừa vặn đi qua một mảnh ruộng hoang vắng, không có nông dân gieo trồng như trong tưởng tượng, ngay cả đầu người cũng không nhìn thấy, ngẫu nhiên thoáng qua mấy gian nhà thấp bé, có thể trông thấy một vài đứa nhỏ mặc áo bông thật dày chơi đùa trước cửa, bọn chúng đang chơi gì? Hạnh phúc của trẻ con chính là đơn giản như vậy, có lẽ chỉ là chạy nhảy trong bụi đất, cứ để cho bọn chúng vui vẻ đi.

Ai, tôi giữ chặt nhân viên phục vụ đang cố sức xuyên qua đoàn người, “Khi nào có thể bổ sung vé giường nằm?”

“Đợi lát nữa đi, không thấy hiện tại đang vội như vậy sao?” Nữ nhân viên giương ra khuôn mặt to sứt ruột nói, “Thật đáng ghét, mùa xuân đều đã trôi qua, còn nhiều người như vậy.” Bà nhìn đám người chen chúc trong xe, mà những người đó đang tràn đầy mong đợi nhìn vào chỗ ngồi của người phía trên, hy vọng người ngồi bên trong bọn họ đứng lên xuống xe. Mà tầm nhìn của tôi dừng ở hai người ngồi xéo trước mặt.

Đó là đôi nam nữ. Nữ ngồi ở chỗ gần cửa sổ, nam ngồi bên người cô, ghé vào trên bàn. Cô gái kia rất trẻ tuổi, hình như là sinh viên, trên mặt lộ vẻ sợ hãi, thỉnh thoảng khẽ đẩy nam nhân bên cạnh một chút, người nam kia mỗi lần bị đẩy ra một chút, lại ngoan cố lần nữa dán qua. Tôi chú ý tới bả vai nam nhân hơi động.

Haha. Tôi nhẹ giọng cười.

Cô gái kia thần tình đổ bưng núp vào trong, nhìn xung quanh. Hành khách xung quanh e rằng đã có người phát giác hành động của nam nhân, thế nhưng không ai đáp lại ánh mắt của cô gái. Tất cả mọi người trầm mặc, tựa như che giấu một bí mật trong lòng không nói ra.

Động tác của nam nhân càng lúc càng lớn, trong mắt cô gái bắt đầu ngấn lệ.

Tôi đứng lên, đi đến bên cạnh nam nhân kia. Lập tức đã có người ngồi vào vị trí của tôi, còn thoải mái thở dài một tiếng.

Aiz, tôi vỗ vỗ bả vai nam nhân kia, “đổi chỗ”. Tôi chia chỗ ngồi của tôi.

Nam nhân kia ngẩng đầu, trên mặt là biểu tình chật vật, “Cái quái gì? ! !”

Tôi nói “Đổi chỗ.” Tôi bình tĩnh nhìn hắn.

Về mặt của nam nhân nhanh chóng từ chật vật biến thành hung ác, coi như không can hệ gì tới mình.

“Đổi chỗ”, tôi nhìn mắt hắn nói.

Nam nhân kinh ngạc nhìn tôi, người xung quanh cũng nhìn tôi. Tôi mỉm cười nhìn hắn.

Hắn ngượng ngùng thu hồi ánh mắt, “Chỗ nào?”

Tôi chỉ chỉ về phía sau.

Hắn đứng lên, tôi chú ý tới hắn so với tôi cao hơn chút, đại khái 1m80 đi, tôi đem bao ném ở trên bàn, ngồi xuống.

Người xung quanh cũng lắc lư ngồi dậy, mọi người dường như đều thở phào nhẹ nhõm. Có người tò mò đánh giá cô bé kia, cũng có người nhìn chăm chăm tôi. Tôi ôm bả vai, nhắm lại hai mắt.

Một lát sau, cảm giác có người khẽ kéo cánh tay tôi, tôi mở to mắt, cô gái bên cạnh hướng tôi ngượng ngùng cười cười, đưa qua một tờ giấy, trên đó viết: Cảm ơn.

Tôi cười cười, xem như đáp lời, lần nữa nhắm mắt lại.

Toa xe số 9 bổ sung giường nằm, nhanh lên.

Tôi đáp ứng, đồng thời cảm giác được tốc độ xe chậm lại, hẳn là sẽ nhanh đến trạm tiếp theo.

Tôi đứng lên, duỗi thắt lưng lười biếng, cầm lấy túi của mình.

Cô bé kia nhìn tôi.

Tôi do dự một chút, xoay người đi đến bên cạnh nam nhân kia, tên kia đang cúi đầu nhắm mắt nghỉ ngơi. Tôi khom lưng, nhẹ giọng nói: “Người đã đến trạm, xuống xe đi.”

Nam nhân dường như hoảng sợ, “Không có a, ta đi thành phố A.”

“Tối rồi, xuống xe đi.” Nam nhân tựa hồ bị chọc giận, “Con mẹ nó người thật quá đáng a!”

Tôi nhìn hắn, nụ cười trên mặt dần rút đi. “Xuống xe.”

Nam nhân nhảy dựng lên, thò tay tóm lấy tôi, tôi chặn lại tay hắn, từ trong ví xuất ra chứng minh cảnh quan, ghim ở trước ngực. Con mắt và miệng của nam nhân cùng biến thành ba hình chữ O, “Xin nương tay.”

“Xuống xe cho ta. . . .Ta sẽ không làm gì người.”

Tôi khom người, nhẹ giọng nói, “Đừng tự tìm phiền toái, OK?”

Lúc này xe đã tiến vào trạm, nam nhân nhanh chóng đứng lên, chen vào đoàn người vội vã xuống xe, ngoảnh lại thoáng oán hận nhìn tôi.

Đêm đã khuya.

Tôi không ngủ được, có lẽ do ban ngày đã ngủ nhiều. Toàn bộ mọi người ở toa giường nằm lúc này thay nhau vang lên tiếng ngáy, mà tôi một mình ngồi bên cửa sổ xe, nhìn ngoài cửa sổ một mảnh đen kịt. Đoàn tàu vững vàng mà thân tốc lao đi, thỉnh thoảng chấn động theo quy luật. Trong xe tối tăm, chỉ có toa hành khách tiếp nối nơi nào đó vẫn sáng một ngọn đèn, bóng đêm ngoài cửa sổ đen đặc như mực, giữa mảnh đen kịt kia tựa hồ cất giầy vận mệnh chưa được biết, bí mật che dấu trong bóng tối khiến ta bị hấp dẫn. Có lẽ, đây là vận mệnh của tôi.

Cửa đoàn tàu mở ra, hai thân ảnh mờ nhạt đi đến, một là nhân viên tàu, người kia thấy không rõ, nhưng có thể nhận ra là một cô gái, đại khái là vừa mua vé bổ sung hành khách. Nhân viên tàu đem cô bé kia mang vào một ghế lô, dặn dò vài câu thì gấp rồi rời đi. Cô bé kia sột sột soạt soạt đem hành lý thu xếp trải lên trên, cầm một cái lý, đi ra nhìn đông nhìn tây, liền hướng về phía tôi đi đến.

Editor: Bánh Tiêu - chỉ post tại: banhtieu137.blogspot.com

“Là anh hả?”

Tôi ngẩng đầu, là cô bé ban sáng kia.

“Ồ.”

Cô bé kia rót nước từ trong bình thủy dưới chân ta, kéo xuống ghế dựa, ngồi đối diện tôi.

“Anh là cảnh sát?”

Tôi nghiêng đầu sang chỗ khác, “Ồ.”

Hai tay cô bé kia nắm lấy ly, ngượng ngùng mà cười cười, “Cô không cần khách khí cảm ơn, đây là việc nên làm. Người kia không phải đã xuống xe rồi sao, cô sao lại đến nơi này?”

“Hi hi”, cô bé kia nhìn tôi, trong ánh mắt hiện lên một tia nghịch ngợm cười, “Anh đã ở đây, nên nơi này tương đối an toàn.”

Tôi im lặng cười cười.

“Ừm, anh nhất định đã tóm không ít kẻ xấu phải không?” trầm mặc thời gian dài, tôi xuất ra một điều thuốc, châm lửa.

“Dù sao cũng không ngủ được, anh kể cho tôi vài câu chuyện bắt kẻ xấu đi.” Trong mắt cô bé tràn ngập tò mò và mong ngóng.

Tôi nhìn cô, đột nhiên cảm thấy ánh mắt cô rất giống Lục Hải Yến, đơn thuần, trong suốt.

Câu chuyện? Tôi hút điều thuốc, “Được rồi.”

Tại trong xe vào một đêm khuya, tôi đem những câu chuyện nói ột thiếu nữ xa lạ nghe, có lẽ đây không phải là câu chuyện, mà là một đoạn hồi ức. Song, hồi tưởng chuyện cũ không phải lúc nào cũng là chuyện khiến người ta vui vẻ, nếu có thể, tôi tình nguyện xem chúng nó chưa từng phát sinh, có lẽ, Ngô Hàm, Chu Quân, Trương Dao, Lưu Kiến Quân, Tôn Phổ, các người cũng hy vọng chúng nó chưa từng phát sinh.

Thế nhưng, nên bắt đầu nói từ đâu nhỉ?

Năm 1999, Phương Mộc 21 tuổi, Một khu nhà ở thành phố C cấp cho sinh viên đại học năm ba.

Đêm cuối mùa thu, thời tiết đã thật lạnh, lá khô rơi khắp nơi trên đất, gió từng trận nổi tiếp nhau thổi mạnh, từ trong phòng tự học đi về phòng ngủ bọn sinh viên đều rút cổ, lớn tiếng cười nói từng người trở về ký túc xá.

Khu 2 là một khu nhà tập thể dành cho nam sinh, cũng là khu nhà cũ nát nhất trong trường Đại học này. Truyền thuyết kể rằng khu 2 được xây từ thời kháng Nhật, là công trình nho nhỏ của Nhật Bản, đồ của bọn quỷ xâm lược này chất lượng nhất định vượt trội, hơn 50 năm qua, ngôi nhà cổ này vẫn thủy chung đứng im với vườn trường, trừ bỏ có chút ẩm thấp, còn lại rất kiên cố. Mà ẩm thấp cũng không phải chuyện gì xấu, các sinh viên tốt nghiệp khóa trước có một truyện cười, tòa nhà này vĩnh viễn không có khả năng phát sinh hỏa hoạn, bởi vì chẳng có ai đi phóng hỏa. Cũ thì cũ, trong mắt nam sinh ký túc xá này, lại là một nơi vô cùng quý giá, vì sao? Bởi vì thời điểm cấp trên đến kiểm tra vệ sinh, nhà trường vĩnh viễn sẽ không kiểm tra toàn bộ khu nhà này, các nam sinh cũng vui vẻ nhàn hạ. Tại đây khắp chốn đều là rác rưởi, vỏ chai bia, chuột nhà, một đám nam sinh vô tâm vô phé vui vui vẻ vẻ sinh hoạt.

11h30 tối trước khi tắt đèn, là thời điểm náo nhiệt nhất của khu 2. Mọi người đi dép lê, đắp khăn mặt, bưng chậu rửa mặt, người từ nhà vệ sinh công cộng đến ký túc xá qua lại không ngớt, trong hành lang mùi khói thuốc nhàn nhạt khắp nơi đôi khi còn có thể nghe thấy những lời thô tục sang sảng vang lên, thỉnh thoảng có người thừa dịp đối phương đang vui đùa rửa mặt nhăn xuống, đưa đến một trận cười đùa cùng tiếng chửi rửa.

Trong phòng ngủ 352, một cậu bé đang dùng khăn mặt cổ sức lau khô tóc, bỗng nhiên đem khăn đến trước mũi người ngồi, “Hừ, khăn mặt ta sao lại có vị dưa muối?”

Nam sinh còn lại trong phòng ngủ đang ở trước bàn ăn mì gói nở nụ cười: “Haha, xế chiều hôm nay hình như lão Tứ dùng khăn mặt của cậu lau chân đấy.”, hắt một hơi nuốt xuống sợi mì, “Thằng nhãi đó lúc ấy mới vừa đá banh xong.”

Cậu bé đem khăn mặt quăng trở lại trong chậu, mở phẳng cánh cửa, hướng về phía nhà vệ sinh hô to: “Chúc lão tứ, con mẹ nó cậu là heo hả?”

Trong phòng ngủ vài người cười ầm, vài giây sau, một người mập mạp miệng ngậm bàn chải đánh răng vọt vào: “Ai hỏi đó a!”

Cậu bé cầm khăn mặt trong tay run rẩy không nói lời nào. Tên mập mạp xấu hổ cười cười: “Ôi ôi, Lục đệ a, ngại quá.”

Cậu bé nói: “Ngại thì xong sao, đầu của tớ phải tẩy trắng, toàn mùi dưa muối.”

“Kia vừa lúc a, không phải lão Nhị đang ở trong phòng ăn mì gói sao, cậu đem khăn mặt nhúng nhúng vào trong bát hắt, hắt đỡ phải tốn dưa muối rồi.”

“Tên béo chết tiệt!” Cậu bé xông lên làm bộ muốn đánh hắt.

Chúc lão Tứ cười trốn ra ngoài, “Không thể trách tớ a, ai bảo cậu mua khăn mặt cùng màu với khăn mặt của tớ.”

“Hừ, khăn mặt tớ là màu lam, khăn mặt cậu vốn là màu trắng!” Trong phòng ngủ cười ầm.

Lão Lục cào cào tóc, đưa nắm tay lên trước mũi ngửi ngửi, “Hừ, cứ như vậy đi, ngày mai nói sau”, vẩy rơi dép lê chui vào ổ chăn, trong phòng ngủ vài người đang đọc sách, nghe nhạc, yên lặng chờ tắt đèn. Lúc này cửa bị đẩy ra, một nam sinh nhỏ người chui vào, trong tay bưng một nồi cơm inox, thẳng đến bên phích nước nóng dưới cửa sổ. Cầm lấy một cái, lắc lắc, trống không, cầm cái kia, vẫn trống không. “Hừ, phòng ngủ của mấy cậu sao lười quá vậy hả, nước sôi cũng không có, mau mau đi xuống nấu cho tớ một ấm, không, hai ấm, tớ ăn xong mì còn muốn ngâm chân!”

Lão lục cười với cậu ta nói: “Tớ đây có nước sôi.”

Người nhỏ con lập tức sáp lại, lão Lục vén chăn, “Nhưng mà không quá nóng, 36 độ 8, cậu muốn không?”

Người nhỏ con xông lại bóp cổ lão Lục, lão Lục dễ như trở bàn tay đem người nhỏ con ấn trên giường, “Phi lễ a!” Người nhỏ con hô to.

Vài người khác trong phòng ngủ cũng xông lại đè xuống, người nhỏ con cuống quýt cầu xin tha thứ: “Dừng dừng, lại ấn nữa c*t sẽ phụt ra mất!”

Lão Lục vội vã nói: “Dừng làm bừa, đêm nay tớ còn phải ngủ trên giường này đó.”

Vài người cười buông lỏng người nhỏ con ra, người nhỏ con ai u ai u đứng lên, “Mẹ ôi, mì ăn không được, đại tiện thôi, Phương Mộc, cho chút giấy.”

Lão Lục nói: “Hừ, Chu Quân con mẹ nó cậu ngay cả giấy vệ sinh cũng không có hả?” Thò tay lấy nửa cuộn giấy bên gối đầu ném cho gã. Chu Quân tiếp nhận giấy, cũng không đi, ngồi bên giường của Phương Mộc tán gẫu với vài người khác.

Phương Mộc nói: “Cậu còn không mau đi, một hồi nhịn không được lại đại tiện trên giường của tớ!”

Chu Quân nói: “Đợi lát nữa, hiện tại cảm giác không mãnh liệt.”

Phương Mộc bày sách đang xem ra nói với lão Ngũ: “Chu Quân cậu thằng nhãi này thật quái, người ta đều là buổi sáng thức dậy đi, cậu khẳng khẳng đi buổi tối, cơm chiều có thể hoàn toàn tiêu hóa sao?”

Chu Quân lập tức vực dậy tinh thần, “Cậu đây sẽ không hiểu, buổi tối trước khi chuẩn bị đi ngủ đại tiện là khoa học nhất, cậu nghĩ xem, nhiều thứ dơ bẩn như vậy ở trong bụng người một đêm, có thể được sao?”

Lão Ngũ nhìn đồng hồ “Sắp tắt đèn rồi, cậu còn chưa đi?”

Phương Mộc nói: “Tên gốc này cứ như vậy, mỗi lần sau khi tắt đèn đều đi đại tiện, thật giống quỷ, đúng rồi, cậu có phải muốn tìm một nữ quỷ cùng nàng hâm nóng quan hệ không a.”

Chu Quân vẻ mặt say mê nói: “Đúng vậy, bồi dưỡng một tiểu quý, giúp ta làm bài thi.”

“Ha ha ha, cậu không sợ tinh tấn nhân vong (làm chuyện đó quá độ nên chết) hả.”

Lúc này, đèn xoát một tiếng tắt phụp, trong phòng ngủ một mảnh đen kịt, mọi người đang đọc sách không hện mà cùng “A” một tiếng, liền nghe thấy thanh âm sột sột soạt soạt vào ổ chăn. Chu Quân đứng lên nói: “Đi đây, trở về uống nước, đi WC tìm nữ quý đây.”

“Ồ ờ, cút đi.”

Chu quân giật cánh cửa, rời đi.

Phương Mộc rút vào ổ chăn, thấy giường trên trống không, “Ngô Hàm đâu?”

“Lão Tam hôm nay trực ban.” Không biết ai trả lời một tiếng.

Mọi người trầm mặc một hồi, có người nhẹ giọng nói: “Lão Tam rất khó khăn.”

Phương Mộc nói: “Lão Tam còn chưa nộp học phí sao?”

Chúc lão Tứ nói: “Còn sớm, thiếu hơn 4000 đấy.” Phương Mộc không lên tiếng, lui trong ổ chăn nghĩ chuyện.

Giữa ánh trăng mờ mờ lung, nghe cửa sổ đối diện phòng ngủ 351 mở ra, có người thì thầm hát, Phương Mộc lớn tiếng hô: “Tinh tấn nhân vong!”

Sau đó nghe tiếng Chu Quân: “Hey, đồ ngu.” Tiếng dép lê lạch tạch dần dần tiêu thất.

Hết thấy trở lại yên tĩnh. Người trong phòng ngủ cũng chậm rãi nhập mộng đẹp, tiếng ngáy lúc trầm lúc bổng dần vang lên. Gió ngoài cửa sổ vẫn thổi mạnh, thỉnh thoảng có lá khô xoay tròn đập vào thủy tinh, song không ai nghe thấy một thanh âm rất nhỏ, sáu người, không, năm người như thường ngày, đang ngủ say trong căn phòng cũ nát lộn xộn này. Bọn họ không chút nào hay biết, bắt đầu từ ngày hôm nay, hết thấy, đều không còn như trước.

Phương Mộc bình tĩnh, chính xác mà nói, là bị đánh thức. Cậu cố sức mở mắt ra, phát hiện trong phòng ngủ không một bóng người, chăn mền của mọi người cũng hỗn độn chất đống trên giường, đám quỹ lười này đã chạy đi đâu. Hành lang một mảnh âm ỉ, Phương Mộc đeo mắt kính, ngồi xuống duỗi thắt lưng mệt mỏi, mang dép lê, mở cửa đi ra ngoài.

A, cảnh tượng thật hoành tráng.

Dường như toàn bộ người trong khu đều tập trung đến hành lang này, mọi người quần áo khác nhau, có người mặc đồ thể thao, có người khoác chăn, có người rõ ràng chỉ mặc quần lót, ôm bả vai, thế nhưng về mặt mỗi người đều giống nhau, nhìn hướng WC, vẻ mặt khùng bố.

“Làm sao vậy?” Phương Mộc thấy được Chúc lão Tứ, hẩn lớn lên to mồm, đứng nhìn ở cửa nhà xí, dì Tôn quản lý viên đang hướng bên trong nhìn xung quanh. Lão Đại phòng 351 ngồi dưới đất, trên người khoác một tấm thảm, ánh mắt thẳng tắp, thảm trên người không ngừng run lên.

Chúc lão Tứ quay đầu lại, trừng mắt Phương Mộc, lại nói không ra lời.

“Rốt cuộc làm sao vậy, chắn đầy trước WC?” Phương Mộc nhìn đồng người xung quanh, “Cũng không phải lần đầu tiên, thế nào kích động như vậy hả?”

Lão Lục phòng 351 nghiêng đầu sang chỗ khác, nhẹ giọng nói: “Hình như là Chu Quân, đã chết trong WC.”

2. Chương 2: Điều Tra

Trần Bân là một nam tử trung niên ngoài 40 tuổi, từng là quân nhân, sau khi xuất ngũ được trực tiếp phân tới làm võ sư cho trường đại học Sư Phạm, sau đó trở thành bảo vệ ở nơi này, năm ngoái được lên chức trưởng ban. Ở ban bảo vệ trường đại học Sư Phạm này gần 10 năm, Trần Bân chính là lần đầu tiên

gặp phải loại sự tình này, tiếp đãi bộ phận điều tra hiện trường của cục công an đến, trấn an sinh viên, hướng lãnh đạo trường báo cáo, sau khi chăm lo mọi việc đến hết đầu mẻ trán mãi tới trưa, không đợi thở được một hơi, phòng bảo vệ gọi điện tới, nói người của cục công an đến. “Thế nào giờ mới đến?” Trần Bản bất mãn lâu bầu, vội vã chạy về phòng bảo vệ.

Một người đàn ông xấp xỉ tuổi ông ngồi bên cạnh bàn, vẻ mặt uể oải. Trước khi chạy đến thì cục hình cảnh thành phố đang báo cáo cho ông tình hình khám nghiệm hiện trường vừa rồi. Người đàn ông rũ mắt suy nghĩ, mặt không chút biểu cảm lắng nghe, thấy Trần Bản đi vào, nâng mắt, khẽ gật đầu, xem như chào hỏi.

Người đầu tiên phát hiện thi thể chính là lão Đại của phòng ngủ 351 Tôn Khánh Đông, nam, người tỉnh Hà Nam, 21 tuổi. Khoảng rạng sáng hôm nay, Tôn Khánh Đông rời giường đi nhà xí, lúc ngái ngủ tựa hồ trông thấy thời điểm hần ra ngoài là khoảng 11h30 thì Chu Quân đang ngồi xổm đại tiện trong WC. Tôn Khánh Đông thuận miệng nói câu: “Cậu vẫn chưa đi xong à, không sợ bị bệnh trĩ sao.” Trở về phòng ngủ, sau đó vẫn luôn ngủ rất sâu. Sáng sớm 5h30, Tôn Khánh Đông thức dậy chạy thể dục buổi sáng, lúc đi vào nhà xí trông thấy Chu Quân vẫn ngồi xổm trong WC, Tôn Khánh Đông rất kỳ quái, tiến lên vỗ đầu Chu Quân một cái, đối phương không phản ứng. Lại đẩy một chút, Chu Quân vẫn duy trì tư thế ngồi chồm hổm rồi cứng ngắc ngã về phía trước. Tôn Khánh Đông lúc ấy sợ đến ngồi bệt dưới đất, gần như dùng cả tay chân chạy xuống dưới lầu thông báo cho quản lý viên Tôn Mai. Tôn Mai không hề động đến thi thể, trực tiếp báo cảnh sát.

Người đàn ông sau khi nghe xong, hồi lâu cũng không nói gì, nhất thời trong phòng lâm vào trầm mặc. Trần Bản nhìn tất cả mọi người không lên tiếng, thanh thanh cổ họng nói: “Chuyện bất hạnh phát sinh như vậy, trường chúng tôi cảm thấy vô cùng đau lòng, cảm thấy được công tác bảo vệ vườn trường của chúng tôi vẫn chưa hoàn thành tốt, hiệu trưởng đã yêu cầu chúng tôi tích cực phối hợp công tác với ngành công an, tranh thủ sớm ngày phá án.” Cán bộ phòng bảo vệ một bên không ngừng vội vàng giới thiệu: “Đây là trưởng ban của nhóm chúng tôi Trần Bản.” Trần Bản cẩn thận gật đầu. Nam tử nhìn Trần Bản, vẫn không nói gì, cảnh sát nhân dân 110 bên cạnh nói: “Đây là Phó đội trưởng của đại đội cục hình cảnh thành phố của chúng ta Hình Chí Sâm.” Hình Chí Sâm đứng dậy: “Đi xem hiện trường.”

Hiện trường nằm ở WC cuối hành lang lầu ba bên trái. Đây là một nhà vệ sinh công cộng, phân thành hai phòng trong ngoài, phòng ngoài là phòng tắm, hai hàng vòi nước hai bên. Phòng trong là nhà xí, bên trái là bệ tiểu tiện, phía bên phải là bệ đại tiện, tổng cộng bốn bệ ngồi chồm hổm, chính giữa mỗi cái dùng một bức tường xi măng cao 1,5 mét ngăn cách. Một cảnh sát lấy tay chỉ chỉ, “Người chết lúc được phát hiện đang ngồi chồm hổm ở nơi đầu tiên.” Hình Chí Sâm đi lên trước, đây là một không gian ước chừng 1 mét vuông hai bên nửa khép kín, ẩm ướt không sạch sẽ, không phát hiện vết máu rõ ràng. “Hiện trường khảo sát xong rồi?” “Đúng vậy, người chết là bị siết chết, bước đầu kết luận là bị sát hại, báo cáo khám nghiệm hiện trường và kiểm nghiệm tử thi buổi chiều sẽ có.” Hình Chí Sâm gật đầu, nhìn tường xi măng một chút, xoay người rời đi.

Trở lại trong hành lang, Hình Chí Sâm nhìn một chút dãy phòng ngủ hai bên, quay đầu hỏi Trần Bản: “Sinh viên đầu tiên phát hiện thi thể ở đâu?” Trần Bản nói: “Sinh viên kia còn trong phòng ngủ, có chút bị dọa sợ, xin nghỉ ở phòng ngủ nghỉ ngơi.” “Tôi muốn gặp cậu ấy nói chuyện.”

Đoàn người đi đến trước cửa phòng ngủ 351, Trần Bản gõ cửa, bên trong truyền đến một giọng nam: “Ai hả?” “Phòng bảo vệ, mở cửa.”

Cửa mở, một nam sinh để bộn họ vào phòng, một nam sinh nằm dưới giường sắc mặt trắng bệch ngồi dậy.

“Đây là người đầu tiên phát hiện người chết, gọi Tôn. . . . Tôn. . . .” Trần Bản nói.

“Tôn Khánh Đông.” Nam sinh mở cửa nói.

Hình Chí Sâm nhìn hần: “Cậu là ai?”

Nam sinh có vẻ rất khấn trương “Tôi. . . .”

Tôn Khánh Đông nói: “Là bạn chung phòng của tôi,” Cậu ta đỏ mặt nói, “Tôi một mình trong phòng có chút sợ hãi.”

Hình Chí Sâm cười cười: “Tôi có thể nói chuyện với cậu không?”

” Được.”

Nam sinh mở cửa biết điều tiêu sái đi ra ngoài, đóng cửa lại.

Hình Chí Sâm ra hiệu Tôn Khánh Đông nằm xuống, nhưng không nói lời nào, mà ở trong phòng ngủ thong thả bước đi, cao thấp đánh giá hai bên phòng ngủ. Đây là một phòng ngủ sáu người, hai hàng giường ngủ cao thấp phân ra hai bên, trên giường hoặc lộn xộn hoặc ngăn nắp, chỉ có cái giường phía dưới gần cánh cửa trông trơn sạch sẽ, chỉ có một tấm chiếu. “Giường của ai vậy?” Hình Chí Sâm lấy tay chỉ chỉ.

“Cửa Chu Quân, đồ đạc đã bị các anh cầm đi.”

“Chính là người chết.” Một cảnh sát nói bên tai Hình Chí Sâm. Hình Chí Sâm nhìn Tôn Khánh Đông, cậu ta vội ngồi xuống, vẻ mặt khẩn trương nhìn Hình Chí Sâm.

Hình Chí Sâm bình tĩnh nói: “Nói tình huống cậu biết đi.”

Những gì Tôn Khánh Đông nói cùng những gì Hình Chí Sâm nghe được lúc trước căn bản giống nhau, cuối cùng, thời điểm Hình Chí Sâm chuẩn bị đi, Tôn Khánh Đông ập úng, tựa hồ kiểu muốn nói lại thôi, Hình Chí Sâm phát giác ra, hỏi cậu ta còn gì muốn bổ sung, Tôn Khánh Đông dường như hạ quyết tâm rất lớn nói Chu Quân tối hôm qua lúc ra ngoài đi nhà xí, dường như ở trong hành lang cùng người khác nói chuyện, còn mắng người kia. Hình Chí Sâm hỏi là ai, Tôn Khánh Đông lại úp úp mở mở nửa ngày mới nói, nghe thanh âm hình như là Phương Mộc phòng đối diện, sau đó lại vội bổ sung nói cậu ta chỉ loáng thoáng nghe được, không nhất định chính xác. Hình Chí Sâm suy nghĩ một chút, nói với Trần Bản: “Gọi Phương Mộc kia đến đây.”

Phương Mộc đang trong lớp bị kêu đi.

Lúc ấy đang trong giờ Lịch sử tư tưởng pháp luật Tây phương, sách giáo khoa môn này buồn tẻ nhạt nhẽo, hơn nữa trong trường xảy ra chuyện lớn như vậy, mọi người đều không còn lòng dạ nào nghe giảng. Các nữ sinh vừa tò mò lại vừa sợ hãi hướng phía nam sinh hỏi thăm tình huống lúc đó, có mấy nữ sinh bình thường cùng Chu Quân quan hệ không tồi còn rơi lệ. Không khí trong lớp học tràn ngập hưng phấn mà quỷ dị, mỗi người đều trộm đánh giá những người khác, thỉnh thoảng lại nhỏ giọng nghị luận, hai bên hoặc trao đổi ánh mắt mê man không lý giải được hoặc bình tĩnh đại ngộ.

Phương Mộc ghé vào trên bàn, trong lòng có loại cảm giác khác thường. Chu Quân đã chết, nam sinh vóc người nhỏ bé bình thường thích nói thích cười kia đã chết. Tối hôm qua cậu ta còn thân thiết mắng một câu đồ ngu với mình, mà nay đã sớm biến thành một khối thi thể lạnh băng. Có lẽ đây là câu nói cuối cùng trong cuộc đời cậu ta, nếu một người thích nói đùa như vậy biết câu nói sau cùng của mình là một câu thô tục, chẳng biết sẽ có cảm tưởng thế nào đây?

Phương Mộc đang miên man suy nghĩ, cửa bị đẩy ra. Một cán bộ bảo vệ đi tới, gật đầu với giáo viên đang lên lớp, “Tìm một học sinh.” Sau đó đối với bọn học sinh trong chốc lát lặng ngắt như tờ nói: “Phương Mộc, Phương Mộc ở đâu?”

Phương Mộc nhất thời không kịp phản ứng, người bên cạnh đẩy đẩy cậu, cậu mới đứng lên, “Tôi ở chỗ này.” “Cậu ra đây một chút.” “Tôi?” “Đúng, nhanh lên một chút.” Phương Mộc đầu óc mông lung thu thập xong túi sách, giữa những ánh mắt khác nhau của người khác đi ra ngoài, vừa đóng cửa, chợt nghe trong phòng học vang lên tiếng huyền não phấn khích.

Phương Mộc bị đưa đến phòng bảo vệ, vừa vào cửa, vài người trong phòng đem ánh mắt quét qua tập trung trên người cậu. Trưởng ban Trần Bản chìa chìa một cái ghế nói: “Ngồi xuống đi, mấy vị này là đồng chí của cục cảnh sát, muốn tìm cậu hỏi thăm chút tình huống.” Phương Mộc thuận theo ngồi xuống, tận lực muốn cho bản thân có vẻ bình tĩnh, thế nhưng càng như vậy bản thân lại càng khẩn trương, cảm giác tay đều toát mồ hôi.

“Cậu tên là Phương Mộc?” Một cảnh sát thoát nhìn tương đối trẻ tuổi hỏi.

“Đúng.”

“Khoa nào?”

“Khoa luật.”

“Người ở đâu?”

“Ở thành phố này.”

“Cậu tối hôm qua có đi đâu không?”

“Không đi đâu cả, ngủ trong phòng.” Phương Mộc lại bổ sung một câu, “Người trong phòng ngủ chúng tôi có thể làm chứng.”

Cảnh sát trẻ tuổi cười cười, “Cậu đừng khẩn trương, chỉ là lý giải chút tình huống.”

Phương Mộc cảm thấy có chút xấu hổ, cúi đầu lẩm bẩm, “Tôi không khẩn trương.”

“Tối hôm qua cậu và người chết có tiếp xúc sao?”

“Hừm?”

“Nói đúng ra là, có nói chuyện sao.”

“A, có nói.” Phương Mộc đem tình cảnh tối hôm qua Chu Quân sang muốn nước sôi và giấy vệ sinh đại khái miêu tả một chút.

“Sau khi tắt đèn thì nói gì với nhau?”

Phương Mộc suy nghĩ một chút, nhúc nhích trên ghế, “Cứ coi như. . . chưa nói đi.”

“Cái gì gọi là cứ coi như chưa nói đi, các cậu đã nói cái gì?” Trong phòng thoáng cái yên tĩnh trở lại, tất cả mọi người theo dõi cậu “Tĩnh tấn nhân vong.” Phương Mộc mất nửa ngày mới mạnh mẽ nói.

“Cái gì?”

“Chính là câu nói vui đùa, cậu ấy nói muốn đi WC để gặp nữ quỷ, tôi cách cánh cửa hô thế.”

Vài người thanh niên cười cười. Trần Bân hơn 40 tuổi thần sắc vẫn đang mù mịt không hiểu tình hình.

“Cậu ấy đã nói gì?”

Phương Mộc khó xử nhìn cảnh sát, không lên tiếng.

“Nói a, đã nói gì?”

“Một câu, một câu thô tục.”

“Câu thô tục gì?”

“.Đồ ngu.”

Không ai cười.

Phương Mộc cảm giác được, thời điểm cậu bị hỏi, người cảnh sát lớn tuổi ngồi bên cạnh bàn kia luôn nhìn mình chằm chằm. Phương Mộc đưa mắt dời về phía ông, đó người cảnh sát đặc biệt bày ra vẻ mặt lạnh lùng lại bất động thanh sắc. Chạm đến ánh mắt của Phương Mộc, ông không hề tránh né, nhưng Phương Mộc cảm giác được ánh mắt kia không phải là hoài nghi, ánh mắt này khiến Phương Mộc bình tĩnh rất nhiều.

Sau đó cảnh sát trẻ tuổi lại hỏi thêm mấy vấn đề, để Phương Mộc rời đi. Trong một chốc Phương Mộc mở cửa ra, vị cảnh sát lớn tuổi kia đột nhiên hỏi: “Cậu cảm thấy Chu Quân là người như thế nào?” Tay Phương Mộc dừng trên cánh cửa nghĩ nghĩ, “Một người rất tốt, đôi khi có chút ồn ào.” Vị cảnh sát lớn tuổi như có điều suy nghĩ gật đầu, phát tay bảo Phương Mộc rời đi.

3. Chương 3: Tôi Là Hung Thủ ?

Lúc sáng sớm Hình Chí Sâm bước vào văn phòng, báo cáo khám nghiệm tử thi và báo cáo điều tra hiện trường đã được đặt trên bàn.

Người chết tên là Chu Quân, nam, 21 tuổi, người Quảng Tây, sinh viên năm 3 trường đại học Sư Phạm khoa luật. Nguyên nhân cái chết là do bị siết đến ngạt thở, thời gian tử vong từ 11h30 tối đến rạng sáng 12h. Từ dấu vết và màu sắc quanh cổ, nhìn vết dây rộng 8mm và chút sợi còn lưu lại trên da, hung khí gây án hẳn là một sợi dây thừng. Thời điểm người chết ngồi xổm đại tiện trong WC bị người từ phía sau đột ngột siết cổ, dựa vào một chút mảnh da do người chết để lại trên tường xi măng ngăn giữa vị trí ngồi chồm hổm đầu tiên và vị trí ngồi thứ hai, khớp với vết trầy sau cổ của người chết, đây chứng minh người chết từng đứng lên giãy dụa, thế nhưng do vóc dáng người chết thấp bé (cao 1m65), cộng với độ cao của tường xi măng (1m48), vận hạn người chết sau cùng vẫn là chạy không thoát khỏi việc bị siết chết. Hung thủ sau khi siết chết người, đem đầu gối người chết uốn cong xuống, phía sau lưng dựa vào tường xi măng, tư thế thoát nhìn như vẫn đang đại tiện, mãi đến sáng sớm mới được phát hiện.

Từ trên chiếc quần thể dục người chết mặc không thể lấy ra được dấu vân tay có giá trị, từ vị trí ngồi chồm hổm thứ hai thu được một dấu giày rất mờ, không có giá trị khám nghiệm. Hơn nữa, theo điều tra từ 11h30 đêm đó đến tảng sáng khi thi thể được phát hiện, có 11 người tiến nhập WC, hiện trường căn bản bị phá hỏng.

Đội hình cảnh của Đình Thụ Thành hôm qua hồi báo tình hình điều tra phỏng vấn. Nơi gây án là nhà vệ sinh bên trái lầu ba ký túc xá nam của đại học Sư Phạm. Toàn bộ ký túc xá phân làm 4 tầng, 221 phòng, trong đó 210 phòng ngủ, 8 nhà vệ sinh, 1 phòng đựng sách (nằm ở lầu 1), một gian chứa đồ (nằm ở lầu 2), một phòng trực ban (nằm ở lầu 1). Ký túc xá mỗi đêm đóng cổng, rạng sáng ngày kế tiếp đóng 5h30 mở cổng. Số lượng nam sinh cư ngụ đủ các khoa, khoa ngoại ngữ, vật lý, luật học, nghệ thuật tổng cộng 1311 người. Đêm xảy ra án mạng vắng mặt 83 người, trong đó 17 người ra ngoài trường thuê phòng (đều đã điều tra rõ ràng, có chứng cứ ngoại phạm). Đình Thụ Thành nói, khi xảy ra án, 17 người này đang cùng người yêu ân ái). 1 người (Ngô Hàm sinh viên khoa luật năm 3, ngụ ở phòng 352) đang làm nhiệm vụ ở phòng trực ban, theo người trực ban Tôn Mai nói, đêm đó Ngô Hàm lúc 11h cùng bà nói chuyện phiếm ở phòng trực ban đến 3h sáng, sau đó Ngô Hàm trở về phòng ngủ, cũng không trở ra, Tôn Mai ở trong phòng trực ban đan len nghe radio cho đến 5h sáng. 5h đúng, Tôn Mai mở cổng ký túc xá. 5h15, Tôn Khánh Đồng chạy xuống nói có người chết ở lầu 3. 22 người ra ngoài suốt đêm được camera bên ngoài cổng ghi hình lại, đã kiểm tra không có cơ hội gây án, bởi vì qua camera ghi lại sau 11h không thấy ai 11h15 sẽ đem cổng trường khóa lại. Đêm đó có 20 sinh viên về nhà xem trận đấu cúp châu Âu giữa Hertha BSC Berlin với AC Milan vào sáng sớm. (Hertha BSC Berlin 1:0 đánh bại AC Milan, Đình Thụ Thành nói: “Trận cầu kia tôi cũng xem, trong lúc điều tra, 20 sinh viên này miêu tả lại trận đấu tương đối chính xác, hơn nữa căn cứ chứng cứ khác, có thể khẳng định không có thời gian gây án.”). Mặt khác 24 nhân viên vắng mặt tại phòng ngủ đang điều tra.

Hình Chí Sâm vẽ mặt mỗi một nhìn Đình Thụ Thành, “Vất vả rồi.”

Đình Thụ Thành cười cười, tiếp tục báo cáo.

Từ hiện trường vụ án phát hiện, trừ bỏ người có khả năng gây án đang được kiểm tra ra, cũng không thể loại bỏ nhân viên bên ngoài trường có thể gây án. Trường đại học Sư Phạm vốn nằm ở đoạn đường sầm uất, nhân viên lui tới tương đối phức tạp. Tường của trường đại học Sư Phạm cao 1m9, một người trưởng thành có thể thoải mái trèo qua, hơn nữa tường viện ký túc xá 2 liền nhau vốn chủ yếu ngăn với con đường bên ngoài, đối diện chính là vườn động thực vật. Xem xét ký túc xá 2, do niên đại lâu đời, tuy rằng cổng chính dưới lầu đóng chặt, nhưng cửa sắt mé không chịu nổi. Cửa sổ lầu một đều trang bị rào bảo hộ, thế nhưng hai bên cổng chính có nhà giữ xe đạp, hoàn toàn có thể dẫm lên mái nhà xe nhảy lên cửa sổ lầu 2, sau khi mở cửa sổ lầu 2 lên vào bên trong.

Xem xét quan hệ xã hội của người chết, người chết Chu Quân tính cách cởi mở, có quan hệ tốt khắp nơi, không chỉ ở trong khoa, các khoa khác cũng quen không ít người, quan hệ xã hội bên ngoài trường đều đã điều tra. Từ tình hình khảo sát phỏng vấn, người chết Chu Quân bình thường đối nhân xử thế tương đối hiền hòa, thích nói đùa, không nghe nói từng cùng ai kết thù. Khi bị giết người chết không mặc quần áo

đắt tiền, ví tiền trong áo cũng chỉ có hơn 32 nguyên 8 nhân dân tệ, hơn nữa cũng không có người nào lại ngu đến mức cướp của giết người đang đi WC, cho nên cơ bản có thể loại bỏ khả năng giết người cướp đoạt tài sản. Sau khi kiểm tra di vật của người chết, không phát hiện manh mối có giá trị.

“Tình huống căn bản chính là như vậy, còn có,” Đinh Thụ Thành khép lại bản ghi chép, “Chiều hôm qua cục trưởng hỏi tình hình cụ thể của án kiện buôn lậu thuốc phiện kia?” Hần thăm dò nhìn Hình Chí Sâm, “Tại sao anh không đi xem một chút?”

Hình Chí Sâm thở dài, đem mặt vùi vào giữa hai tay.

Đoạn thời gian trước, đội hình cảnh thành phố bất ngờ tập kích vào một nhà khách, bắt được vài nhân viên hít thuốc phiện. Trải qua thẩm vấn, kẻ nghiện thuốc khai ra vài tên trong Độc Phiến nguồn cung cấp thuốc phiện. Trong cục sau khi nghiên cứu, quyết định an bài vào trong đó kẻ nghiện thuốc giả trang thành người mua, đến thành phố A hỗ trợ dẫn dụ Độc Phiến đường dây mua bán thuốc phiện lớn nhất, triệt để xóa sạch tập đoàn buôn lậu này. Hành động an bài tương đối chu đáo, thế nhưng không nghĩ tới kẻ nghiện thuốc làm mỗi nhử kỳ thật cũng là một người trong Độc Phiến, kết quả thời điểm thu lưới gã thực hiện ám hiệu đã ước định nhắc nhở mục tiêu, hành động thất bại, không chỉ mỗi nhử va mục tiêu song song chạy thoát, hai cảnh sát tham gia hành động cũng bị trọng thương. Trước khi điều tra án mạng ở đại học Sư Phạm, Hình Chí Sâm vừa từ thành phố A thất bại trở về.

Hình Chí Sâm châm một điếu thuốc, hút hai hơi, lại trầm ngâm nửa ngày.

“Lát nữa tôi sẽ báo cáo với cục trưởng, án tử này của đại học Sư Phạm, cậu mang theo hai người đi điều tra trước đi.”

Đinh Thụ Thành có chút mất hứng, bởi vì hắn vẫn nghĩ muốn tham gia đại án buôn lậu thuốc phiện này, hơn nữa thấy thẩm trạng của hai gã chiến hữu, lấy tư cách cảnh sát hắn càng thêm muốn tự tay đem Độc Phiến bắt về chịu tội trước pháp luật, song mệnh lệnh chính là mệnh lệnh, Đinh Thụ Thành vẫn gật đầu tỏ vẻ tuân theo.

Hình Chí Sâm nhìn ra cảm xúc của Đinh Thụ Thành, đứng dậy vỗ vỗ bờ vai hắn, xem như cổ vũ.

Trong mắt cục cảnh sát của thành phố C, đại học Sư Phạm phát sinh án mạng thật sự là một án tử không đáng để mắt, bởi vì án tử ở thành phố C mỗi ngày đều phát sinh hơn mười vụ. Trong mắt bọn cảnh sát, cái chết của Chu Quân, chẳng qua chỉ là đồng hồ sơ trên bàn đợi phân tích, số liệu và tư liệu lạnh tanh, thế nhưng, ở đại học Sư Phạm yên tĩnh, hơn nữa ở khu 2 cũ nát mốc meo, lại là một sự kiện mang tính chấn động.

Cùng ngày tin tức Phương Mộc bị gọi lên phòng bảo vệ hỏi liên truyền khắp toàn bộ khoa luật, hơn nữa càng lan truyền càng khó tin, thời gian chỉ một ngày, Phương Mộc đã nghe được phiên bản cậu bị bắt ngay trong lớp học, Phương Mộc hăng hái chống cự lại, sau đó bị vài cảnh sát cầm súng bắt, thế cho nên buổi tối Phương Mộc trở lại phòng, ở trong hành lang gặp phải vài bạn học cùng khu khác khoa ném tới ánh mắt khác thường: Không phải bị bắt rồi sao?

Thái độ của vài người trong ký túc xá đối với Phương Mộc cũng rất khác thường, né tránh, giống như trong lúc vô ý biết bí mật gì đó của Phương Mộc. Phương Mộc vừa tức giận vừa buồn cười, lại không biết nên nói gì, chỉ một mình nằm đọc sách trên giường. Mặc khác có vài người nhìn thấy khuôn mặt âm trầm của Phương Mộc, cũng không dám hỏi gì, lần lượt lặng lẽ chạy ra ngoài, buổi tối lúc 10h, một đám lại lặng yên không một tiếng động trở về. Cuối cùng, lão Ngũ giường trên vẫn nhìn không được, thò đầu xuống dưới hỏi Phương Mộc: “Hôm nay phòng bảo vệ hỏi cậu cái gì?”

Ánh mắt Phương Mộc cũng không nâng lên nói: “Hỏi tố là tiền dâm hậu sát hay là tiền sát hậu gian!”

“Hắc hắc, cậu thẳng nhai này.” Lão Ngũ ngượng ngùng cười cười, bầu không khí trong phòng ngủ lập tức thoải mái hơn, vài người cũng xúm lại, mồm năm miệng mười hỏi thăm tình hình. Phương Mộc suy nghĩ một chút, cảm thấy cảnh sát cũng chưa nói cấm cậu trở về kể lại, nên cậu đem quá trình hỏi dò ở phòng bảo vệ nói một lần. Sau khi mọi người nghe xong, trái lại trầm mặc hơn ban ngày. Sau một lúc lâu, lão Đại chậm rãi nói: “Án tử này.” Vài người mong đợi nhìn hắn, “.Rõ ràng không phải tự sát!”

“Xí!” Mấy người trầm miệng một lời nói.

“Ồ ớ,” lão Đại giả bộ như tránh né, “Bất quá cũng thật dọa người, lão Nhị phòng 348 nói hần tối hôm qua còn đi WC đấy, không biết có đúng lúc Chu Quân đã chết ở đó rồi chưa.”

“Đúng vậy, lúc này buổi tối tớ cũng không dám đi vệ sinh ở chỗ đó, aiz, các cậu nói xem,” Lão Ngũ vẽ mặt thần bí nói, “Có thể hay không.Không phải do người làm?”

“Cậu đi chết đi, đọc truyện ma quý nhiều quá rồi hử!” Lão Nhị nói.

“Không phải tớ nói a,” Lão Ngũ ủy khuất chỉ tay xuống phía dưới, “Cậu ấy nói đó.”

Phương Mộc thấy tất cả mọi người nhìn chằm chằm mình, cũng luống cuống thanh minh, “Gì, chỉ là một câu nói đùa, các cậu đều đang học đại học cả rồi, việc này cũng tin? Hơn nữa, cậu ấy cũng không phải tinh thần nhân vong a.”

Mọi người cười ầm lên, liền theo sau, tựa hồ cảm thấy không ổn, lại tự giác ngậm miệng.

Lúc này cửa mở, Ngô Hàm vẽ mặt mỗi một tiến vào, tay áo sấn lên cao, trước ngực cũng dính chút nước.

“Các cậu đều ở đây a.”

“Tam ca, đêm nay vẫn trực ban a?” Lão Ngũ hỏi.

“Hả? Không, Tiểu Trần khoa toán học trực ban.” Ngô Hàm kéo tay áo xuống, “Dì Tôn nói sao cũng không dám vào nhà vệ sinh kia, là tớ quét dọn. Chết tiết, một chết đi được.”

“Cậu không sợ hả?” Lão Đại khâm phục nói.

“Sợ cái gì,” Ngô Hàm bò lên giường của mình, đem hai cái đùi khoát lên thành giường. “Nếu thật trông thấy tiểu tử kia tớ liền cùng cậu ấy hảo hảo nói chuyện, sau đó sẽ phá được án tử lập công.” Y thò đầu xuống, “Phương Mộc, buổi chiều phòng bảo vệ hỏi cậu cái gì, tiết lộ cho tôi chút tin tức bên trong đi.”

“Hử, Tam ca, anh không phải cũng hoài nghi em chứ?”

“Ôi, cậu khẳng định không phải là hung thủ.”

“Vẫn là Tam ca hiểu rõ em!” Phương Mộc làm ra vẻ xúc động.

“Cậu không có lá gan đó!”

Mọi người lại cười ầm lên. Ngô Hàm thu chân về, đem chăn mền trải ra, “Giết người không phải chuyện đơn giản.”

Phương Mộc muốn phản bác vài câu, há miệng lại không biết nên nói gì.

Sắp tắt đèn, mọi người lấy chậu rửa mặt, khăn mặt, bàn chải đánh răng, xà phòng, chuẩn bị ra ngoài tắm rửa, đẩy cửa ra, không hẹn mà cùng hướng về một nơi khác nhà vệ sinh đi đến. Phương Mộc là người cuối cùng ra ngoài, thấy Ngô Hàm nằm bất động trên giường, hỏi: “Tam ca, anh không đi hả?”

Ngô Hàm trằm chằm ồm ồm nói: “Không đi đâu, một chết đi được, ngủ.” Phương Mộc nhún nhún vai, đóng cửa lại rồi đi.

Ban đêm, mỗi người đều ngủ không an ổn, thỉnh thoảng nghe tiếng ván giường cọt kẹt. Ước chừng trước lúc rạng sáng, Phương Mộc nghe lão Ngũ nhỏ giọng nói: “Tớ muốn đi WC, có ai muốn đi không?” Nửa ngày không có hồi âm, lão Ngũ ngượng ngùng nói: “Vậy tớ cũng không đi.” Phương Mộc trộm cười, lại càng không ngủ được, nhắm mắt lại, đầu óc đang không ngừng chuyển động. Qua thật lâu, Phương Mộc mới phát giác bản thân luôn luôn nghĩ đến câu nói của Ngô Hàm, “Giết người không phải chuyện đơn giản.”

Giết người, thật không phải là chuyện đơn giản.

4. Chương 4: Người Chết Thứ Hai

Tuổi trẻ là một từ trung tính, nó đại biểu cho rất nhiều khuyết điểm: khuyết thiếu kinh nghiệm, trẻ người non dạ, dễ dàng xúc động, thế nhưng cũng có rất nhiều ưu điểm, một trong số đó là có một số lớn thời gian quên đi những chuyện tình không nên nhớ kỹ.

Hơn một tháng trôi qua, không còn tin tức gì nữa về vụ án giết người này. Cái tên Chu Quân và buổi sáng khùng bố kia, dần dần trong tâm trí mọi người từ rõ ràng đến mơ hồ, cuối cùng hoàn toàn bị vứt đến một góc bụi bặm nào đó giữa ký ức. Thời gian như nước chảy bình lặng trôi qua, sân trường từng vì một người chết đi mà ồn ào náo động chậm rãi khôi phục yên tĩnh như ngày xưa, thật giống như một hòn đá ném vào hồ nước, gợn sóng qua đi, liền không còn dấu tích. E rằng, cuộc sống vốn là như vậy.

Đây là buổi chiều thứ năm, sau khi kết thúc môn Luật kinh tế quốc tế, Phương Mộc thu dọn cặp sách muốn ly khai giảng đường thì bị giáo sư Cao dạy môn Luật kinh tế quốc tế gọi lại. Ông sai Phương Mộc, Chúc lão Tứ, Ngô Hàm và Tôn Khánh Đông đến văn phòng của ông một chuyến, nói là hỗ trợ đem chút đồ vật này nọ. Phương Mộc mặc dù có chút không tình nguyện, nhưng vẫn đi theo. Đồ vật này nọ không nhiều lắm, hai chồng lớn giấy tài liệu và sách, nhưng đều rất nặng, hơn nữa từ ký túc xá của giáo viên đến nhà hành chính, đích xác không phải việc tốt. Bốn người Phương Mộc nghe rằng trợn mắt mà đem đồ vật này nọ nâng vào văn phòng của thầy Cao, phát hiện trong phòng làm việc còn có một người.

Hơ hơ, chuyện đi này không tệ, Phương Mộc nghĩ.

Đó là nghiên cứu sinh thầy Cao dẫn dắt, gọi là Lưu Vĩ Lệ, được công nhận là mỹ nhân của khoa Luật, dáng người cao gầy, tóc dài phiêu phiêu, là tình nhân trong mộng kiếm đối tượng tự XXX của không ít nam sinh. Mỹ nhân cười với thầy Cao tràn ngập dương quang, nhưng không chào hỏi với các sư đệ nhiều, liền ngồi xổm trên mặt đất lật xem những tư liệu kia.

“Ai nha, thầy có quyền sách này hả, em còn cố ý đến thư viện mượn nữa, sớm biết thế thì đã mượn thầy rồi, còn có thể không cần trả lại.”

“Vây em in xong rồi đem đi đi, nhớ viết giấy vay nợ.” Thầy Cao xem ra cũng không chịu thua kém.

Mỹ nhân khoa trương bĩu môi, “Mấy người các cậu, đem mấy thứ này giúp tôi mang đến phòng photo đi.”

Phòng photo chính là ở lầu 24! Bốn người đều cùng trừng mắt nhìn lên.

“Có thang máy, sợ cái gì, một đám lớn đến chừng này rồi còn rầy rà a?” Nói xong, mỹ nhân lấy sách trong tay vỗ vỗ bả vai Chúc lão Tứ. Nhìn về mặt Chúc lão Tứ, đừng nói có thang máy, dù có để hẳn nâng mấy thùng này chạy đến lầu 24 hẳn cũng tình nguyện.

Phương Mộc đột nhiên nhớ tới một ca khúc: ta nguyện làm một chú dê nhỏ, đi theo bên cạnh nàng, ta nguyện nàng dùng roi da mảnh, không ngừng nhẹ nhàng đánh lên người ta. (=[]= Tác giả bài nì thích SM à???)

Phương Mộc và Chúc lão Tứ nâng một thùng, Ngô Hàm nâng một cái khác, Tôn Khánh Đông ôm một chồng sách lớn lung lay đi phía trước, mỹ nhân tay không đi ở phía sau, vừa đi vừa gọi điện thoại, “Anh đêm nay tự mình đi đi, em không đi được nữa, ai nha, anh đừng hỏi, tặng ca, đúng, cái gì hả, giúp thầy hướng dẫn của em sao chép tài liệu, được, cứ như vậy đi.”

Thật vất vả đem đồ vật mang vào phòng photo, Chúc lão Tứ lau mồ hôi, vẻ mặt tươi cười nói: “Sư tỷ, đêm nay tặng ca a?”

“Đúng vậy.” Thanh âm của sư tỷ chẳng hề nhiệt tình.

“Cần chúng tôi hỗ trợ không?”

“Không cần, các cậu mau trở về ăn cơm đi.” Mỹ nhân phất tay, tựa như xua gà con đem bọn họ đẩy đến cửa.

Hứ, ngay cả câu cảm ơn cũng không nói. Bốn người đi vào thang máy, Phương Mộc bất mãn lâu bầu.

Chúc lão Tứ tựa hồ còn đang ngẩn ngơ, tới lâu một, thang máy chấn động, Chúc lão Tứ chặc lưỡi, “Thật sự là mỹ nữ a.”

“Xem vẻ mặt rót nước miếng của cậu kìa, cậu nhìn ai cũng ra mỹ nữ a?” Ngô Hàm một phen đem Chúc lão Tứ đẩy ra khỏi thang máy. Bốn người vui đùa đi khỏi tòa nhà hành chính.

Ngày hôm sau, thứ sáu.

Đó là một ngày trời đầy mây, bầu trời bị từng cụm mây đen cuộn cuộn bao phủ, thỉnh thoảng từ đằng xa truyền đến tiếng sấm nặng nề. Nhân sự công tác ở lầu ba Phác Nhã Lệ đem túi xách ném ở trên bàn, xuất ra vài miếng bánh bích quy, chuẩn bị ra ngoài pha ình một tách cà phê.

Bây giờ còn chưa đến 8h30, đồng sự trong tòa nhà phần lớn còn chưa đến, do trời râm, trong tòa nhà hành chính tia sáng rất tối, thời điểm Phác Nhã Lệ trở lại văn phòng, thỉnh thoảng bầu trời lóe lên một đạo tia chớp, Phác Nhã Lệ hoảng sợ, không khỏi nhìn ra ngoài cửa sổ.

Choang, tách cà phê rơi trên mặt đất. Cà phê lan ra chất lỏng màu nâu im lặng chảy trên mặt đất.

Mọi người trong thang máy từ từ đi lên nghe thấy một tiếng kêu cực kỳ bi thảm từ lầu ba.

Lưu Vĩ Lệ tứ chi mở rộng chết trên lan can lầu ba.

Thời điểm Đinh Thụ Thành chạy đến hiện trường, mưa đã rơi càng lúc càng lớn.

Thi thể nằm trên lan can của lầu ba tòa nhà hành chính. Các đồng nghiệp khâu kỹ thuật đã ở hiện trường bận rộn. Hai người đang chụp hình, một nhân viên kỹ thuật mặc áo mưa kiểm tra tứ chi nằm trên mặt đất. Thi thể nằm sấp trên đất, đầu nam chân bắc, từ thân hình có thể nhìn ra là một phụ nữ trẻ tuổi, vài pháp y đang thu dọn dụng cụ. Đinh Thụ Thành vỗ vỗ một lão pháp y quen biết, “Thế nào?”

“Ừm, cậu đã đến rồi, bước đầu đánh giá thời gian tử vong ước chừng 9h tối hôm qua đến 3h sáng hôm nay, nguyên nhân tử vong vì sọ não tổn thương và đa số diện tích nội tạng bị vỡ dẫn đến xuất huyết bên trong. Những thứ khác cần phải đợi sau khi giải phẫu mới có khả năng khẳng định.” Pháp y nhìn Đinh Thụ Thành hơi nhàu mày, giải thích: “Nhiệt độ đêm hôm qua đột ngột hạ xuống, thời gian tử vong không còn cách nào lập tức xác định chính xác được. Quay về chúng tôi sẽ nắm chắc hơn, tranh thủ mau chóng cho ra kết quả.”

Đinh Thụ Thành ngượng ngùng ngừng cười cười, “Vất vả rồi.”

“Không được, vô dụng rồi.” Cảnh sát khám tra nằm trên mặt đất đột nhiên đứng dậy, hần gằng đầu lên nhìn sắc trời màu xám đậm không ngừng rót xuống những hạt mưa dày đặc, “Mưa quá lớn, căn bản không có giá trị kiểm nghiệm nữa rồi.”

Đinh Thụ Thành cũng ngẩng đầu, tòa nhà cao 24 tầng này lẳng lẳng đứng trong mưa, cơ hồ từng cửa sổ đều lóe ra ánh mắt hoặc ngờ vực hoặc sợ hãi hoặc hưng phấn. Đinh Thụ Thành quét mắt nhìn đám người ở cửa sổ xung quanh, không khỏi có chút chóng mặt.

Một người, thời điểm tối hôm qua hoặc sáng nay từ chỗ này trên lầu rơi xuống, có phải cũng do cảm thấy chóng mặt hay không?

Đinh Thụ Thành nghiêng đầu sang nơi khác nói với người của khâu điều tra: “Làm việc đi.”

Người chết tên là Lưu Vĩ Lệ, nữ, 24 tuổi, nghiên cứu sinh năm hai chuyên ngành Pháp luật kinh tế quốc tế của đại học Sư Phạm, người tỉnh Tứ Xuyên, hiện sống tại nhà A dành cho nghiên cứu sinh phòng 407. Theo bạn cùng phòng của người chết nói, người chết đêm đó từng nói được nhận lời nhờ của thầy giúp photo tài liệu, có thể sẽ trở về khuya, kết quả một đêm không về. Bởi vì người chết lúc còn sống có một người bạn trai có nhà riêng, thỉnh thoảng sẽ tới nhà bạn trai ngủ qua đêm, do đó, người chết cả đêm không về cũng không khiến bạn cùng phòng cảm thấy bất ngờ.

Chuyện người chết được Cao giáo sư nhờ photo tài liệu cùng với những người khác được chứng thật. Giáo sư Cao Cường chuẩn bị trình bày một đề án cấp quốc gia, cần sao chép lượng lớn tư liệu. Ấn phát sinh đêm đó, giáo sư Cao Cường về nhà dự sinh nhật mẹ vợ, không thể phân thân, liền ủy thác nghiên cứu sinh Lưu Vĩ Lệ của mình làm thay. Qua điều tra, Cao Cường đêm đó cùng thân hữu chúc mừng sinh nhật mẹ vợ ở khách sạn nào đó mãi đến 4h sáng ngày kế, có thể loại bỏ tình nghi gây án.

Bạn trai của Lưu Vĩ Lệ vốn học bác sĩ ở một đại học khác, án phát sinh đêm đó, hắn vốn cùng người chết hẹn đến party của một người bạn sắp kết hôn tạm biệt độc thân, sau người chết lại gọi điện báo buổi tối phải tăng ca, không thể đi đến cuộc hẹn. Bạn trai của người chết một mình tham gia party, cùng bằng hữu vốn nhà mở quán bar uống rượu đến 2h sáng ngày kế, sau đó ở nhà tắm trung tâm tắm rửa, rồi đến khách sạn ngủ đến 8h30, tình huống trên cũng có nhân chứng cung cấp chứng minh, có thể loại bỏ tình nghi gây án.

Án phát sinh ở tòa nhà hành chính của trường đại học Sư Phạm, tòa nhà hành chính này cao 24 tầng, khoa Luật nằm ở tầng 17, photo ở tầng cao nhất, tầng 24. Ngoài cửa sổ lầu ba là một lan can rộng ước chừng 200 thước vuông. Người chết chính là được phát hiện trên lan can. Theo nhân viên trực ban của tòa nhà hành chính nói, đêm đó ước chừng 5h45 Lưu Vĩ Lệ bước vào tòa nhà hành chính, sau đó lại có mấy người lục tục tiến vào. Về phần Lưu Vĩ Lệ có từng rời khỏi tòa nhà hành chính hay không, nhân viên trực ban tỏ vẻ không chú ý. 10h đêm đó tới sáng hôm sau, nhân viên trực ban từng 4 lần tuần tra tòa nhà hành chính, không phát hiện tình huống dị thường.

Thông qua kiểm tra quan hệ xã hội của người chết lúc còn sống, người chết là người hướng ngoại, vốn không có thân quyến, quan hệ xã hội khác tương đối đơn giản. Theo bạn học của người chết khi còn sống cùng bạn bè phản ánh, tính cách người chết cởi mở, cư xử nhiệt tình, chẳng qua có chút ham mê hư vinh, khá hướng tới tiêu chuẩn cao trong cuộc sống, nhưng tác phong sinh hoạt tương đối đứng đắn, không cùng nhân viên xấu kết giao. Cơ bản có thể loại bỏ khả năng giết vì thù hận. Thông qua thẩm vấn người bạn trai, Lưu Vĩ Lệ tuy rằng dung mạo xinh đẹp, trong trường không thiếu người theo đuổi, nhưng hai người cảm tình rất tốt, cũng đã định sau khi Lưu Vĩ Lệ tốt nghiệp hai người sẽ lập tức cử hành hôn lễ. Bởi vậy, sát hại vì tình khả năng cũng không lớn.

Sau khi Đinh Thụ Thành phân tích kết quả điều tra bước đầu, ý nghĩ đầu tiên là Lưu Vĩ Lệ tự sát, hoặc ngoài ý muốn rơi xuống lầu, sau đó đưa tới bản báo cáo khám nghiệm tử thi cũng làm cho suy nghĩ này càng thêm kiên định. Thời gian tử vong ước chừng từ 10h đêm hôm đó đến 1h sáng, nguyên nhân tử vong là do sọ não tổn thương và đa số nội tạng bị vỡ dẫn đến xuất huyết bên trong. Quần áo người chết nguyên vẹn, vết rách của màng trinh đã lâu, không có dấu vết đêm hôm đó phát sinh hành vi cưỡng bức. 155 nguyên dân dân tệ trong túi áo và 600 nguyên nhân tệ trong túi xách vẫn nguyên vẹn không hao tổn gì. Cước của giết người và cưỡng hiếp giết người cũng không có khả năng lớn.

Đinh Thụ Thành nhìn đi nhìn lại mấy lần báo cáo khám nghiệm tử thi, trầm ngâm một lát, đứng dậy đi đến văn phòng của Hình Chí Sâm.

Bản án buồn lậu trong tay Hình Chí Sâm đang tiến hành chiêm trống rùm beng, ông cũng nghe nói đại học Sư Phạm lại có người chết, cho nên khi thấy Đinh Thụ Thành đến, Hình Chí Sâm cũng không cảm thấy bất ngờ.

Đinh Thụ Thành đơn giản thuật lại tình tiết vụ án và ý kiến sơ bộ của bản thân, Hình Chí Sâm nửa ngày không nói gì, bắt đầu hút thuốc một điếu lại một điếu, tuy rằng đối với tình huống cụ thể của án kiện vẫn chưa lý giải được thế nhưng trong lòng Hình Chí Sâm ẩn ẩn cảm thấy không giống như chết vì tự sát. Một nữ nghiên cứu sinh hào hoa phong nhã, tiền đồ sáng lạng không có lý do gì để tự sát. Mà bất cần ngã lầu, càng cần kết quả phân tích tỉ mỉ của khâu kỹ thuật, trước đó, bất luận kết luận mù quáng hoặc độc đoán nào cũng rất nguy hiểm.

Hình Chí Sâm nhìn khuôn mặt mỗi một của Đinh Thụ Thành, vỗ vỗ bờ vai của hắn nói: “Trước tiên đừng vội kết luận, tiếp tục điều tra thêm đi.”

Thái độ Hình Chí Sâm mơ hồ khiến Đinh Thụ Thành cảm thấy có chút nhụt chí, hắn trở lại văn phòng, cũng châm một điếu thuốc, trừng mắt xuất thần. Thật lâu sau, thần kinh quá mức căng thẳng chậm rãi dịu xuống, hắn lại bắt đầu lật xem báo cáo khám nghiệm tử thi, nhìn vài trang, Đinh Thụ Thành đứng dậy đi đến phòng xác.

Người chết được phủ vải trắng, lẳng lặng nằm trên bàn giải phẫu. Đinh Thụ Thành xóc mảnh vải trắng lên, một thân thể trắng nõn nhưng không hề có sức sống hiện ra. Nó đã từng khiến chủ nhân vô cùng tự hào, cũng làm cho người đàn ông mình yêu say mê vạn phần. Mà hiện giờ nó bị thô bạo rơi từ trên lầu xuống, lại bị xé ra không thương tiếc. Đinh Thụ Thành nhìn đầu người chết, đó là khuôn mặt đã từng vô cùng

xinh đẹp mà hiện tại đã bị nghiền nát không chịu nổi, miệng và mắt nửa mở, một bộ dáng hơi kinh ngạc vừa muốn nói lại thôi.

Cô muốn nói cho tôi điều gì sao?

Buổi chiều báo cáo khám nghiệm hiện trường được đưa tới khiến Đinh Thụ Thành phủ định ý tưởng ban đầu của bản thân.

Bởi vì hiện trường quá sạch sẽ.

Người chết khi còn sống từng đi lên phòng photo tầng 24, hiện trường bảo vệ được trông coi hoàn hảo, khi cửa bị mang đi khám nghiệm, thế nhưng không có khóa lại (chìa khóa nằm trong túi xách người chết). Phòng photo rộng 5,1 thước vuông, gian phòng kín hình vuông, bên trong có một máy photo, một cái bàn, hai cái ghế và ba hộp giấy in. Máy photo vẫn mở ra, tài liệu sao chép đặt thành chồng ngay ngắn bên cạnh. Trừ bỏ túi xách của người chết, không phát hiện vật phẩm có giá trị khác. Khả nghi chính là máy photo ở bên trong, trên bàn và nắm cửa không phát hiện dấu vân tay nào, từ kết quả khám nghiệm thi thể, Lưu Vĩ Lệ phải là từ độ cao 19 tầng rơi xuống. Như vậy có khả năng vụ án phát sinh ở phòng photo, người chết từ cửa sổ rơi xuống. Song cửa sổ phòng photo lại đóng chặt, trên bề mặt cửa sổ không phát hiện bất cứ dấu chân nào.

Nếu Lưu Vĩ Lệ không rơi xuống từ chỗ này, vậy có khả năng nhất chính là thiên thai (sân ngoài trời) bên ngoài cửa phòng photo. Thiên thai nằm ở đối diện phòng photo, giữa là hành lang tầng 24. Nếu nói muốn lên thiên thai, cần phải mở cửa sổ ra, trèo lên cửa sổ, mới có thể vào thiên thai. Mà trên cửa sổ đối diện phòng photo cũng không phát hiện dấu chân nào, cửa sổ đóng chặt, trên khung cửa sổ nhôm cũng không lưu lại dấu vân tay nào. Nhân viên khám nghiệm kiểm tra toàn bộ cửa sổ tầng 17 tương đối ứng với vị trí người chết rơi xuống, không phát hiện dấu chân và vân tay của người chết.

Thật giống như có người đem hiện trường quét tước sạch sẽ một lần.

Hình Chí Sâm sau khi nghe xong báo cáo lần hai của Đinh Thụ Thành, tỏ ra rất hứng thú, sau khi an bài xong công tác trong tay, liền cùng Đinh Thụ Thành đi đến đại học Sư Phạm.

Bọn họ đi thẳng đến phòng photo tầng 24, tình huống và hiện trường miêu tả trong báo cáo cơ bản đều như trước, chẳng qua tài liệu của giáo sư Cao sau khi được đồng ý đã bị hất mang đi. Hình Chí Sâm và Đinh Thụ Thành sau khi dạo qua một vòng, liền đứng ở thiên thai đối diện phòng photo.

Mưa đã tạnh, gió vẫn rất lớn. Hình Chí Sâm và Đinh Thụ Thành dựng thẳng cổ áo, đánh giá cấu trúc hình chữ nhật này, thiên thai rộng khoảng 100 thước vuông.

Trên thiên thai rất sạch sẽ, trống không, trên góc nhà có một đồng cát nhỏ và vài khối gạch vỡ, hẳn là trước kia ngăn thấm nước lưu lại.

Đinh Thụ Thành đi đến rìa thiên thai, nơi này không có hàng rào bảo vệ nào, chỉ có một gờ tường xi măng cao khoảng 16,7 cm.

Lưu Vĩ Lệ có phải rơi xuống từ nơi này hay không?

Đinh Thụ Thành cẩn thận đem một chân đặt trên gờ xi măng cúi xuống phía dưới nhìn xung quanh, thoáng chốc cảm thấy đầu vầng mắt hoa. Hắn vội lui về, hướng xa xa nhìn lại. Đây là tòa kiến trúc cao nhất trong trường, toàn bộ sân trường và những tòa nhà lân cận đều thu hết trong tầm mắt. Đại khái sắp đến giờ cơm chiều, trong sân trường rất náo nhiệt, từng nhóm người đang ở qua lại trong sân, vài cái xe đẩy cẩn thận xuyên qua đám người.

Đinh Thụ Thành cảm thấy có người đi đến phía sau mình, hắn quay đầu lại, Hình Chí Sâm đang ngồi chồm hổm trên mặt đất, nhìn dưới chân mình.

Đinh Thụ Thành cúi xuống nhìn, gờ xi măng bên chân mình có một nửa khối gạch vỡ, các nhau khoảng chừng nửa thước, cũng có một khối.

Đinh Thụ Thành cũng ngồi xổm xuống, nhìn hồi lâu cũng không thấy được nguyên do. Hắn muốn hỏi Hình Chí Sâm, thế nhưng nhìn ông bộ dáng hết sức chăm chú, lại không dám lên tiếng.

Hình Chí Sâm đột nhiên đứng lên, chẳng nói câu nào xoay người bước đi, Đinh Thụ Thành vội vã theo sau.

Hình Chí Sâm từ cửa sổ nhảy vào hành lang, đi thẳng đến phòng photo, Đinh Thụ Thành đi vào phòng photo, trông thấy Hình Chí Sâm đang ghé trên mặt đất phòng photo cẩn thận tìm gì đó.

“Lão Hình, anh đang tìm cái gì?”

Hình Chí Sâm không nói lời nào, mũi cơ hồ dán trên mặt đất, chậm rãi sục sạo.

Vài phút sau, đại khái trên mặt đất không đâu mỗi giá trị nào, ánh mắt Hình Chí Sâm chuyển hướng về phía tường, rất nhanh, ánh mắt ông dừng lại ở một điểm.

Hình Chí Sâm quỳ rạp trên mặt đất, phát tay gọi Đinh Thụ Thành: “Tiểu Đinh, cậu tới xem đây là cái gì?”

Đinh Thụ Thành nhanh chóng đến ngồi xổm xuống, theo hướng ngón tay ông nhìn qua.

Đó là vệt nước đọng, vẫn chưa khô hết, màu sắc so với những vết ố khác trên tường không sai biệt, không nhìn kỹ, căn bản sẽ không chú ý. Từ hình dạng, tựa hồ là nước hắt xuống mặt đất rồi bắn lên.

Đinh Thụ Thành nhìn Hình Chí Sâm, Hình Chí Sâm nhìn chăm chăm vệt nước đọng xuất thần, chậm rãi, khóe miệng lộ ra một nụ cười.

“Tiểu Đinh, cậu đi hỏi giáo sư Cao, những tài liệu ông ấy lấy về có gặp vấn đề gì không.”

5. Chương 5: Tình Cảm Chân Thành

Ba tháng trước.

Giữa hè ánh mặt trời gay gắt bao phủ toàn bộ thành phố, gió khô chậm rãi thổi, ve sầu trên cây khàn giọng kêu, nghe xong khiến người ta cảm thấy bức bối khó hiểu. Bây giờ là 1h30 chiều, là thời gian nóng nhất trong ngày, hầu như mọi người đều tận lực trốn ở nơi râm mát, nhựa đường bị phơi nắng đến nổi như nhũn ra giữa đường cái vắng vẻ, ngẫu nhiên có vài chiếc xe hoặc loại cao cấp hoặc loại kém hoặc mới tinh hoặc cũ kỹ chạy như bay qua, dường như sợ bỏng mà rất nhanh liền mất dạng.

Chàng trai ở ven đường vội vã bước đi, thỉnh thoảng quay đầu nhìn xung quanh. Chớp mũi y thấm đẫm mồ hôi, kính mắt cũng lần lượt trượt xuống, y dùng tay áo sơ dài rộng không phù hợp với thời tiết xoa xoa trán, cước bộ càng thêm nhanh.

Đi đến cổng một khu chung cư, chàng trai dừng lại, tháo kính mắt xuống, lấy ngón tay lau lau hai bên mũi, lại lần nữa đeo kính mắt lên, thoáng nhìn xung quanh. Bốn bề yên tĩnh vô cùng, một xe đẩy bán đồ uống lạnh đứng ở gần đó, lão phụ bán đồ uống lạnh ngồi ở một bên ngủ gà ngủ gật, một con chó nhỏ vô tình ghé vào dưới chân nàng, thỉnh thoảng vươn đầu lưỡi hồng hồng.

Chàng trai tin tưởng xung quanh không ai chú ý mình, chột chạy cực nhanh vào trong một tòa lầu. Con chó nhỏ bị động tác bất ngờ của chàng trai làm cho hoảng sợ, ngẩng đầu lên nhìn chàng trai biến mất sau cánh cửa lầu, thế nhưng rất nhanh, nó lại cúi đầu, lẳng lặng nằm dưới chủ nhân trong bóng râm.

Trong hành lang mát mẻ khiến thiếu niên thư thái hơn nhiều, y cẩn thận đi lên lầu ba, ngừng lại trước một cánh cửa sắt. Nhắc tay muốn gõ, không biết tại sao, nắm tay lại buông xuống. Y ngừng thở, đem lỗ tai dán trên cánh cửa nghe ngóng, hồi lâu, chậm rãi gõ cửa.

Một người phụ nữ ở trong phòng hỏi: “Ai vậy?”

Chàng trai không hề hé răng.

Qua vài giây đồng hồ, người phụ nữ nhẹ nhàng nói: “Tự mở cửa đi.”

Chàng trai từ trong túi áo xuất ra một cái chìa khóa, nhẹ nhàng mở cửa, nhanh như chớp đi vào.

Đây là một căn hộ nhỏ một phòng, bày biện đơn sơ, thế nhưng thu dọn coi như cũng sạch sẽ ngăn nắp. Mặc dù là giữa trưa, thế nhưng cửa sổ đóng kín, còn kéo rèm, trong phòng oi bức âm u. Một người phụ nữ nửa nằm nửa ngồi trên giường cố gắng ngồi dậy, hướng chàng trai uể oải cười cười.

“Biết ngay là anh.”

Chàng trai không lên tiếng, nhìn khắp nơi xung quanh.

“Không cần tìm, tiểu Phàm đã qua nhà em gái em rồi, đêm nay không trở lại.”

Chàng trai rõ ràng thở phào nhẹ nhõm, hẳn cảm thấy nhiệt độ trong phòng, mồ hôi cũng lập tức tuôn ra như tắm, y nhìn cửa sổ đóng chặt và bức màn, nhíu mày.

Người phụ nữ hiểu được ý tứ của chàng trai, chỉ chỉ quạt máy cũ trong góc phòng, “Anh mở lên thổi một hồi đi, mát mẻ hơn.”

Chàng trai đi qua mở quạt điện, cánh quạt kêu lạch cạch chuyển động, hai bên đầu quạt lắc lư.

Thời điểm gió thổi đến người phụ nữ, cô ta đánh một cái rùng mình, đem chăn bông trên người kéo lên cao.

“Đừng để thổi về hướng em, đem nó qua bên anh đi.”

Chàng trai đem đầu quạt chuyển qua, đề xuống một cái nút, quạt lập tức ngừng quay đầu, cánh quạt hướng phía chàng trai xoay tròn. Chàng trai cởi áo sơ mi, lộ ra thân hình gầy nhom, lồng ngực lại rất rắn chắc, quạt đến dễ chịu.

Người phụ nữ yên lặng nhìn chàng trai, hồi lâu, cô ta ôn nhu nói: “Đừng quạt lâu quá, cẩn thận cảm mạo.”

Chàng trai nhìn người phụ nữ, mở miệng nói: “Em thế nào, có khỏe không.”

Người phụ nữ yếu ớt trừng mắt liếc chàng trai một cái, nằm xuống, đem lưng quay về phía chàng trai.

Chàng trai có chút xấu hổ, chân tay luống cuống đứng lên.

Quạt tiếp tục thổi, áo sơ mi chàng trai cởi bỏ bị thổi hơi tung bay.

Hồi lâu, người phụ nữ nhẹ giọng nói: “Anh sang đây.”

Chàng trai đi đến bên giường, ngồi xuống, tay đặt trên vai người phụ nữ.

Người phụ nữ không nói lời nào, cũng không quay đầu lại, xê dịch vào trong giường vài cái, chừa ra một vị trí vừa đủ ột người.

Chàng trai cởi giày, suy nghĩ một chút, đem mũi hài hướng ra cửa, cẩn thận dọn xong.

Chàng trai nằm bên cạnh người phụ nữ, vòng tay qua dưới cổ cô ta, dịu dàng ôm lấy bờ vai người phụ nữ. Người phụ nữ không cự tuyệt, di chuyển thân mình ra phía sau, nhắm mắt lại, thoải mái nằm trong lòng chàng trai.

Trên cơ thể người phụ nữ có cổ hương vị kỳ lạ. Chàng trai dùng tay kia vuốt ve tóc cô ta, bàn tay thính thoảng vuốt nhẹ qua trán. Người phụ nữ khẽ cảm cánh tay chàng trai ôm bờ vai của mình, hai người nằm không nói một lời, chỉ nghe thấy tiếng quạt lạch cạch thổi hướng vào góc không người.

Tay người phụ nữ che kín nếp nhăn, khô khan, thô ráp, ngón tay nhẹ nhàng lướt qua da tay ngăm đen khỏe mạnh của chàng trai, cảm giác tê tê rất thoải mái. Chàng trai nhắm mắt lại hưởng thụ, buổi chiều mệt mỏi dần kéo tới, bất tri bất giác rơi vào giấc ngủ.

Khi chàng vạng, chàng trai đột nhiên tỉnh dậy, y mạnh bật dậy, đầu đầy mồ hôi, sợ hãi nhìn xung quanh. Người phụ nữ chẳng biết lúc nào đã xoay người lại, cô bị động tác bất ngờ của chàng trai hất qua một bên, bất mãn ưm một tiếng.

“Anh sợ cái gì, tiểu Phàm đã qua nhà em gái em, hôm nay không trở lại.”

Chàng trai nhẹ nhàng thở ra, hít sâu nằm xuống.

Người phụ nữ dịu dàng bò đến bên ngực chàng trai ngón tay ở trên lồng ngực đầy mồ hôi của chàng trai khẽ vẽ. Chàng trai cúi đầu, nhẹ nhàng hôn lên trán người phụ nữ một chút. Lúc này, cô ta nghe thấy trong bụng chàng trai “thầm thì” vang lên hai tiếng. Người phụ nữ nở nụ cười.

“Đói bụng sao?”

Chàng trai gật đầu.

“Em cũng có chút đói, trong bếp có một con gà, sáng nay giết, anh sẽ làm canh gà nhé?”

Chàng trai lại gật đầu.

Người phụ nữ cong khoe miệng, nũng nịu nói: “Em muốn anh làm cho em ăn.”

Chàng trai lại hôn trán người phụ nữ, ở trần nhảy xuống giường, chỉ chốc lát, trong bếp truyền đến từng đợt mùi vị.

Người phụ nữ sung sướng hài lòng nằm trên giường, mệt mỏi nhắm mắt lại.

Hơn 7h tối, chàng trai và người phụ nữ cùng nhau ăn bữa tối. Người phụ nữ vẫn không rời giường, nửa nằm trên giường, chàng trai một ngụm lại một ngụm dứt canh gà cho cô ta. Người phụ nữ từng ngụm nuốt xuống, ánh mắt hàm chứa tình ý liếc mắt nhìn chàng trai. Người phụ nữ uống xong một chén canh, ăn vài miếng thịt gà, lại lần nữa nằm trên giường, nhìn chàng trai ngón nghiêng đem canh và thịt gà còn lại đảo qua sạch sẽ. Sau đó, hai người ôm nhau cùng xem TV, chàng trai xem một bộ phim bắn nhau trên màn hình không chuyển mắt, người phụ nữ đối với tiết mục trên TV không có hứng thú, thỉnh thoảng ngẩng đầu lên dịu dàng nhìn chàng trai.

Khoảng 10h hơn, chàng trai đứng dậy mặc quần áo tử tế, người phụ nữ vẫn không đứng lên, yên lặng nhìn chàng trai. Chàng trai mang giày xong, ngồi vào bên giường, cúi xuống thoáng hôn môi người phụ nữ, cô ta lập tức ôm lấy chàng trai.

“Ở lại đi, đêm nay chỉ có hai chúng ta.”

Chàng trai do dự.

“Sáng mai anh đi sớm một chút, được chứ? Ở lại với em.”

Chàng trai gật đầu, lại lần nữa cởi giày và áo, nghĩ nghĩ, lại cởi bỏ quần ngoài, chỉ còn một cái quần lót chui vào ổ chăn của người phụ nữ, thuận tay kéo tắt đèn.

Trong bóng tối, chàng trai ôm lấy người phụ nữ, bàn tay tiến vào trong quần áo cô ta, cô ta không mang nịt ngực, làn da lạnh lạnh. Tay chàng trai khẽ vuốt ve trên bụng người phụ nữ một hồi, hướng về phía trước thoáng cầm lấy bộ ngực nhào của cô ta, khí lực trên tay cũng chậm chậm tăng lên, ngón tay vẽ đầu vú của cô ta, dùng sức xoa nắn lên.

Người phụ nữ phát ra một tiếng rên rỉ không kiềm được, bàn tay hướng về phía hạ thể của chàng trai đã sớm đứng thẳng.

Hai người như keo sơn triền miên một trận, hô hấp của chàng trai càng ngày càng nặng, tiếng rên rỉ của người phụ nữ cũng càng lúc càng lớn. Chàng trai bỗng nhiên buông ngực người phụ nữ ra, nhanh chóng cởi quần lót, gấp gấp kéo quần của cô ta. Người phụ nữ lại đột nhiên tỉnh táo lại, dùng sức giữ chặt quần.

“Hôm nay không được!”

Dương vật hùng hổ của chàng trai cố gắng thúc vào, làm sao nghe lọt lời nào, y đẩy tay người phụ nữ, dùng sức xé rách quần, cô ta gấp đến độ loạn đá loạn đạp, trong miệng thỉnh thoảng nhỏ giọng cầu xin. Giường theo giây giụa của hai người cọt kẹt rung động, bất thành linh, một bạt tai “Chát” vang lên trên mặt chàng trai.

Chàng trai bị đánh đến tròng mắt ngây ngốc, động tác tay cũng đình chỉ, nửa ngày không lên tiếng. Người phụ nữ có chút hối hận, vội ngồi dậy xoa nhẹ gương mặt chàng trai. Chàng trai không để ý đến tay cô ta, càng hướng bàn tay về phía quần của người phụ nữ, cô ta vội vàng kéo lại.

“Vô lương tâm, anh còn muốn để em chịu tội hả?” Người phụ nữ oán hận nói.

Tay chàng trai lập tức ngừng lại, sau một lúc lâu, y mạnh bật đèn điện, người phụ nữ vội lấy tay che khuất đôi mắt, chàng trai kéo quần người phụ nữ xuống một tấc.

Một cổ mùi máu tươi phả vào mặt, hạ thể người phụ nữ tràn đầy máu đỏ sẫm, bông vải lót dưới thân cũng bị nhuộm đỏ một mảnh, lông dưới bị máu dính vào đã khô, cứng rắn rồi rã thành một đám.

Chàng trai cứng họng nhìn. Người phụ nữ yếu ớt tròng mắt chàng trai một cái, chậm rãi kéo quần lên, với tay tắt đèn, lại túm chàng trai nằm xuống bên cạnh mình.

Chàng trai cứng nhắc nằm bên cạnh người phụ nữ hồi lâu, thò tay đem người phụ nữ kéo vào trong lòng, nhẹ nhàng vuốt tóc cô ta. Người phụ nữ thuận theo dán trên ngực chàng trai.

“Sao không nói cho anh?” Chàng trai ôn nhu hỏi.

Người phụ nữ từ trong ngực chàng trai ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn y.

“Em đã cho anh biết, anh không thấy lá thư sao?”

Động tác của chàng trai thoáng dừng lại.

6. Chương 6: Đêm Hồi Hôn

Phương Mộc nhìn ra được, Chúc lão Tứ mấy ngày nay tâm tình không tốt.

Khi đi học, Chúc lão Tứ thường ngồi hàng cuối cùng, nhìn ngoài cửa sổ ngẩn ngơ, trở lại phòng ngủ, hẳn cũng không thích phản ứng lại với mọi người, thỉnh thoảng nằm trên giường nhìn ván giường tầng trên, hay ngồi ở trước bàn vẽ loạn trên giấy, vẽ vẽ xong, liền một phen xé nát, nếu không thì chính là ngồi trước máy tính lên mạng hồi lâu. Có một lần, lão Ngũ thừa dịp Chúc lão Tứ đi nhà xí, trộm nhìn một chút trang hắc đang lướt qua, đó là một trang web thần bí. Trong lòng Phương Mộc suy đoán, đại khái là bởi vì Lưu Vĩ Lệ.

Lưu Vĩ Lệ chết, trong trường học vừa mới khôi phục yên bình, lại gây nên một hồi sóng to gió lớn. Ở bất luận nơi nào, căn tin, giảng đường, thậm chí WC, đều có thể nghe được đủ loại suy đoán về chuyện này. Lưu truyền rất nhiều phiên bản, có khi là Lưu Vĩ Lệ cùng thầy hướng dẫn tư thông, vợ thầy đẩy cô ta xuống lầu; Có khi là Lưu Vĩ Lệ chân đứng hai thuyền, cùng kẻ thứ ba mượn danh nghĩa tăng ca hẹn hò ở tầng 24, đang lúc quan hệ bất chính bị bạn trai bắt gian tại trận, bạn trai xấu hổ và giận dữ không chịu nổi, đem cô ta ném xuống lầu; Có người nói là bệnh tâm thần phát tác ngoài ý muốn nên nhảy lầu; Càng kỳ quái hơn chính là có người suy đoán tầng 24 có quỷ, nhập vào người Lưu Vĩ Lệ, giết chết cô ta sau đó làm thể thân.

Đối với cái chết của Lưu Vĩ Lệ, Phương Mộc có chút đáng tiếc. Dù sao cũng là một cô gái trẻ tuổi xinh đẹp, với loại phương thức rời khỏi nhân gian vô cùng thê thảm này, sự tỷ trời sinh tính tình thích làm dáng, biết mình sau này dung nhan hoàn toàn biến dạng như thế, đại khái sẽ cảm thấy không cam lòng. Bất quá Lưu Vĩ Lệ dù sao cùng mình tiếp xúc không nhiều, Phương Mộc càng quan tâm đến nguyên nhân cái chết của người ngồi học cùng mình suốt 3 năm Chu Quân hơn. Nhưng đáng tiếc, phương diện này lại không có tin tức gì. Nhà trường sau khi liên tiếp xảy ra hai vụ án mạng, đặc biệt mở một cuộc họp, để người phụ trách trở về truyền đạt thái độ, nhà trường đang phối hợp với bộ phận cảnh sát tích cực phá án, không được nghe tin đồn nhảm, phải tin tưởng năng lực của cơ quan cảnh sát vân vân. Phương Mộc vô cùng phản cảm với cái gọi là “Mất bò mới lo làm chuồng” này.

Chạng vạng ngày thứ 7 sau khi Lưu Vĩ Lệ chết, Phương Mộc chơi bóng rổ xong trở lại phòng ngủ, tất cả mọi người đã ra ngoài tự học, chỉ còn Chúc lão Tứ một mình nằm trên giường ngẩn ngơ. Chúc lão Tứ mặc quần áo lúc ban ngày, trên ống quần có chút bùn, một bộ dáng phong trần mệt mỏi. Phương Mộc cầm chậu rửa mặt đi ra ngoài, khi trở về thấy Chúc lão Tứ đã thức dậy, ngồi ở bên cạnh bàn không biết loay hoay cái gì.

Phương Mộc biết hẳn mấy ngày nay cảm xúc không cao, cũng không nói gì với hẳn, thu dọn cặp sách chuẩn bị ra ngoài tự học, lúc ra cửa, Chúc lão Tứ gọi cậu lại.

Phương Mộc quay đầu lại, Chúc lão Tứ hai mắt đầm lệ nhìn cậu, không đợi mở miệng, hai hàng lệ đã rơi xuống.

Phương Mộc tay chân rối loạn, Tư béo này bình thường vô tâm vô phách, đây vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy hẳn khóc.

Phương Mộc vội ngồi xuống bên cạnh bàn, lại không biết nói gì, chỉ có thể vỗ vỗ bờ vai hẳn tượng trưng. Chúc lão Tứ cúi đầu nằm trên bàn, bả vai run run.

Khóc một hồi, Chúc lão Tứ đứng lên, thở phào một cái, xé một khối giấy vệ sinh xì mũi thật vang. Ngoảnh lại bình tĩnh hỏi Phương Mộc, “Cậu tin là có quỷ không?”

Phương Mộc lúc này mới chú ý tới trong túi nhựa trên bàn chứa một đồng đồ chơi kỳ quái, tựa hồ là một chút giấy bùa màu vàng viết ký tự ngoằn ngoèo, một mảnh vải quần lầy cây gậy trúc, còn có một sấp tiền mả.

“Cậu làm sao vậy, Tứ ca?” Phương Mộc tận lực làm cho ngữ khí của mình không lộ ra vẻ kinh ngạc.

“Tớ thật sự rất yêu mến cô ấy!” Trong mắt Chúc lão Tứ thoáng cái lại tràn đầy nước mắt.

Phương Mộc nhìn giấy bùa và tiền mả trên bàn, trong lòng lặng lẽ tính toán, bưng tỉnh đại ngộ nói: “Cậu là muốn.”

“Đúng, hôm nay là đầu thất của Lưu Vĩ Lệ, theo cách nói ở quê nhà chúng ta, người chết đêm nay hẳn sẽ trở lại nơi cô ấy chết, chính là hồi hồn, tớ ở trên mạng tìm được một đại tiên ở đó, tớ hướng gã mua, không, xin mấy thứ này, đêm nay chiêu hồn cho cô ấy, có lẽ cô ấy sẽ nói ra ai đã hại mình.”

Phương Mộc suy nghĩ một chút, “Đầu thất hình như là trở về nhà của mình tìm thân nhân chứ?”

Chúc lão Tứ bị hỏi thoáng cái sững sốt, “Có lẽ, có lẽ tiện đường hồi nơi chết của mình nhìn lại luôn, dù sao cũng là nơi cuối cùng từng đến.” Hẳn đứng dậy kéo tay Phương Mộc: “Trong phòng tớ và cậu quan hệ tốt nhất (trong lòng Phương Mộc nói, thật không, ta sao không biết), hơn nữa, cậu lá gan lớn nhất (ta khinh, ta ngay cả đi WC kia cũng không dám đi), đêm nay, cậu cùng đi với tớ nha.”

Phương Mộc nhìn Chúc lão Tứ, cân nhắc từ ngữ của bản thân, “Tứ ca, chúng ta dù sao cũng là người từng được đi học.”

“Vậy ý cậu nói cậu không đi nữa!” Nước mắt của Chúc lão Tứ lại chảy xuống, ánh mắt chém đinh chặt sắt.

Phương Mộc vẫn là người nhẹ dạ, nhìn Chúc lão Tứ lệ rơi đầy mặt, gật đầu.

Dựa theo kế hoạch của hai người, khoảng 9h, Chúc lão Tứ dẫn đầu tiến vào tòa nhà hành chính, mở ra cửa sổ WC lầu một, Phương Mộc đem một bao đồ vật kia ném vào, lại từ cửa sổ WC bò vào trong. Chúc lão Tứ ở trong đó ngốc đến 10h, lại bò ra tòa nhà hành chính, đương nhiên tốt nhất để nhân viên trực ban trông thấy hẳn đi ra, từ cửa sổ WC bò khỏi tòa nhà hành chính. Sau khi xong việc, trước đó đã hảo bắt chuyện với Ngô Hàm (đêm nay trực ban) mở cửa ký túc xá trở về phòng ngủ. (Kế hoạch của tên óc heo này ban đầu là hai người cùng nhau nghênh ngang cầm đồng loạn thất bát tao kia công khai tiến đến tòa nhà hành chính, Phương Mộc cho rằng sau khi tòa nhà xảy ra sự cố người vào tòa nhà sẽ đặc biệt bị chú ý, cho nên tốt nhất cẩn thận chút. Chúc lão tứ cho rằng ý kiến Phương Mộc rất quan trọng, cũng tỏ vẻ như chọn Phương Mộc là không lầm người, trong lòng Phương Mộc nói: Ta khinh!)

Thế nhưng lúc thực hiện kế hoạch vẫn là có chút rắc rối nhỏ, cửa sổ WC lầu 1 bị hàng rào sắt vững vàng che lại (đây đại khái là một trong những phương pháp mất bò mới lo làm chuồng của nhà trường), sau đó Phương Mộc đành phải đem đồ vật giao cho Chúc lão Tứ, kiên trì trốn ánh mắt của nhân viên trực ban đi vào tòa nhà hành chính.

Hai người ở trong WC tầng 17 không dám thử mạnh trốn đến 12h. (Chúc lão Tứ vừa vào tòa nhà liền kích động vô cùng muốn ở lầu 3 đốt giấy tiền vàng bạc, Phương Mộc nhắc nhở hẳn nói hồi hồn bình thường phải chờ đến sau nửa đêm, còn đưa phim > của Châu Tinh Trì làm ví dụ, hơn nữa, mới 9h mà tại lan can tầng 3

đốt giấy tiền vàng bạc, không bị phát hiện mới là lạ) vừa qua nửa đêm, hai người lặng lẽ đến lầu 3. (Chúc lão Tứ còn muốn đi thang máy, Phương Mộc nhắc nhở hắn làm vậy sẽ bị nhân viên trực ban phát hiện, Chúc lão Tứ lại lần nữa tỏ vẻ cảm kích, mà Phương Mộc thì bắt đầu hoài nghi cùng người này hành sự có phải là điều đúng đắn không.)

Hai người mở cửa sổ hành lang tầng ba, đi ra ngoài lan can, trời rất lạnh, Chúc lão Tứ sau khi run rẩy đốt giấy, liền phe phẩy gậy trúc lẩm bẩm, nhanh một chút, vẫn là không có động tĩnh gì. Chúc lão Tứ nghĩ nghĩ, cảm thấy ngữ khí của bản thân không đúng, liền kéo dài thanh âm: “Vĩ —— Lệ, cô —— mau —— quay —— lại —— a, là —— ai —— đã —— hại —— cô, tôi —— sẽ —— báo —— thù —— rửa —— hận —— cho —— cô.” Phương Mộc nghe xong Chúc lão Tứ thanh âm dày đặc quỷ khí, sợ tới mức toàn thân run lên. Lại nói nửa ngày, vẫn không thấy hương hồn mỹ nhân đúng hẹn đến, hai người đành bỏ cuộc. Lúc này Phương Mộc mới nhớ tới, ra không được.

Phương Mộc và Chúc lão Tứ thương lượng một chút, quyết định ở trong nhà xí ngủ một đêm, sáng hôm sau khi người trong tòa nhà hành chính đến làm, lại lén chuồn ra.

Sàn đá cẩm thạch của WC lạnh như băng. Giằng co đến hơn nửa đêm Phương Mộc dựa lưng vào hệ thống sưởi hơi, oán giận Chúc lão Tứ vài câu, chậm rãi ngủ, không biết ngủ bao lâu, lại bị Chúc lão Tứ đẩy tỉnh.

“Chuyện gì?” Phương Mộc xoa đôi mắt, không kiên nhẫn hỏi.

Ánh mắt Chúc lão Tứ trong bóng đêm lập lòe, “Cậu nói xem, chúng ta có phải đến sai nơi rồi không?”

“Cái gì?”

“Vĩ Lệ là ở một nơi nào đó ở lầu trên ngã xuống, tuy rằng chết ở trên lan can, nhưng là ở phía trên ngã xuống a.”

Mắt Phương Mộc trừng lớn: “Wow, cũng đúng.”

Chúc lão Tứ tinh thần tỉnh táo, “Cậu có nhớ lúc chúng ta học qua luật hình sự, hành vi phạm tội phát sinh cùng kết quả phát sinh đều thuộc loại phạm tội, với loại đây này, Vĩ Lệ ngã xuống chỗ nào cũng có thể tính toán a.”

Phương Mộc thật sự không muốn vào lúc này cùng hắn thảo luận vấn đề luật hình sự, cậu cũng không cho rằng sau khi Lưu Vĩ Lệ chết vẫn có tinh thần nghiên cứu khoa học như vậy, bất quá cậu vẫn đồng ý cùng Chúc lão Tứ lên tầng 24 nhìn xem.

Hai người đầu đầy mồ hôi bò lên tầng 24, trong hành lang tối om, Phương Mộc nhìn phòng photo như ẩn như hiện trong hành lang hắc ám, không khỏi đánh một cái rùng mình. Chúc lão Tứ trái lại hoàn toàn hứng thú, hắn không do dự lôi kéo Phương Mộc về phía trước, lặng lẽ hướng đến phòng photo .

Khoảng cách đến phòng photo càng ngày càng gần, bất thành linh, trái tim Phương Mộc trở nên kinh hoàng, đột nhiên phát sinh một loại dự cảm xấu. Cậu muốn kéo Chúc lão Tứ, thế nhưng không kịp đụng tới Chúc lão Tứ, hắn đã đứng lại. Phương Mộc nhìn về phía trước, cảm giác máu huyết toàn thân đều đông cứng.

Phòng photo mở cửa, hai bóng người đứng trước cửa.

Thật sự có quỷ.

Phương Mộc và Chúc lão Tứ đứng trong hành lang. Phương Mộc gắt gao nhìn chăm chăm hai bóng người mơ hồ trước mặt. Trong bóng tối, nhìn từ thân hình, là một nam một nữ.

Hai người? Phương Mộc chợt nghĩ, chẳng lẽ Chu Quân cũng tới rồi?

Hai bóng người đối diện yên lặng nhìn Phương Mộc và Chúc lão Tứ.

Chúc Lão Tứ run rẩy nhẹ giọng nói: “Vĩ Lệ, là cô sao?”

Một trong hai bóng đen đối diện phát ra một tiếng thét đinh tai nhức óc, lập tức tê liệt ngã xuống.

Phương Mộc bị tiếng thét chói tai này dọa đến hồn phi phách tán, theo bản năng kéo tay Chúc lão Tứ xoay người bỏ chạy, vừa chạy đến trước cầu thang, liền trông thấy vài ánh đèn pin từ dưới rọi lên, kèm theo vài tiếng hét lớn: “Ai, làm gì đó?”

Lúc Phương Mộc và Chúc lão Tứ bị thầy giám thị từ phòng bảo vệ mang về phòng ngủ, đã là 9h sáng.

Đêm qua phòng bảo vệ và nhân viên trực ban của tòa nhà hành chính trong khi tuần tra, thời điểm tuần đến tầng 23, đột nhiên nghe được từ tầng 24 truyền đến một tiếng thét, vài nhân viên của phòng bảo vệ chạy lên trên lầu, vừa vặn gặp Phương mộc và Chúc lão Tứ nghiêng ngả lão đảo chạy tới, Phương Mộc dứt quãng chỉ hướng phòng photo nói: “Quý. . . .Có quý!” Vài người cường tráng can đảm đi đến cửa phòng photo, chứng kiến một nam một nữ ngồi phịch trên mặt đất, nữ đã ngất đi, nam tuy rằng không bất tỉnh, thế nhưng đã một quần đã đầy nước tiểu.

Qua điều tra, nam gọi Tống Bác, nữ gọi Cổ Phi Phi, hai người này là một đôi tình nhân khoa kinh tế, buổi tối chạy vào trong tòa nhà hành chính ân ái, vì sợ người phát hiện, trên tầng 24 lại đặc biệt không có người đến, (ta khinh, Phương Mộc nghĩ, đây mới là kẻ kiên định theo chủ nghĩa duy vật) vừa vặn cửa phòng photo không khóa, chạy vào trong một phen mây mưa. Xong xuôi sự tình, thời điểm mở cửa đi ra hành lang gặp hai bóng đen, trong đó một người cầm cây gậy trúc, tương đối giống với nhị quý hắc bạch vô thường trong truyền thuyết cầm gậy đại tang, đặc biệt người cầm còn giả tiếng quý mà hô tên Lưu Vĩ Lệ từng té lầu bỏ mình ở đây, thế giới quan của hai người thoáng chốc sụp đổ, nữ bị dọa ngất ngay tại chỗ, bây giờ vẫn còn nằm trong bệnh viện.

Chuyện hai người kia tuy rằng không sạch sẽ, thế nhưng dù sao cũng có thể tin. Mà Phương Mộc và Chúc lão Tứ thì có vẻ tương đối đáng nghi.

Chúc lão Tứ kiên trì nói hai người là đến kính ái sư tỷ đốt chút giấy, để ký thác nỗi thương nhớ. Bảo vệ hỏi cây gậy trúc kia là gì, Chúc lão Tứ ấp úng nói đó là khi mua tiền mã thì được tặng, mua một tặng một. Người của phòng bảo vệ đương nhiên không tin, nói cạnh nói khoe kẻ phạm tội thường đều quay về hiện trường nhìn xem, còn thông tri cho cục công an. Cục công an đến là hai cảnh sát một già một trẻ, hỏi vài câu, lại đem bọn họ thả về. Lúc gần đi, cảnh sát lớn tuổi cười hỏi bọn họ là không phải tính toán gọi hồn người chết chứ, để hảo báo thù cho người chết, Chúc lão Tứ hưng phấn vừa muốn phát biểu ý kiến, đã bị Phương Mộc một phen chặn lại lời đi.

Phương Mộc và Chúc lão Tứ tinh bì lực tấn ngồi ở trên giường, nhân viên hướng dẫn mắng bọn họ vài câu rồi bỏ đi. Trải qua một đêm kinh hách này, Phương Mộc đã khốn đốn muốn chết, cậu tung chăn, quần áo cũng chưa cởi, liền chui vào, hồi lâu, lại ngủ không được.

Chúc lão Tứ cũng thế, hần trần trọc giăng co nửa ngày cũng ngủ không được, sau lại dứt khoát tung chăn ngồi dậy, hướng phía Phương Mộc “Hư hư” hai tiếng, Phương Mộc nhắm mắt lại không phản ứng hần. Hần cảm thấy không thú vị, chỉ một mình ngồi trên giường lẩm bẩm.

“Tớ biết tớ liên lụy cậu, xin lỗi. Thế nhưng.aizzz.”

Chúc lão Tứ thở dài, “Nói thật cho cậu biết, đêm hôm đó tớ đã đến tòa nhà hành chính.”

Phương Mộc thoáng cái tỉnh táo lại.

“Tớ vốn muốn mượn cơ hội này cùng cô ấy tiếp xúc nhiều hơn một chút, tớ vừa quẹo vào hành lang, liền trông thấy phòng photo sáng đèn, Vĩ Lệ và người nào đó nói chuyện, ta tưởng là bạn trai cô ấy, liền trở về. Hiện tại ngẫm lại, có lẽ chính là người kia hại Vĩ Lệ.”

Chúc lão Tứ khịt khịt mũi, “Mấy ngày nay tớ đều nghĩ, nếu lúc ấy tớ tiến vào, có lẽ Vĩ Lệ sẽ không phải chết, do đó, tớ cuối cùng cảm thấy tớ thiếu nợ cô ấy. Cho nên.”

Phương Mộc nhảy dựng lên.

“Lão Tứ, cậu cần phải đến chỗ cảnh sát!”

7. Chương 7: Người Chết Thứ 3 Và Thứ 4

Tài liệu giáo sư Cao lấy về quả nhiên có vấn đề.

Sau khi nhận được thông báo của Đinh Thụ Thành, giáo sư Cao đã kiểm tra tài liệu lấy lại từ phòng photo, phát hiện đề tài báo cáo của khóa trước biến mất. Sau khi khâu kỹ thuật lại đến hiện trường khám nghiệm lần nữa, phát hiện nước trên tường ước chừng được hình thành vào đêm phát sinh án, từ hình dạng nước và vị trí, hẳn là từ trên bàn trút xuống, nước hắt trên mặt đất sau đó lại bắn trung tóa lên tường. Qua kiểm nghiệm, trong nước có chứa thành phần chất cafein (một chất có trong trà), bàn tuy rằng từng bị người lau qua, nhưng giữa khe nứt trên bàn, cũng phát hiện dấu nước có chứa chất cafein tương tự. Mà theo bạn cùng phòng của người chết báo cáo, Lưu Vĩ Lệ khi còn sống không uống trà, bởi vì sợ vàng răng, cho nên ngày đó mang nước trà vào phòng photo khẳng định không phải Lưu Vĩ Lệ, mà là một người khác. Sinh viên năm 3 khoa Luật Chúc Thành Cường cung cấp đầu mối trọng yếu cũng chứng thật đêm đó quả là có một người khác từng vào phòng photo tầng 24. Chúc Thành Cường nói đêm đó hẳn từng muốn đi đến phòng photo tìm người chết, mà sau khi hắn đi đến hành lang tầng 24 phát hiện người chết đang ở trong phòng photo nói chuyện với một người khác, Chúc Thành Cường không trông thấy người kia, tưởng là bạn trai của người chết, liền trở về, về phần giọng nói của người kia, Chúc Thành Cường tỏ vẻ không chú ý.

Như vậy đêm đó trong phòng photo đến tột cùng xảy ra chuyện gì?

Hình Chí Sâm suy đoán rằng: một người mang theo nước trà, tại đêm phát sinh án đi vào phòng photo, làm đổ nước trên tư liệu, sau đó cùng người chết mang tư liệu bị thấm ướt ra thiên thai tầng 24 phơi, hẳn ta (cô ta) cố ý đem tư liệu phơi cạnh gờ xi măng trên thiên thai, sau đó dụ người chết đến đó, đem người chết đẩy xuống.

Sở dĩ có suy đoán như thế, chính là xuất phát từ hai khối gạch vỡ trên gờ xi măng ở thiên thai tầng 24. Tại vị trí kia bày khối gạch vỡ kia, thoát nhìn tựa hồ để phơi nắng gì đó vậy, sợ bị gió thổi đi, mà sợ bị gió thổi đi thì thứ đó thường thường tương đối nhẹ, thứ đầu tiên Hình Chí Sâm nghĩ đến là giấy. Bởi vậy, Hình Chí Sâm có tưởng tượng thế này: có thể là bởi vì tư liệu trong phòng photo bị thấm ướt, Lưu Vĩ Lệ đặt tài liệu lên thiên thai phơi, mới từ nơi đó té lều. Vì thế ông trở lại phòng photo kiểm tra một chút, quả nhiên phát hiện có vết nước. Liên kết tình huống hiện trường vô cùng có khả năng bị người dọn sạch qua, Hình Chí Sâm hầu như có thể khẳng định Lưu Vĩ Lệ là bị người mưu sát. Hung thủ là một người cực kỳ thận trọng, người cẩn thận, sau khi gây án, để không lưu lại dấu vết nhất định sẽ đem nước thấm vào tài liệu lấy đi, cho nên Hình Chí Sâm muốn giáo sư Cao trở lại kiểm tra một chút, mà kết quả cũng xác minh suy đoán của Hình Chí Sâm.

Vụ án vốn chứa nhiều điểm đáng ngờ khiến cục công an quyết định đem cái chết của Lưu Vĩ Lệ như vụ giết người để điều tra phá án. Hung thủ rất có thể là người quen biết với người chết, hơn nữa có khả năng chính là học sinh (sau khi Hình Chí Sâm chú ý mỗi học sinh ra vào khu dạy học đều cầm một chén trà liền đưa ra đề nghị), cho nên trong đội quyết định đem trọng điểm đặt ở các học sinh, đây là một công tác rất cần thời gian và tinh lực, cần nhà trường phối hợp. Đinh Thụ Thành quyết định đi đến đại học Sư Phạm một chuyến, thứ nhất hướng nhà trường thông báo chút tình hình điều tra phá án, thứ hai cùng phòng bảo vệ thương lượng chút chuyện phối hợp điều tra. Thời điểm sắp ra xe, Hình Chí Sâm nói ông muốn đi khu chính phủ gần đại học Sư Phạm, hỏi hẳn có cần quá gian một đoạn không. Đinh Thụ Thành có rất nhiều vấn đề còn muốn nghe chút ý kiến của lão Hình, rất sung sướng đáp ứng. Thế nhưng sau khi Hình Chí Sâm lên xe không hề trò chuyện, mắt nhìn ra con đường ngoài cửa sổ trầm tư, khi lái xe đến cửa trường học, Hình Chí Sâm đột nhiên hỏi: “Lần trước án tử kia tra đến đâu rồi? Người kia gọi là Chu. . . .” Đinh Thụ Thành vừa mở cửa xe vừa nói: “Chu Quân. Vẫn không có manh mối. Thế nào?” Đinh Thụ Thành lùi về trong xe, “Anh cảm thấy hai án tử này có quan hệ?” Hình Chí Sâm từ chối cho ý kiến “ừm” một tiếng, Đinh Thụ Thành nói: “Em không nghĩ tới việc này, bất quá người chết là một nam, một nữ, một sinh viên chưa tốt nghiệp, một nghiên cứu sinh, một ngã chết, một bị siết chết, hơn nữa quan hệ của hai người hầu như không có điểm chung, em đã phân tích qua, chỉ ít hiện tại nhìn chưa ra hai án tử này có quan hệ gì.” Hình Chí Sâm trầm ngâm hồi lâu, nói: “Trước tiên tra vụ này đi, án tử của Chu Quân cũng đừng lơ là.” Đinh Thụ Thành đáp ứng, hỏi: “Anh không vào sao? Cùng đi đi.” Hình Chí Sâm khoát tay nói: “Anh không đi, anh còn có việc, án tử này cậu phải hao chút tâm tư rồi, chờ anh xong việc sẽ đến giúp cậu.” Đinh Thụ Thành gật đầu, xuống xe vào vườn trường.

Lần nữa khởi động xe, Hình Chí Sâm châm một điếu thuốc, ngồi sau tay lái nghĩ lại sự việc. Kỳ thật ý tưởng của ông và Đinh Thụ Thành gần giống nhau, đều cảm thấy hai án tử này từ bề ngoài nhìn không ra có liên hệ gì, thế nhưng trong lòng Hình Chí Sâm luôn không tự giác mà đem hai án tử này đặt cùng một

chỗ so sánh, mặc dù hai án tử này không có gì tương tự, nhưng Hình Chí Sâm lại thủy chung ả ả cảm thấy chúng nó nhất định có liên hệ, chẳng qua loại cảm giác này rất mơ hồ, thiếu căn cứ, cho nên Hình Chí Sâm quyết định vẫn không cần tùy tiện tuyên bố ý kiến, từ từ xem tiếp.

Hình Chí Sâm không biết, có loại cảm giác này, không chỉ mình ông.

Chuyện Phương Mộc và Chúc lão Tứ gọi hồn Lưu Vĩ Lệ, rất nhanh truyền ra khắp khoa Luật. Có người rất bội phục bọn họ can đảm và dũng khí, có người xúc động nói Chúc lão Tứ cố chấp, bắt quá phần lớn người vẫn đối với hai sinh viên đang sống ở thế kỷ 20 này ôm thái độ châm biếm. Phương Mộc sau vài ngày bị mọi người cười nhạo, cũng bắt đầu cảm thấy hành vi của mình rất hoang đường, vài ngày không cùng Chúc lão Tứ trò chuyện. (Thằng nhãi này thật ra giành được hình tượng một hình tượng hán tử si tình, lừa được ánh mắt tán dương của rất nhiều nữ sinh)

Sau vài ngày co đầu rụt cổ, Phương Mộc phát hiện mặc dù bản thân không muốn nhớ tới chuyện hôm đó, bắt quá trong đầu óc kỳ thật luôn phóng đến cảnh tượng hôm ấy, một lần lại một lần, giống như những cảnh trong một bộ phim điện ảnh phá án giấu diếm những huyền cơ kia, trong những ký ức khiến người ta cảm thấy nam kham, một cảnh cứ vòng vào trong đầu óc Phương Mộc thật lâu, chính là 2 bóng người mờ nhạt đứng ở cửa phòng photo kia.

Phương Mộc nhớ rõ, khi cậu trong bóng đêm nhận ra đó là một nam một nữ, trong đầu của cậu lóe lên ý niệm đầu tiên đó là: Chu Quân cũng ở đó.

Ta vì sao lại nghĩ như vậy?

Phương Mộc rất khó giải thích bản thân lúc ấy vì sao lại có ý niệm như vậy trong đầu, cậu tình nguyện tin rằng đó là do tình trạng hoảng sợ cực độ của mình mà suy nghĩ lung tung. Thế nhưng cậu rất nhanh phát hiện, mặc kệ cậu có chửi mình ngây thơ và hoang đường đến đâu, ý niệm này tựa như một u linh không tán đi, thủy chung ở trong đầu cậu vẫn vít, thỉnh thoảng nhỏ giọng nhắc nhở Phương Mộc, khiến cậu bất tri bất giác lại lần nữa đem cảnh ấy hồi tưởng lại.

Chu Quân và Lưu Vĩ Lệ, có thể cùng chết trong tay một người hay không?

Lúc ý niệm khủng bố này xuất hiện rõ ràng trong đầu Phương Mộc, cậu mê muội, lại càng khủng hoảng.

Mê muội chính là đến tột cùng là dạng thù oán gì, khiến hung thủ đối với hai người hầu như không có chút liên hệ nào hạ độc thủ, thật giống như một sợi xích bằng máu đem hai người trói cùng một chỗ, kéo vào vực sâu vạn kiếp bất phục.

Khủng hoảng chính là nếu thật cùng người gây nên, như vậy hai người kia có phải là người chết cuối cùng không?

Ước mơ hạnh phúc dường như luôn không bao giờ thành hiện thực, mà điều xấu đoán trước lại luôn theo sau gõ cửa phòng người.

Tháng 12 thành C đã rất lạnh, đến buổi tối, nhiệt độ không khí đã xuống tới -20 độ. Tầng mây thật dày bao phủ bầu trời, nhìn không thấy sao. Căn cứ vào dự báo khí tượng, tối nay sẽ có một trận tuyết lớn nhất từ khi bắt đầu mùa đông đến nay. Từng người đi trong sân trường khoác quần áo bông thật dày, oán giận thời tiết càng ngày càng lạnh, thảo luận xem phòng tự học của ai ấm nhất.

Thế nhưng dù có ấm áp, làm sao có nơi nào có thể so sánh được với ôm ấp của người yêu chứ?

Được xưng là góc sân thể dục luyện ái, vẫn như cũ có một vài đôi tình lữ quyến luyến. Hoặc là cầm tay dạo một vòng quanh sân thể dục, hoặc sẽ ở trong một góc khuất gió, cùng rúc vào nhau thủ thủ, lá gan lớn một chút, ngay tại góc tối tăm hơn, dùng cơ thể thanh xuân trình diễn một màn tình cảm mãnh liệt.

10h tối, học sinh từ các phòng tự học bắt đầu lục tục trở về phòng ngủ, trong sân trường bày ra một trận huyền ảo cuối cùng trong một ngày, rất nhiều người cười nói lớn tiếng xuyên qua sân thể dục, thỉnh thoảng hướng về phía nhóm tình nhân huyết sắc. Nhóm nam nữ đã bị quấy rầy không lưu luyến đứng lên, theo dòng người trở về phòng ngủ biến mất giữa khu ký túc xá. Sân thể dục trở lại một mảnh yên tĩnh.

Không ai để ý đến dưới bậc thang phía đông bắc sân thể dục có một đôi kia nửa thân trần vẫn đang khó bỏ khó rời.

Hồi lâu, chàng trai kéo y phục của cô gái tới dưới nách, tay vẫn như trước không rời khỏi khuôn ngực nóng bỏng của cô gái, không quên ở đầu ngực nhẹ nắn một chút.

Cô gái then thùng kêu một tiếng: “Muốn chết rồi!”

Một trận tiếng sột soạt tinh tế của y phục vang lên, hai người lại lần nữa rúc vào nhau. Tay chàng trai ại thành thực duỗi vào trong áo cô gái, bàn tay lạnh lẽo khiến cô gái “khanh khách” cười mãi, rất nhanh, lại bị đôi môi nóng rực của chàng trai biến thành tiếng “ô ô” rên rỉ.

“Lạnh sao?” lại qua hồi lâu, chàng trai ôn nhu hỏi.

“Không lạnh.” Cô gái ôn nhu nhìn người yêu trong bóng đêm đôi mắt phát ra tia sáng lập lờ.

“Phỏng chừng phòng ngủ đã đóng, dù sao cũng không trở về được, chúng ta đi đến phòng thu hình đi.”

Cô gái nghĩ nghĩ một chút, “Được, bất quá đến lúc đó anh không được làm chuyện xấu a.”

Trong lời nói của cô gái nếu nói là cảnh cáo, không bằng nói là nhắc nhở. Chàng trai hưng phấn, hấn mạnh đứng lên, thế nhưng ngồi lâu, lại thêm trời lạnh, chân đều tê rần, lão đảo.

Cô gái cười mắng: “Sắc quý, chậm một chút, anh.” Sau đó giữa ánh mắt của cô bé tràn ngập hoảng sợ.

Cô nhìn thấy phía sau bạn trai đột ngột mọc ra một bóng đen.

Bóng đen giơ lên một cây gì đó như khúc gỗ lớn nện mạnh lên đầu chàng trai, chàng trai hừ một tiếng rồi ngã quỵ trên mặt đất. Cô gái há hốc miệng, sợ tới mức kêu không ra tiếng, chợt tỉnh hồn lại, bất chấp bạn trai bị đánh ngã, xoay người bỏ chạy.

Bóng đen nhẹ nhàng nhảy qua từng bậc thang, túm tóc cô gái, cô gái bị đánh ngã trên mặt đất, giãy dụa lo nghĩ muốn đứng lên, lại bị một khối băng gạc chụp lên miệng mũi, một cổ vị thuốc xông thẳng vào mũi, cô gái liều mạng giãy dụa cơ thể, liền rũ đầu xuống bất động.

Bóng đen đem cô gái đã xụi lơ tựa vào trên người mình, cúi đầu nhìn chàng trai, mới vừa rồi hấn còn hưng phấn không thôi giờ phút này vẫn quỳ rạp trên mặt đất không nhúc nhích.

Bóng đen đem cô gái khiêng lên, xoay người biến mất trong đêm.

Lúc này, hoa tuyết mới phiêu phiêu sái sái rơi xuống.

Mười mấy phút sau, bóng đen lại vội vã trở về, làm y giật mình chính là, trên mặt đất trống không. Y vội vã hướng xung quanh tìm kiếm, không thấy bóng dáng chàng trai. Trên mặt đất, một hàng dấu chân nhợt nhạt chỉ hướng của sân thể dục phía nam.

Y chạy nhanh xuyên qua sân thể dục, chạy đến cửa phía nam, nhìn hai bên xung quanh một chút, không có ai. Tim y đập kinh hoàng, xoay người chạy trở vào sân thể dục, bay qua lan can, bước nhanh lên hơn hai mươi bậc thang, xuyên qua bông tuyết càng ngày càng dày nhìn xuống khắp nơi phía dưới.

Thấy rồi. Chàng trai một tay bưng đầu, một tay chống vào tường ngoài sân thể dục loạng choạng bước đi.

Y dọc theo bậc thang chạy đến, dưới bậc thang hơn mười thước còn có một cửa nhỏ, từ cánh cửa nhỏ đó ra ngoài, hẳn là kịp ngăn lại chàng trai.

Lúc chạy nhanh, dưới chân y đột nhiên trơn trượt, cả người đập vào tay vịn của cầu thang, xương sườn một trận đau nhức, đồng thời nghe được vài tiếng rạn thanh thúy và một tiếng kêu thảm thiết phía dưới.

Y bất chấp thương thế, cắn răng lao xuống bậc thang, giật ra cửa nhỏ, xông ra ngoài.

Chàng trai dùng một tư thế kỳ quái quỳ mọp xuống, đỉnh đầu chạm mặt đất, hai tay nhuyển trên đất, sau cổ cầm một nhánh băng trong suốt, vài vụn băng rơi rụng bên cạnh.

Chàng trai co giật vài cái rồi bất động.

Cảnh tượng như vậy đại khái làm y thật không ngờ, đứng ngốc nửa ngày, y đi qua thăm dò hơi thở của chàng trai, sau đó đứng dậy, cười hắc hắc vài tiếng, xoay người biến mất trong bóng đêm.

Tuyết, càng rơi càng lớn.

Kim Siêu khoa thể dục có một thói quen bền bỉ, chạy bộ vào sáng sớm. 5h sáng, cổng ký túc xá vừa mở, Kim Siêu sẽ mang một đôi giày và quần áo thể dục, chậm rãi chạy tới sân thể dục.

Đêm qua tuyết rơi một đêm, tới giờ vẫn chưa dừng, thỉnh thoảng có mảng tuyết lớn rơi trên mặt, Kim Siêu một bên nhỏ giọng mắng chửi, một bên chạy lúc nhanh lúc chậm. Bây giờ vẫn chưa đến 5h30, trong sân trường im ắng, Kim Siêu mò mẫm trong bóng tối chạy vào sân thể dục, sau khi khởi động đơn giản, liền chạy băng băng dọc theo đường chạy không một bóng người.

Sau vòng thứ nhất, ánh mắt Kim Siêu bắt đầu thích ứng với bóng tối trong sân. Chạy chạy, Kim Siêu loáng thoáng nhìn thấy bên cột cờ có một người đứng.

Sớm như vậy ai lại đến đọc tiếng Anh? Trời tối như vậy, có thể thấy gì sao?

Cước bộ Kim Siêu chậm lại.

Chẳng lẽ là ra đây nghe radio tiếng Anh? Hiện tại có tuyết rơi a.

Kim Siêu nhìn chằm chằm người bên cột cờ, càng chạy càng gần.

Thời điểm chỉ còn cách cột cờ vài thước, Kim Siêu đột nhiên thấy rõ.

Đó là một người toàn thân bị tuyết trắng bao phủ.

8. Chương 8: Vô Lực Bị Thương

Hình Chí Sâm tỉnh bì lực tẫn ngồi trên ghế, song tâm tình lại vui sướng. Vụ đại án buôn lậu thuốc phiện rốt cục đã phá xong. Rạng sáng hôm nay, đội hình cảnh của thành phố trải qua bố trí chặt chẽ, tiến hành bắt ngờ đánh úp một kho hàng ở ngoại ô thành phố bị tình nghi chứa chấp phần tử phạm tội, hai tên tội phạm lần trước đào thoát, một bị bắn chết tại chỗ, một bị bắt sống. Hình Chí Sâm chỉ huy toàn bộ quá trình hành động vào rạng sáng hôm nay, lại thăm vấn một đêm, tuy rằng mệt mỏi muốn chết, nhưng vui sướng vì thắng lợi khiến ông hưng phấn không thôi, vốn định ở trong phòng làm việc ngủ một lát, nhưng nửa ngày cũng không ngủ được.

Lúc này di động vang lên, Hình Chí Sâm nhìn thoáng qua màn hình, là Đinh Thụ Thành gọi tới. Đoán chừng là cố ý gọi đến bày tỏ chúc mừng đi. Hình Chí Sâm nhận điện thoại, vừa nghe xong vài câu, sắc mặt của ông liền thay đổi, hô thất thanh: “Cái gì, lại thêm một người nữa chết?”

Các đồng nghiệp xung quanh đang hưng phấn đàm luận hành động lúc sáng sớm lập tức an tĩnh lại, tất cả mọi người nhìn Hình Chí Sâm. Hình Chí Sâm về mặt bình tĩnh nghe Đinh Thụ Thành nói dồn dập trong điện thoại, cuối cùng nói cậu: “Cậu chờ anh, anh lập tức đến!” Vợ vội lấy áo khoác, kêu vài đồng sự, vội vã xuất môn.

Xe cảnh sát vừa chạy đến cục đại viện thành phố, điện thoại Hình Chí Sâm lại vang lên, vẫn là Đinh Thụ Thành. Hình Chí Sâm sau khi nghe điện thoại xong, trái lại chẳng nói chẳng rằng ngồi trong xe, ánh mắt thẳng tắp nhìn bóng tuyết bay tán loạn ngoài cửa sổ, thật lâu sau, ông quay đầu lại, nói với đồng sự bên cạnh vẫn đang dùng ánh mắt dò hỏi nhìn mình: “Không phải một, mà là hai.”

Hiện trường tổng cộng phát hiện hai cỗ thi thể. Người thứ nhất bị phát hiện chính là một khối nữ thi bị trói trên cột cờ, Đinh Thụ Thành nhận được điện thoại của phòng bảo vệ đại học Sư Phạm, vừa xuất môn, phòng bảo vệ đại học Sư Phạm lại gọi điện tới, nói ở bên ngoài sân thể dục lại phát hiện một khối nam thi đang quỳ mọp bị tuyết trắng phủ kín.

Lúc Hình Chí Sâm đuổi tới hiện trường, hiện trường đã bị các đồng nghiệp đến trước phong tỏa, xung quanh chật ních sinh viên xem náo nhiệt. Hình Chí Sâm cố sức chen qua đám người, trông thấy Đinh Thụ Thành

ngồi chồm hồm trên mặt đất, xem xét đồng tuyết đến sững sờ, mấy người bên pháp y đang bận rộn với nữ thi đã được đem xuống đặt trên mặt đất.

Hình Chí Sâm đi qua vỗ vỗ vai Đinh Thụ Thành, Đinh Thụ Thành như bị bỏng lập tức nhảy dựng lên, Hình Chí Sâm chú ý tới trong ánh mắt của Đinh Thụ Thành tràn ngập hoảng sợ hiem thấy. Hắn sững sờ nhìn thẳng Hình Chí Sâm, vài giây sau mới thì thào nói: “Lại chết người, hơn nữa là hai người.”

Hình Chí Sâm dời tầm mắt, ông vì cấp dưới của mình vào thời khắc này lộ ra yếu đuối cảm thấy phát cáu. Ông quay đầu hỏi cảnh sát kia: “Tình huống thế nào?”

Cảnh sát kia đơn giản truyền đạt quá trình phát sinh án. Một học sinh sáng sớm đến sân thể dục tập chạy phát hiện nữ thi bị trói trên cột cờ, lập tức chạy về phòng bảo vệ báo cáo. Cán bộ trực ban của phòng bảo vệ sau khi gọi điện cho Đinh Thụ Thành, chạy đến sân thể dục chuẩn bị phong tỏa và bảo vệ hiện trường. Khi đi qua cửa nhỏ của sân thể dục, một cán bộ cẩn thận cảm thấy bên tường có một đồng tuyết thoát nhìn rất khả nghi, đi qua nhìn, phát hiện một cái khác bị chôn dưới tuyết, nam thi đang trong tư thế quỳ mọp.

Hình Chí Sâm cau mày nghe cảnh sát báo cáo xong, suy tư một chút, lại hỏi: “Tình hình khám nghiệm hiện trường thế nào?”

Cảnh sát kia rất nhanh trả lời: “Đang tiến hành, bất quá,” Hắn do dự một chút, “Phòng chừng không có đầu mối gì, tuyết quá lớn, cơ hồ đã che phủ hết thấy.”

Lông mày Hình Chí Sâm nhíu càng chặt hơn, ông nhìn Đinh Thụ Thành, Đinh Thụ Thành vẫn một bộ dạng thất hồn lạc phách. Hình Chí Sâm dùng sức vỗ lưng hắn, “Đi, qua bên kia nhìn xem.”

Hiện trường phát hiện nam thi cùng bên này không sai biệt lắm, đều bị đám học sinh vây quanh chi chút. Nhóm pháp y đã bắt đầu thu dọn đồ đạc, một pháp y quen biết với Hình Chí Sâm đi về phía ông muốn hút thuốc, hung hăng hút một hơi. Hình Chí Sâm hỏi hắn có manh mối gì, pháp y nói một câu “Bị sốc do mất máu dẫn đến cái chết” rồi im lặng, sau khi hút hơn nửa điếu, pháp y đem tàn thuốc ném xuống đất dẫm tắt, ngẩng đầu nói: “Rất nhiều năm chưa từng gặp qua chuyện tà môn như vậy, không đến ba tháng, đã chết bốn người.” Hắn nhìn sắc mặt khó coi của Hình Chí Sâm, biết điều ngậm miệng, trở về trợ giúp những người khác đem thi thể cất vào túi xác.

Nhóm cảnh sát nâng túi xác đi đến xe cảnh sát đậu ở một bên, bởi vì thi thể tư thế quỳ mọp, lại bị đông cứng, túi xác có hình thù kỳ quái. Nhóm cảnh sát phát tay bảo bọn học sinh tránh ra, bọn học sinh không nói lời nào, cũng không ai di chuyển.

Hình Chí Sâm quét mắt qua đám người, cảm thấy vô số ánh nhìn lộ ra địch ý và không tín nhiệm bắn về phía mặt mình, ông quay đầu nhìn trường phòng bảo vệ Trần Bản, ra hiệu cho hắn trợ giúp duy trì trật tự. Trần Bản cố ý xoay đầu sang nơi khác ánh mắt lảng tránh, sắc mặt cũng rất khó coi.

Trong đám người có kẻ lớn tiếng nói: “Đã chết hết mấy người rồi, các người làm ăn cái gì không biết!” Lập tức có rất nhiều người mồm năm miệng mười phụ họa, mới vừa rồi sân thể dục còn yên tĩnh thoáng cái huyền não lên.

Nhóm cảnh sát lúng túng nhìn Hình đội trưởng của bọn họ. Hình Chí Sâm lại ngoảnh đầu nhìn Trần Bản, Trần Bản nhìn đi nơi khác, không nói lời nào, cũng không di chuyển.

Hình Chí Sâm đi qua, nâng lên một góc túi xác, đi nhanh về phía trước, đi đến trước đám người, bức tường người vẫn không chút sụt mẻ, một nam sinh tầm vóc cường tráng che ở phía trước.

Hình Chí Sâm ngẩng đầu, đó là nam sinh bộ dạng tinh thần tràn ngập phấn chấn, vẻ mặt vô lễ, nam sinh không chút nào yếu thế đón lấy ánh mắt của Hình Chí Sâm, cơ bắp trên mặt nhẹ rung rung.

Hình Chí Sâm nhìn chằm chằm vào mắt nam sinh, khuôn mặt nam sinh càng ngày càng hồng, ánh mắt từ kiên định dần dần bắt đầu tránh né, hô hấp cũng càng ngày càng nặng, cuối cùng rũ xuống, yên lặng tránh đường. Đoàn người phía sau cũng tự động tránh ra nhường đường.

Hình Chí Sâm nhìn không chớp mắt đem túi xác nâng lên xe, tự mình mở cửa ngồi vào ghế phó lái, vừa muốn đóng cửa, một bàn tay kéo lại cửa xe, Trần Bản thò mặt vào, hắn nhìn Đinh Thụ Thành không nói

lời nào ngồi phía sau, lại nhìn Hình Chí Sâm, không khách khí nói: “Đã chết bốn người, các người khi nào có thể phá án?”

Hình Chí Sâm không trả lời hắn, đẩy tay hắn ra, đóng cửa thật mạnh.

Báo cáo khám nghiệm tử thi và báo cáo khám nghiệm hiện trường rất nhanh được đưa đến bàn làm việc của Đinh Thụ Thành.

Người nữ chết tên là Cổ Phi Phi, sinh viên năm ba khoa kinh tế đại học Sư Phạm, người Cam Túc. Thời điểm thi thể được phát hiện, toàn thân trần truồng, bị trói ở cột cờ ở phía Nam sân thể dục, trong miệng người chết bị nhét quần lót. Qua khám nghiệm tử thi phát hiện, vết nứt của màng trinh đã cũ, không có dấu vết sinh hoạt vợ chồng vào đêm đó. Trong mũi người chết phát hiện chất Ê - te còn sót lại, bước đầu suy đoán người chết là sau khi bị gây mê thì bị người lột quần áo, trói trên cột cờ. Từ vết dây trên người của người chết, người chết đã từng thanh tỉnh một thời gian ngắn, cũng từng giãy dụa. Đêm đó nhiệt độ không khí khoảng dưới -24 độ, nguyên nhân tử vong không cần nói cũng biết, người chết là bị đông sống.

Tình huống chết của người nam thì tương đối đặc biệt. Người chết gọi là Tống Bác, cũng là sinh viên năm ba khoa kinh tế với người nữ, người Hà Nam, qua điều tra, cùng người nữ chết khi còn sống có quan hệ tình nhân. Từ kết quả khám nghiệm tử thi, đầu người chết có vết thương da đầu nứt ra cỡ 3mm, nghi ngờ là do bị vật nặng đập vào, thế nhưng không đủ để trí mạng. Nguyên nhân cuối cùng đẩy người chết vào chỗ tử vong là do băng cấm sau cổ gây ra mất máu dẫn đến sốc. Người nam chết thoát nhìn như là tai nạn ngoài ý muốn. Thế nhưng, bởi vì đêm đó nhiệt độ khá thấp, băng trên đầu người chết nếu muốn rút xuống, phải là bị ngoại lực tác động mà ra. Nhân viên khám nghiệm từng trèo lên bậc thang phía trên sân thể dục tiến hành khám nghiệm, thế nhưng do đêm đó từng có tuyết rơi trên 11mm, cho nên hiện trường hầu như không để lại dấu mỗi nào có giá trị.

Bản án bước đầu điều tra phỏng vấn biểu hiện, quan hệ xã hội của hai người chết đơn giản, hơn nữa nhân duyên trong khoa rất tốt, không có tin đồn cùng người kết thù kết oán. Kết quả duy nhất có giá trị trong chuyển đi điều tra chính là trước đó không lâu phát sinh chuyện ma quái trong phòng photo, đôi nam nữ lên lút tiến vào phòng photo hoan ái chính là hai người chết.

Cùng hai vụ án tử trước giống nhau, lại không có đầu mối.

Không đến 3 tháng, đại học Sư Phạm đã chết bốn người, không chỉ lần nữa trào dâng sóng to gió lớn, dân thành phố C cũng bắt đầu chú ý mấy vụ án mạng này ở đại học Sư Phạm. Chuyện này khiến bộ phận lãnh đạo coi trọng, Thị cục cố ý gọi đến nghe báo cáo tình hình, nghe đồn, thị trưởng còn tức giận. Các nhóm trong cục sau khi rõ ràng đã trúng một hồi phê bình, quyết định đem án mạng ở đại học Sư Phạm liệt vào vụ án hàng đầu cần giải quyết. Thành lập tổ chuyên án dẫn đầu trường kì chiến đấu, tập trung toàn bộ lực lượng toàn cục toàn lực phá án, Hình Chí Sâm được bổ nhiệm làm người trực tiếp phụ trách.

Người trong đội hình cảnh trừ bỏ có tình huống đặc biệt, toàn bộ bị phái ra ngoài làm việc, Hình Chí Sâm và Đinh Thụ Thành mỗi ngày cũng vội đến khi trời đen kịt, chính là một tuần đã trôi qua, một chút tiến triển cũng không có.

Mấu chốt lớn nhất ở chỗ: đến tột cùng động cơ gây án là gì?

Đây là vấn đề tổ chuyên án bối rối nhất. Đối với án mạng bình thường, nếu như có thể suy đoán ra động cơ gây án của hung thủ, như vậy công tác điều tra còn có phương hướng cụ thể. Thế nhưng nổi lên 4 vụ án mạng này, bề ngoài thoát nhìn người bị hại không hề liên quan, trừ bỏ tập trung ở khoa Luật và khoa Kinh tế ra, bối cảnh và quan hệ xã hội của người chết không hề có giao điểm và nét giống nhau. Tình cảnh này khiến công tác điều tra phá án không có đường nào hạ thủ, chỉ có thể toàn lực xem xét xung quanh, hy vọng có thể tìm ra chút dấu vết, mà đây là một nhiệm vụ phi thường to nặng phức tạp, nội trong thời gian ngắn tìm ra manh mối có thể tính rất nhỏ.

Một vấn đề khác là: Sẽ còn có người chết nữa hay không?

Đây là vấn đề mà phía trường đại học Sư Phạm càng chú ý hơn. Mục tiêu của cục công an là phá án, mà mục tiêu của nhà trường chính là không cần lại phát sinh thêm chuyện tình tương tự. Bởi vì, trường học đã đại loạn rồi.

Cùng ngày trên sân thể dục phát sinh án mạng, mấy trăm học sinh tụ tập trước tòa nhà hành chính, muốn hiệu trưởng và phòng bảo vệ ra ngoài cho họ một kiến giải. Ban đầu hiệu trưởng không chịu ra mặt, khiến trợ lý hiệu trưởng và vài phó hiệu trưởng đi ra hòa giải. Tình tự của học sinh càng ngày càng kích động, người cũng càng tụ lại nhiều hơn, cuối cùng khoảng 2000 người vây trước tòa nhà hành chính, cùng kêu lên khẩu hiệu, “Chúng tôi muốn an toàn, chúng tôi muốn sống!” “Sân trường không phải lò sát sinh!” “Nhà trường vô năng, hiệu trưởng từ chức!” Ngay hôm đó toàn bộ trường dạy học và hành chính lâm vào tê liệt, vài giáo viên khá lớn tuổi nói, dường như chỉ trong một đêm đã quay về với thời kỳ cách mạng văn hóa. Về sau hiệu trưởng phải cùng trưởng ban bảo vệ Trần Bản ra mặt trấn an học sinh, cam đoan tăng mạnh bảo vệ sân trường, quyết không phát sinh sự kiện tương tự. Các học sinh vẫn không thuận theo không bỏ qua, cuối cùng, hiệu trưởng tóc hoa râm vỗ ngực, nói nếu tiếp tục chết người, ông liền từ trên tòa nhà hành chính nhảy xuống, bọn học sinh mới chậm rãi tán đi.

Cũng ngày hôm đó, nhà trường liên triệu tập hội nghị khẩn cấp, hội nghị quyết định phòng bảo vệ và hội học sinh đoàn kết thành lập đội bảo vệ trị an sân trường, điều động thuê một đội xe coi như xe tuần tra, tuần tra trong sân trường 24h. Đồng thời quy chế quản lý nghiêm ngặt các ký túc xá và phòng học, thời gian ký túc xá đóng cửa là trước 10h, ra vào tòa nhà dạy học phải cầm thẻ học sinh, cũng phải rời khỏi tòa nhà dạy học trước 9h30. Nhân viên quản lý từng tòa nhà dạy học và ký túc xá đều phải tăng thêm nhân lực, cũng phát thêm gậy cảnh sát bằng nhựa.

Trong một đêm, sân trường đại học Sư Phạm từng an ổn yên lành trở thành trại tập trung canh phòng nghiêm ngặt.

Vừa chạng vạng, sân trường ngày xưa huyền ảo giờ đây không khí trở nên trầm lắng, học sinh đến phòng tự học càng ngày càng ít, ngẫu nhiên ở trên đường gặp phải vài người không chịu nổi tịch mịch, ra đây hên hò tình tứ, cũng lo lắng quan sát lẫn nhau. Người trong phòng ngủ cũng không nhiều, rất nhiều học sinh có nhà ở thành phố không chịu nổi không khí áp lực trong trường học nên sau khi vừa xong khóa liền chạy thẳng về nhà.

Hơn nữa án mạng đã từng xảy ra ở khu nam sinh 2, nhóm nam hài từng thích nói thích nháo dường như thoáng cái đều trưởng thành hơn, trở nên trầm mặc kiệm lời. Sau khi đóng cửa phòng ngủ, trong hành lang không hề có tiếng hi hi ha ha cười giòn và tiếng chửi thô tục sang sảng, mỗi người đều nhẹ chân nhẹ tay, tựa hồ sợ quấy rầy linh hồn du đàng nào đó trong tòa nhà, ngẫu nhiên có người sấy tay đem chậu và ly đánh răng đánh đổ trên mặt đất, khiến ọi người một phen kêu lên sợ hãi cùng vô số ánh nhìn hoảng sợ ngoái đầu lại.

Nhân viên quản lý Tôn Mai sắc mặt cũng càng thêm khó coi. Nhà trường lo lắng nam sinh khu 2 chỉ có một quản lý, lại là nữ, liền cấp cho khu 2 thêm một người quản lý, là một người hơn 50 tuổi góa vợ, một miệng răng vàng, nhân thân mê đắm. Tôn Mai và quản lý này ở chung vài ngày, liền báo cáo cho trường học yêu cầu đổi người, nói là một quả phụ, một quả nam, cả ngày đối mặt, sợ người khác nói lời ong tiếng ve. Trường đang thiếu nhân thủ, không đồng ý, liền cho Tôn Mai đổi ký túc xá, Tôn Mai mặc kệ, nói là đã quen thuộc với học sinh khu này, dễ dàng quản lý học sinh, cũng không nhắc lại việc đổi người. Chẳng qua thái độ của chị đối với học sinh càng ngày càng kém, học sinh về phòng chậm một chút chị sẽ cho ăn một trận chửi rửa, bọn học sinh trước mặt gọi chị dì Tôn, sau lưng gọi chị bà già Tôn.

Phương Mộc tối hôm đó về hơi trễ, khi đi đến dưới lầu, thấy Tôn Mai đang chuẩn bị đóng cửa, cậu vội hô: “Từ từ!” Tôn Mai nhìn cậu một cái, “Phanh” một tiếng đóng cửa ký túc xá, còn “lạch cạch” một tiếng khóa cửa.

Phương Mộc luống cuống, vài bước chạy đến trước cửa, cố sức vỗ cửa chính, “Dì Tôn, là con, mở cửa a.”

Tôn Mai ở bên trong không nhanh không chậm nói: “Mấy giờ đóng cửa cậu không biết hả?”

Phương Mộc cười bồi nói: “Biết, hôm nay có chút việc chậm trễ, dì Tôn mở cửa nhanh đi, con cam đoan lần sau không thế nữa.”

“Cậu muốn mấy giờ quay về thì mấy giờ quay về? Trường học có quy định cậu không biết sao, tôi mở cửa cho cậu, để bảo vệ khẩu trừ lương của tôi hả?”

Phương Mộc cầu xin nói: “Dì Tôn con sai rồi, dì tha lỗi cho con một lần đi.”

Tôn Mai dứt khoát không nói.

Phương Mộc lại nói vài lần, bên trong vẫn không phản ứng. Cậu có chút phát hỏa, đang muốn mắng chửi người, cửa mở, Ngô Hàm lộ mặt ra, y hướng Phương Mộc vẫy tay, ra hiệu cậu nhanh chạy vào, Phương Mộc vội vã vọt người vào cửa.

“Hôm nay trực ban?” Phương Mộc nhỏ giọng hỏi.

“Ừ, nhanh lên lầu đi.”

“Cám ơn Tam ca.” Phương Mộc nhìn khuôn mặt bình tĩnh của Tôn Mai bên cạnh, không dám nhiều lời, vài bước chạy lên lầu.

Trong hành lang im ắng, Phương Mộc một mạch bò lên lầu ba, đi đến cửa phòng 352, đẩy cửa, cửa đóng.

“Lão Tam?” Trong phòng truyền đến thanh âm của lão Đại.

“Phương Mộc.”

“Cậu chờ a.”

Trong phòng truyền đến thanh âm xuống giường và mang dép lê. Cửa mở, lão Đại chỉ mặc quần lót, ôm vai chạy về giường.

“Sớm như vậy khóa cửa làm gì?” Phương Mộc hỏi.

Lão Đại vừa chui vào ổ chăn vừa nói: “An toàn chút thôi. Thế nào giờ mới về, chúng tôi nghĩ cậu đã về nhà rồi.”

Phương Mộc đem cặp sách ném trên giường, “Đọc sách xem qua điểm, mẹ nó, bà già Tôn Mai đáng ghét này, thiếu chút nữa không vào được.”

Vài người hắc hắc nở nụ cười. “Bà già Tôn mắng cậu?”

“Không có, bắt quả bà ấy không qua mở cửa cho tớ, cũng may hôm nay Tam ca trực ban.”

“Ừ,” Lão Đại ở trong chăn gật đầu, “Lão Tam và Tôn Mai quan hệ không tồi.”

Phương Mộc cởi quần áo, cầm chậu rửa mặt đến phòng nước rửa mặt đánh răng. Lúc trở về, cậu nhìn cửa sổ phòng ngủ 351 đối diện. Còn chưa tới lúc tắt đèn, bên trong lại một mảnh tối đen. Phòng 351 có sáu người, trừ bỏ lão Đại Tôn Khánh Đông và Chu Quân đã chết, 4 người khác đều người ở gần đây, xong khóa liền về nhà ở, Tôn Khánh Đông không dám ngủ một mình, liền dọn sang phòng khác ở.

Phương Mộc nhìn cửa phòng nhú mào, người nhỏ con có chút nháo ấy đã ở đây 3 năm, mỗi ngày vào lúc này, gã đều đến từng phòng tán loạn, muốn nước sôi, mặt dày, cùng mọi người nô đùa thô tục, thế nhưng hiện tại, gã đã hóa thành một mảng bụi đen, nằm trong hộp nhỏ ở ngàn dặm xa xôi kia.

Phương Mộc quay người lại, trở về phòng ngủ của mình.

Đã nhiều người chết như vậy, cậu không còn sức để bị thương nữa.

Phương Mộc nằm trên giường, thế nhưng không hề buồn ngủ, cậu nhìn bên ngoài, còn mười mấy phút nữa là tắt đèn. Cậu xoay người xuống giường, từ dưới giường cầm lấy hai cái tạ tay, cố sức vận động.

Trong sân trường sau khi tăng cường quản lý, các nam sinh mỗi ngày trở về phòng ngủ sớm, đều rảnh rỗi tán gẫu, vì thế tập thể hình vận động lặng lẽ thịnh hành trong tòa nhà, thứ nhất để giải sầu, thứ hai ngộ nhờ ngày nào đó gặp bất trắc, cũng bảo vệ mình tốt hơn. Phương Mộc cũng mua hai cái tạ tay, thế nhưng thể lực bản thân thật sự không tốt, làm vài cái, chỉ còn có chút thể lực chống đỡ.

Đang thở hổn hển, Ngô Hàm đẩy cửa đi đến.

“Hey, cậu cũng chơi cái này hả?” Ngô Hàm cười nói. Y tiếp nhận tạ tay, không tốn chút sức nào làm vài động tác.

“Thật lợi hại a.” Phương Mộc hâm mộ nói.

“Chút hứng thú thôi.” Ngô Hàm buông tạ tay xuống, một dạng mặt không đổi tim không đập.

“Phương Mộc cậu và lão Tam so không được đâu, Tam ca làm việc đồng án từ nhỏ, đáng vẻ cậu, được nuông chiều từ bé.” Chúc lão tứ ở một bên xen mồm.

Sắc mặt Ngô Hàm đổi đổi, chìa tay lấy vài cuốn sách tàng trên.

“Tam ca, cậu đêm nay trực ban hả?” Lão Ngũ hỏi.

“Đúng vậy, lấy vài cuốn sách xem, các cậu ngủ đi, khóa cửa kỹ.” Nói xong, Ngô Hàm liền đẩy cửa rời đi.

9. Chương 9: Phiếu Mượn Sách Chết Người

Phương Mộc cũng không phải một người mê trinh thám, nhưng cậu không thể không thừa nhận, cậu so với bất luận kẻ nào trong trường đều chú ý đến án giết người này hơn hẳn.

Buổi sáng ngày đó, Phương Mộc cũng theo đám người đến sân thể dục xem náo nhiệt, tận mắt nhìn thấy tử trạng kỳ dị của Tổng Bác và Cổ Phi Phi. Khi tinh thần quần chúng xúc động phần nộ vì đám người ở cục công an vô năng, cậu lại bị một loại cảm giác không thể gọi tên vây quanh. Thời điểm bọn học sinh đến tòa nhà hành chính thị uy, Phương Mộc một mình trở lại ký túc xá, nằm ở trên giường, cuối cùng hiểu được loại cảm giác này là gì.

Sợ hãi.

Phương Mộc không biết mình vì sao lại cảm thấy sợ hãi, không phải là cảm thấy sợ hãi như người khác. Mỗi người trong trường này đều cảm thấy sợ hãi, bởi vì có một ác quỷ đang ẩn nấp tại đây trong ngôi trường này, y đã cướp đi sinh mạng của 4 người. Mỗi một góc trong sân trường, bất kể là quang minh hay hắc ám, tựa hồ luôn có cặp mắt trong sân trường nhìn chăm chăm vào sinh mạng tươi sống, dựa theo cách của ác quỷ lựa chọn sơn dương kế tiếp. Không ai là an toàn, đây là khủng bố.

Mà Phương Mộc thường bị ý nghĩ của mình khiến cho toàn thân lạnh giá.

Bởi vì cậu cảm thấy mình chính là ác quỷ đó.

Vì sao vì sao vì sao?

Chẳng lẽ ta mộng du?

Chẳng lẽ ta có một cái tôi khác?

Chẳng lẽ trong lòng ta có ác tâm, thật có thể biến hóa thành một thân thể khác cụ thể?

Cậu bắt đầu ép buộc bản thân không được ngủ.

Thật sự không ngừng cố gắng, đem tay cột vào đầu giường.

Cậu bắt đầu hoài nghi mình có phải người bị tâm thần phân liệt hay không.

Sau khi đủ loại thí nghiệm cuối cùng khẳng định mỗi tối cậu đều thanh tỉnh hoặc ngủ say trên giường mình, cậu mới thoáng thoải mái.

Mà những đáp án về ý niệm phiên chuyển, vụn vụn, điên cuồng trong đầu cậu dần dần rõ ràng: Chính mình lại bất tri bất giác phỏng đoán được tâm tư của ác quỷ.

Thật giống như bản thân giấu bóng đen kia trong thân thể, là một phần máu huyết của ác quỷ, không ngừng chảy qua đại não của ác quỷ, mỗi lần tràn qua, Phương Mộc đều phải giãy dụa quay đầu, nhìn xem bí mật ẩn trong góc tối tăm kia, đến tột cùng cất giấu kết quả gì.

Vài ngày sau vào một đêm khuya, Phương Mộc đột nhiên từ trong mơ bừng tỉnh. Cậu người đầy mồ hôi thở hổn hển, lắng nghe hắc ám trong ký túc xá và tiếng ngáy phập phồng theo quy luật của bạn cùng phòng.

Cậu cảm thấy cao hứng.

Phương Mộc sờ soạng đeo mắt kính lên, chậm rãi làm theo ý nghĩ của mình.

Vừa rồi, cậu đang ngủ đột nhiên hiện lên một ý niệm trong đầu: Y, ác quỷ kia, bắt đầu tìm được hứng thú trong một trò chơi.

Người chết đầu tiên bị siết cổ trong WC.

Người chết thứ 2 bị đẩy xuống lầu ngã chết.

Người thứ 3 toàn thân trần trụi bị cột vào cột cờ đồng sông, gió tuyết khiến thân thể đã từng nóng bỏng kia trở thành một khối điêu khắc, rất thật lại không hề có sức sống. Lúc Phương Mộc nhìn thấy cổ thi thể kia, cảm giác đầu tiên lại là: Thật đẹp.

Người chết thứ 4 bị băng trên tường rơi xuống cắm xuyên qua mà chết. Kia cần phải tính toán và phán đoán chuẩn xác như thế nào.

Những người chết này, một người so với một người bị chết quỷ dị, một người so với một người bị chết —— có sáng ý.

Y, bắt đầu ở giữa việc giết người tìm được lạc thú.

Nghệ thuật hóa việc giết người.

Như vậy, trò chơi này sẽ không kết thúc.

Phương Mộc bắt đầu có kế hoạch tìm kiếm chút sách vở về phương diện phạm tội học và phạm tội tâm lý học để xem. Ngày đó về muộn, chính là bởi vì lưu lại quá lâu trong thư viện.

Phương Mộc rất khó giải thích tại sao mình muốn làm như vậy, việc này tựa hồ không thể chỉ dùng lòng hiếu kỳ để hình dung. Báo thù? Tựa hồ cũng không phải tất yếu. Trừ bỏ đối với Chu Quân còn có chút hảo cảm ra, những người chết khác đối với Phương Mộc mà nói, cũng chỉ là một trong số những sinh mạng từng tồn tại mà thôi.

Nếu giải thích không thông, vậy tại sao nhất định phải giải thích chứ?

Thầy Triệu quản lý thư viện đối với Phương Mộc rất tốt, mỗi lần Phương Mộc đến mượn sách đều bật đèn xanh chào đón (ý nói hoan nghênh nhiệt liệt) , có chút quy định không ang sách ra khỏi thư viện, cũng cho phép Phương Mộc mang đi, bất quá ngày kế nhất định phải trả.

Sau buổi trưa Phương Mộc đến trả sách, thầy Triệu đang bề bộn thu don sách vở, trên mặt đất chồng đầy sách và phiếu mượn sách hỗn độn. Sau khi phương Mộc hoàn tất thủ tục trả sách xong, thấy thầy Triệu mệt đến mặt đầy mồ hôi, liền chủ động đề nghị hỗ trợ, thầy Triệu rất vui sướng đáp ứng.

Lượng công việc rất lớn, thế nhưng rất đơn giản, chỉ cần đổi lại phiếu mượn sách.

Quy tắc mượn sách của thư viện đại học Sư Phạm là: Độc giả chọn xong cuốn sách muốn mượn, đem phiếu mượn sách lấy ra cầm ở trang bìa, ở vị trí đã quy định điền họ tên của mình và khoa học, số thẻ học sinh. Sau đó đem phiếu mượn sách giao cho nhân viên quản lý, là có thể đem sách cầm đi. Lúc trả sách, viên quản lý sau khi làm tốt đăng ký, sẽ đem phiếu mượn sách đặt lại vào trong sách. Nếu một quyển sách bị mượn nhiều lần, phiếu mượn sách rất nhanh bị đầy, bởi vậy cần phải đổi mới đúng lúc.

Nhiệm vụ của Phương Mộc chính là mở mỗi một quyển sách trên hai giá sách, nếu phiếu mượn bị đầy, hoặc chỉ còn lại có một hai khoảng trống, sẽ đem phiếu mượn đổi cái mới.

Phương Mộc vừa bận rộn, vừa câu được câu không cùng thầy Triệu nói chuyện. Khoảng chừng một tiếng sau, sách của một giá đã chỉnh lý xong. Phương Mộc thẳng lưng, đi đến kệ kế tiếp.

Sách trên giá này chủ yếu là tiếng Anh bản gốc, người đến mượn không nhiều lắm, Phương Mộc rất nhanh liền chỉnh lý hơn phân nửa. Lúc này, Triệu lão sư đang xử lý phiếu mượn sách nhìn đồng hồ. “Ui, đã 4h, Phương Mộc cậu về trước đi, đi ăn cơm thôi.”

Phương Mộc nhìn nửa sách còn lại, “Không sao, còn lại không nhiều lắm, rất nhanh có thể xong rồi.”

Triệu lão sư cười cười, “Cũng được, một hồi tôi mời cậu đi căn tin của nhân viên ăn cơm.”

Phương Mộc cũng cười cười nói: “Được.” Thân thủ bắt lấy một quyển sách trên giá.

Quyển sách này thoát nhìn có chút quen mắt, phiếu mượn sách vẫn còn lại 5, 6 khoảng trống, không cần đổi, Phương Mộc đem sách khép lại, chuẩn bị đặt lại giá sách, ngay tại lúc cậu khép sách lại trong nháy mắt, một cái tên thoáng qua trước mắt, Phương Mộc vội mở sách ra.

Giữa một chuỗi tên ở cột trong phiếu mượn sách, rõ ràng viết Lưu Vĩ Lệ.

Phương Mộc theo bản năng mà đem phiếu mượn sách rút ra, trái tim bắt đầu đập kinh hoàng.

Cậu ở giữa những tên người mượn sách khác, thấy được tên của Chu Quân và Cổ Phi Phi.

Cậu đem sách khép lại. Đây là một quyển sách tiếng Anh bản gốc, tên là International Economics and International Economic Policy .

Phương Mộc nhìn Triệu lão sư đang cuối đầu bận rộn, từ trong cặp sách lấy ra sổ ghi chép, bắt đầu lần lượt chép lại mỗi một hạng nội dung trên phiếu mượn.

Sau khi chép xong, Phương Mộc nhanh chóng sửa sang sổ sách còn lại, tiếp đó cầm lấy cuốn sách bản tiếng Anh kia đi ra cổng.

“Thầy Triệu , em muốn mượn quyển sách này.”

“Thầy Triệu ngẩng đầu: ”Được thôi. Thế nào, cậu phải đi? Tôi mời cậu ăn cơm mà.”

“Không cần đâu.” Phương Mộc nhanh chóng viết hảo phiếu mượn sách, trong ánh mắt ngạc nhiên của thầy Triệu ly khai thư viện.

Đi giữa đám người huyên náo trong sân trường, đầu óc Phương Mộc lại có một đoạn thời gian ngắn trống rỗng. Cậu đi đến ghế dài phía trước ngôi xuống, sửa sang lại suy nghĩ của bản thân.

Tên của ba người chết đều xuất hiện trên phiếu mượn sách này, mà quyển sách này hiện tại nằm trong cặp sách của mình.

Đây là trùng hợp sao?

Nếu không phải, như vậy là ý vị thế nào?

Bên cạnh có một đám người lướt qua gọi nhau đi ăn cơm, nam nữ lớn tiếng nói cười. Trên thế giới này, cư nhiên còn có người quan tâm đến ăn uống như vậy.

Nếu trò chơi kia thật không kết thúc, như vậy có phải mỗi người trên phiếu mượn sách đều phải chết?

Phương Mộc bắt đầu run rẩy cả người.

Phiếu mượn sách kia cũng có tên của cậu.

Thật lâu sau, Phương Mộc gian nan đứng dậy, cặp sách có vẻ nặng hơn, cậu gắt gao mà đề lại quyển sách kia, dường như nó sẽ đột nhiên nhào đến, một hơi cắn lấy yết hầu của Phương Mộc.

Cậu cần tìm người để nói chuyện, nhất là người trên phiếu mượn sách kia.

Phương Mộc, Ngô Hàm, Chúc lão Tứ ngồi vây xung quanh bàn học trong phòng ngủ, trên bàn bày ra quyển sách kia cùng sổ ghi chép nội dung phiếu mượn sách.

Ba người cũng không nói chuyện, biểu cảm trên mặt cũng đều kinh người.

Sợ hãi.

Thật lâu sau, Chúc lão Tứ chậm rãi mở miệng: “Nói như vậy, người chết cũng đã từng mượn qua quyển sách này?”

“Đúng vậy.” Phương Mộc chia sẻ quyển sổ của mình.

“Điều này có thể giải thích điều gì?” Ngô Hàm hỏi, thanh âm có chút phát run.

“Tớ không biết, nhưng tớ cảm thấy quyển sách này và những án giết người nhất định có quan hệ.” Phương Mộc liếm liếm môi có chút khô, lấy hết dũng khí nói: “Có lẽ, độc giả của quyển sách này chính là mục tiêu của hung thủ.”

“Cậu là nói, hề ai mượn qua quyển sách này, đều phải chết, chính là hai người chúng ta, không ba người chúng ta?” Chúc lão tứ sắc mặt tái nhợt đến dọa người.

Phương Mộc trầm mặc một hồi lâu, “Tớ không biết.”

Ngô Hàm cúi đầu nhìn quyển sổ, nhỏ giọng tra: “11, 12, 13, tổng cộng 14 người.” Y ngẩng đầu nhìn Phương Mộc, trong ánh mắt tràn đầy kinh hoàng, “Nói như vậy, còn phải chết 10 người nữa? Aiz, không đúng.” Y lại cúi đầu xem kỹ danh sách, “Thiếu một người.”

Phương Mộc và Chúc lão Tứ đồng thời nói: “Cái gì?”

“Nam sinh khoa kinh tế kia, chính là người bị cái kia đâm xuyên qua mà chết, gọi là Tổng cái gì ấy nhỉ? Ở đây không có hắn.”

“Tổng Bác.” Phương Mộc cầm quyển sổ qua, nhìn lại hai lần. Chính xác, khi cậu ở trong thư viện nhìn thấy tên của Chu Quân, Lưu Vĩ Lệ và Cổ Phi Phi, cảm giác đầu tiên chính là phiếu mượn nhất định có vấn đề, nhưng không chú ý tới tên Tổng Bác không có trên đó.

“Chính xác không có.” Phương Mộc buông quyển sổ xuống.

Sắc mặt Chúc lão Tứ hơi khôi phục lại chút huyết sắc. “Tớ thấy, chẳng qua chỉ là trùng hợp đi?” Hắn nhìn Ngô Hàm và Phương Mộc.

Ngô Hàm nhún nhún vai, quay đầu nhìn Phương Mộc.

Trong lòng Phương Mộc cũng cảm thấy thoải mái một chút, thế nhưng cũng có chút uể oải. Tổng Bác chưa từng mượn quyển sách này, nhưng cũng đã chết, điều này e rằng thật sự chỉ là trùng hợp. Cậu, Chúc lão Tứ và Ngô Hàm, cùng vài người khác trên phiếu mượn sách, có lẽ không phải mục tiêu kế tiếp của hung thủ, điều này ít nhiều cũng khiến cậu thoáng an lòng. Chẳng qua cậu vừa cảm giác bản thân lại cách ác quỷ gần hơn từng bước, tựa như thoáng thấy một góc áo choàng màu đen của y, vừa muốn đưa tay bắt lấy, rồi lại bị tuột mất.

Chúc lão Tứ đứng lên, duỗi thắt lưng lười biếng, rồi nằm ịch lên giường.

“Hai người các cậu đừng nghĩ ngợi lung tung nữa, chỉ là trùng hợp, có khi đang lúc các cậu đi xem những sách khác trong thư viện, dám chắc còn có những cuốn sách khác bọn họ cũng từng mượn qua.”

Ngô Hàm lại cúi đầu nhìn quyển sổ, nhìn một hồi, cầm lấy quyển sách kia, trở mình, trầm tư một hồi.

“Tớ cảm thấy không đơn giản như vậy.” Y ngẩng đầu nhìn Phương Mộc. “Lão Lục, tớ thấy vẫn là giao cho cảnh sát đi.”

10. Chương 10: Nhóm Suo

Một nữ nhân viên văn phòng mập mạp dẫn Phương Mộc, Ngô Hàm và Chúc lão Tứ đến phòng làm việc của Hình Chí Sâm. Hình Chí Sâm vừa ở trên ghế salon ngủ một hồi, thấy ba người bọn họ tiến vào, vội vàng đứng dậy để bọn họ ngồi xuống.

Phương Mộc đơn giản nói rõ mục đích đến, từ trong cặp sách lấy ra sách tiếng Anh và quyển sổ kia giao cho Hình Chí Sâm. Hình Chí Sâm tỏ ra rất hứng thú, chăm chú nhìn hồi lâu. Cuối cùng, ông cũng đưa ra vấn đề giống Ngô Hàm: Tổng Bác một trong 4 người chết không có trong danh sách. Ông dùng ánh mắt thăm dò nhìn Phương Mộc, Ngô Hàm và Chúc lão Tứ: “Các cậu cảm thấy điều này có thể giải thích vấn đề gì?”

Ba người có chút xấu hổ nhìn nhau, Ngô Hàm lấy hết dũng khí nói: “Chúng tôi cũng không thể khẳng định đầu mối này có giá trị gì, chẳng qua cảm thấy có chút khả nghi, cho nên liền đem lại đây cho các anh, nhìn xem có thể hỗ trợ gì không.”

Hình Chí Sâm nhìn y: “Cậu tên gì?”

“Ngô Hàm.”

Hình Chí Sâm cúi đầu nhìn danh sách trên quyển sổ, lại ngẩng đầu, “Nếu tôi nhớ không lầm, cậu gọi là Phương Mộc, cậu gọi là Chúc Thừa Cường, đúng không?”

Phương Mộc và Chúc lão Tứ gật đầu.

Hình Chí Sâm nói: “Ba cậu đều ở trong danh sách này, các cậu không phải cảm thấy người bị hại kế tiếp có thể là mình đó chứ?”

Ba người mặt đỏ rần.

“Tâm tình của các cậu tôi có thể lý giải, nhưng mà không cần phải quá khẩn trương. Trước mắt còn chưa có đầy đủ chứng cứ chứng minh 4 án tử này là cùng một người gây nên, do đó, quyển sách này và phiếu mượn sách có lẽ chỉ là trùng hợp.” Hình Chí Sâm chú ý tới bộ dáng Phương Mộc muốn nói lại thôi, liền hướng cậu hắt hàm, tỏ ý cậu có chuyện cứ nói.

“Ta cảm thấy, mấy vụ án giết người này là cùng một người làm.” Phương Mộc do dự một chút nói.

“Hửm? Vì sao?” Hình Chí Sâm nhướn mày.

“Đây là một loại cảm giác, một loại.” Phương Mộc dẫn đo câu chữ, phát hiện rất khó tìm từ thích hợp để diễn tả loại cảm giác này, tâm tư rối loạn, nói thẳng ra câu vẫn giấu trong lòng: “Tôi cảm thấy, tôi có thể cảm nhận được y!”

Chúc lão Tứ và Ngô Hàm giật mình nhìn Phương Mộc.

“Có đôi khi, tôi thậm chí cảm thấy tôi chính là người kia!” Phương Mộc không để ý đến bọn họ, tiếp tục lớn tiếng nói.

Hình Chí Sâm bất động thanh sắc nhìn chàng trai đang kích động trước mặt, chậm rãi nói: “Cậu biết cậu đang nói gì không?”

“Tôi biết, nhưng mà không phải là tôi. Điểm này các anh rất rõ ràng.”

Hình Chí Sâm nhìn chằm chằm Phương Mộc một hồi, chậm rãi châm một điếu thuốc, “Vậy nói về cảm thụ của cậu đi.”

Trong nửa giờ kế tiếp, Phương Mộc hướng Hình Chí Sâm giải thích quan điểm của mình đối với mấy vụ án giết người này. Nhất là sau hai án mạng ở sân thể dục, cậu cảm giác được hung thủ giữa lúc giết người đã tìm được lạc thú. Cậu nhấn mạnh một câu: Nghệ thuật hóa việc giết người.

Hình Chí Sâm thủy chung bất động thanh sắc lắng nghe, nội tâm lại lần nữa bị chàng trai này làm cho rung động. Mặc dù chàng trai này miêu tả không hề có căn cứ sự thật, thậm chí có thể xưng là suy đoán chủ quan của bản thân cậu, nhưng cậu đã đem thế giới nội tâm của hung thủ làm điểm xuất phát suy luận là hết sức to gan. Mặc dù Hình Chí Sâm chưa quyết định đem 4 án giết người này nhập lại xử lý, nhưng phỏng đoán của ông và Phương Mộc giống nhau: Hung thủ cùng là một người. Nếu coi đây là điều kiện tiên quyết, như vậy tìm kiếm thế giới nội tâm của hung thủ, ảnh hưởng của nó đối với phá án không cần nói cũng biết.

Hình Chí Sâm quyết định đem sách và quyển sổ lưu lại, làm một manh mối hảo hảo tra tra. Thời điểm tiễn bọn họ ra ngoài, Hình Chí Sâm cố ý gọi Phương Mộc lại, đưa cho cậu danh thiếp của mình, dặn dò cậu nếu lại phát hiện đầu mối gì thì kịp thời thông báo cho ông. Phương Mộc do dự một chút, rồi đáp ứng.

Trở lại trên xe, Ngô Hàm dùng khẩu khí nửa kinh ngạc nửa khâm phục nói: “Phương Mộc, không nghĩ tới cậu lợi hại như vậy.” Chúc lão Tứ cũng nện nện bả vai Phương Mộc: “Về sau lại có ý tưởng gì, đừng nhét vào nách cất đi, nói ra, mọi người cùng nhau phân tích.”

Phương Mộc không nói gì, tay cậu ở trong túi áo gắt gao nắm lấy tấm danh thiếp kia, mắt nhìn cảnh hoàng hôn ngoài cửa sổ xe dần dần thâm trầm.

Người kia, đến tột cùng là ai?

Tổ chuyên án với bản sách tiếng Anh kia và danh sách trên phiếu mượn sách cẩn thận triển khai điều tra, song kết quả làm người ta khá thất vọng. Đây là một bản > , tác giả tên là Philip? ; người ngoại quốc. Vì sách nguyên bản tiếng Anh, người mượn đọc không nhiều, hơn nữa đọc giả đều là mượn xong vài ngày sau rất nhanh liền trả, phỏng chừng là sau khi tra được tư liệu cần tìm liền trả lại cho thư viện. Từ danh sách trên phiếu mượn kia, độc giả phân ra hai nhóm đến từ khoa Luật và khoa Kinh tế (ngoại trừ học sinh hai khóa này ra, có rất ít người cảm thấy hứng thú đọc cuốn sách tiếng Anh này). Trong đó, người chết Chu Quân, Lưu Vĩ Lệ, Cổ Phi Phi phân ra mượn quyển sách này, nhưng từ trình tự ba người trước sau, Lưu Vĩ Lệ sớm nhất, tiếp theo là Chu Quân, cuối cùng là Cổ Phi Phi. Người chết thứ 4, chính là bạn trai của Cổ Phi Phi - Tổng Bác không xuất hiện trong danh sách này. Nhân viên tổ kỹ thuật điều tra cẩn thận kiểm tra quyển sách, nỗ lực tìm kiếm mật mã hay tiếng lóng linh tinh gì đó, kết quả không thu hoạch được gì. Cả quyển sách đều mới tinh, chỉ có vài chỗ bị độc giả dùng bút đánh dấu. Thanh âm trong tổ chuyên án cho rằng phiếu mượn sách chỉ là trùng hợp càng ngày càng nhiều, trải qua nghiên cứu, tổ chuyên án quyết định đem toàn bộ sách trong thư viện triệt để kiểm tra một lần, nếu như có thể tìm ra ghi chép khác mà ba người thậm chí bốn người bị hại có tên trong phiếu mượn, sẽ nói lên đây chỉ là trùng hợp. Thế nhưng theo tin tức phản hồi từ thư viện đại học Sư Phạm: thư viện vừa chỉnh lý hết phiếu mượn, hơn nữa đã tiêu hủy một nhóm lớn. Mặc dù không thể chứng minh cuối cùng phiếu mượn chỉ là trùng hợp, cũng không ai nguyện ý tra tiếp nữa.

Thế nhưng Phương Mộc phát hiện chuyện “phiếu mượn sách chết người” trong thư viện lại lan truyền ra khắp trường, hơn nữa càng truyền càng mơ hồ, rất thịnh hành phiên bản rằng trong thư viện có một quyển sách giết người, mọi người từng mượn quyển sách này đều phải chết. Mỗi ngày đều có rất nhiều người tìm đến Phương Mộc, bảo cậu xem xem mình có phải là độc giả trong danh sách không, sau khi đạt được đáp án nếu như người nào có, ngất xỉu tại chỗ, nếu không thì nhảy nhót reo hò.

“Tiếp tục như vậy không phải biện pháp.” Ngô Hàm cau mày nhìn lại một nhóm người mang theo biểu tình kiếp sau tương phùng rời khỏi phòng 352.

“Vậy thì có biện pháp gì, tên gốc năm 2 khoa Kinh Tế kia bức tở ba lần, tở lần đầu liền nói cho hần biết trên phiếu mượn sách không có hần, hần không tin, giống như tở muốn hại hần vậy.” Phương Mộc mệt mỏi bất kham nói.

“Cục công an bên kia có tin tức không?” Ngô Hàm hỏi.

“Không có,” Phương Mộc có chút chán nản nói, “Đại khái người ta cảm thấy đây là trùng hợp.”

“Cậu cảm thấy vậy sao?”

Phương Mộc do dự một chút nói: “Tớ cảm thấy không phải, phiếu mượn sách này khẳng định có vấn đề.”

Phương Mộc lại lấy quyển sổ kia ra lần nữa, nhìn danh sách.

“Có lẽ, người phải chết kế tiếp ngay trong những người này.”

Ngô Hàm và Chúc lão tứ thoáng run rẩy.

Thật lâu sau, Chúc lão Tứ ngẩng đầu, một tia sợ hãi hiện lên trong mắt, “Có lẽ.”

Hần tránh né ánh mắt Ngô Hàm và Phương Mộc.

“Cậu là nói, hung thủ có lẽ ngay tại trong danh sách này?” Phương Mộc bình tĩnh nói, “Tớ đã sớm nghĩ đến.”

Ba người trầm mặc ngồi một hồi.

“Tớ đề nghị, chúng ta thành lập một hội đi.” Ngô Hàm chậm rãi nói, “Mọi người.”

Cuộc họp sắp xếp vào 4h30 chiều, căn tin lúc này đang bắt đầu bán cơm, đa số mọi người đều đã đi ăn, khả năng bị người quấy rầy rất ít, địa điểm sắp xếp ở cầu thang giảng đường lầu 6 khoa Luật. Phương Mộc,

Ngô Hàm và Chúc lão Tứ phân công nhau thông tri cho những người còn lại trên danh sách. Khoảng 4h40 chiều, mọi người đã đều tề tựu đông đủ.

Bọn họ là: sinh viên năm 4 khoa Luật Cao Quốc Đống, Tề Tân; sinh viên năm 3 Phương Mộc, Ngô Hàm, Chúc Thừa Cường, Vương Kiến; sinh viên năm 3 khoa Kinh Tế Trần Hi (nữ), Vương Bồi (nữ), Liêu Sấm; sinh viên năm 2 Trâu Kỳ, Lưu Bách Long.

Trong phòng học tràn ngập bầu không khí quỷ dị. Mỗi người đều trộm đánh giá lẫn nhau, người quen biết thỉnh thoảng châu đầu thì thầm một phen. Phương Mộc cảm thấy rất nhiều ánh mắt dừng ở trên người mình, cậu cảm thấy có chút không được tự nhiên, thế nhưng nghĩ đến mình là người khởi xướng lần tụ họp này, lại càng phải giữ vững tinh thần.

Phương Mộc thanh thanh cổ họng, cầm lấy quyển sổ: “Tôi thấy mọi người đã đến không sai biệt lắm, tôi điểm danh một chút, đọc đến tên bạn nào xin đứng lên, mọi người hỗ trợ tốt cho nhau tý nhé.”

Phương Mộc điểm danh các bạn đến từ khoa Luật trước, Cao Quốc Đống và Tề Tân là đàn anh, bình thường vẫn cùng chơi bóng chung, xem như tương đối quen thuộc, về phần Ngô Hàm và Chúc lão Tứ thì lại càng không cần phải nói. Khi điểm danh đến Vương Kiến, không ai hé răng, điểm lần thứ 2, một nam sinh sắc mặt u ám từ trong góc phòng miễn cưỡng lên tiếng.

Kỳ thật Phương Mộc nhận ra gã, gã năm nay mới chuyển tới lớp này. Khoa Luật có một lớp tương đối đặc biệt, bên ngoài gọi là lớp căn bản. Sinh viên này khi nhập học là một mình tuyển vào, học hết 4 năm sau có thể trực tiếp vào học thạc sĩ nghiên cứu sinh, đương nhiên, lớp này cạnh tranh cũng rất tàn khốc, mỗi cuối kỳ đều phải thông qua cuộc thi đào thải 10%, học sinh bị đào thải phân đến các lớp bình thường khác. Tương ứng, học sinh lớp bình thường cũng có thể thông qua cuộc thi tiến vào lớp căn bản này. Vương Kiến chính là trong cuộc thi năm ngoái bị đào thải xuống, phân tới lớp của Phương Mộc, chẳng qua người này cả học kỳ đều không đi học, cho nên Phương Mộc tuy rằng nhận biết gã, thế nhưng cũng không tính là quen thuộc.

Sau khi đọc xong danh sách, Phương Mộc hắng giọng, dường như đây là một nhiệm vụ rất gian nan. Quả thực, 11 người tại đây, có lẽ còn có người hy sinh kế tiếp. Danh sách này, giống như lá thư mời từ địa ngục khiến người ta cảm thấy sợ hãi.

“Mọi người đều biết, gần 3 tháng này, trong trường đã liên tiếp xảy ra án mạng, có 4 bạn học bị giết chết. Mà tôi, ở trong thư viện phát hiện quyển sách và phiếu mượn sách này, bốn người gặp nạn kia trong đó có 3 bạn: Chu Quân, Lưu Vĩ Lệ, Cổ Phi Phi đều từng mượn quyển sách này.”

Dù rằng mỗi người đang ngồi ở đây cũng biết chuyện này, thế nhưng đại đa số người nghe xong Phương Mộc nói, vẫn đánh một cái rùng mình.

“Tôi không biết phiếu mượn sách này và vụ án mạng có liên hệ gì, nhưng cá nhân tôi cảm giác đây không phải là một sự trùng hợp, đương nhiên, tôi đặc biệt hy vọng đây là trùng hợp, do đó, tôi muốn nhắc nhở các bạn,” Phương Mộc quét mắt đến khuôn mặt của mọi người, “Đây là chuyện liên quan đến tính mạng, dù chỉ có một phần vạn khả năng chúng ta cũng phải cảnh giác.”

Trong góc phòng truyền đến một tiếng cười lạnh. Phương Mộc theo tiếng cười nhìn lại, Vương Kiến trong góc phòng lắc đầu cười.

Phương Mộc thu hồi tầm mắt, “Tôi biết các bạn đều hoài nghi, suy nghĩ của tôi đây đến tột cùng là dựa vào cái gì, tôi nói cho các bạn biết, tôi không phải cảnh sát, phá án không phải nhiệm vụ của tôi, tôi cũng không cần chứng cứ gì, không chút nào che giấu mà nói, đây hết thảy chỉ là trực giác của tôi, tôi cũng không trông cậy mọi người đều có đủ tín nhiệm tôi, nhưng tôi hy vọng mọi người đều có đủ đề cao cảnh giác, bởi vì người bị hại kế tiếp rất có thể ngay trong chúng ta,” Cậu thoáng dừng lại, trong phòng học yên tĩnh như chết, “Sức mạnh của một người là có hạn, cho nên tôi hy vọng mọi người có thể giúp đỡ lẫn nhau, bảo hộ lẫn nhau, bất cứ lúc nào đều cố gắng không được hành động đơn độc, hơn nữa, nếu các bạn phát hiện bên cạnh có chuyện gì khả nghi có thể nói ọi người trong đội biết, nói tóm lại, chúng ta,” Cậu liếm liếm đôi môi có chút khô, “Có năng lực bảo vệ mạng sống của chúng ta.”

“Thế nhưng, chúng ta vì sao không để cho cảnh sát đến bảo vệ chúng ta chứ?” Một nữ sinh khoa Kinh Tế đặt câu hỏi, Phương Mộc nhớ rõ cô tên là Vương Bồi.

“Theo tôi được biết, hiện nay cảnh sát đối với án tử này vẫn không có tiến triển gì, hơn nữa, bọn họ cũng không cho rằng phiếu mượn sách và án mạng này có liên hệ.” Ngô Hàm bình tĩnh nói, “Nói cách khác, chuyện chúng ta hiện tại ở trong này thảo luận, bọn họ chỉ xem là lời nói vô căn cứ.”

“Vậy, chúng ta phải làm thế nào?” Trâu Kỳ năm 2 khoa Kinh Tế hỏi.

“Như tôi vừa nói, cố gắng không nên hành động đơn độc, nhất là ban đêm, vô luận đi đâu, đều cố gắng tìm người bầu bạn, nếu phát hiện có người nào khả nghi hoặc chuyện gì lập tức thông báo một tiếng.” Phương Mộc ngừng một chút, “Tốt nhất chúng ta chia làm hai tổ, các bạn khoa Kinh tế một tổ, các bạn khoa Luật một tổ, nếu không có gì phiền toái, trừ bỏ đi học và đi ngủ, từng người trong tổ tốt nhất đều ở cùng nhau. Nếu các bạn không phản đối, tổ bên khoa Luật tạm thời do tôi phụ trách, các bạn khoa Kinh tế tốt nhất cũng nên có một người dẫn đầu, thuận tiện liên lạc.”

“Tôi mặc kệ.” Một nam sinh khoa Kinh tế đứng lên nói, Phương Mộc nhớ người này gọi là Liêu Sấm, “Tôi vốn là người ở đây, mỗi ngày hết khóa tôi đều trở về nhà. Ngoài ra, việc này quá hoang đường rồi.”

“Được thôi, vậy cậu có thể đi,” Phương Mộc xụ mặt nói, “Nếu các bạn có ai cảm thấy tôi hồ ngôn loạn ngữ (nói xằng xiên bậy bạ) , có thể rời đi.” Cậu nhìn Vương Kiến, gã vẫn cuối đầu, ngồi không nhúc nhích.

Liêu Sấm bước ra ngoài, hung hăng đá mở cánh cửa. Người khác nhìn nhau, không ai di chuyển.

Trong một giờ kế tiếp, Phương Mộc và những người còn lại thảo luận kế hoạch sau này và phương thức liên lạc. Mọi người quyết định dựa theo đề nghị của Phương Mộc, chia làm hai tổ, tổ khoa Luật do Phương Mộc phụ trách liên lạc, Trần Hi chủ động xông trận đảm nhận dẫn đầu tổ khoa Kinh tế. Mọi người thỏa thuận ngoại trừ đi học và đi ngủ, thời gian còn lại cố gắng tụ cùng một chỗ, chiều nào cũng đứng 5h gặp nhau ở căn tin B, thứ nhất kiểm kê nhân số, thứ hai trao đổi tình hình trong ngày. Phương Mộc và Trần Hi cho nhau số điện thoại phòng và số máy nhắn tin. Cuối cùng, có người đề nghị đặt cho tập thể nhỏ nhỏ này một cái tên, Lưu Bách Long buột miệng nói: “Kêu là nhóm SUO đi.” Thấy bộ dạng mọi người khó hiểu, hắn bổ sung: “Save Us Ourselves” (Chúng ta tự cứu lấy mình) Mọi người cùng trầm trồ tán thưởng.

Sau khi tan họp, Phương Mộc và Ngô Hàm, Chúc lão Tứ là những người cuối cùng rời khỏi cầu thang lớp học. Phương Mộc có chút mỏi mệt, cũng rất hưng phấn, dường như vừa hoàn thành một việc đại sự. Ba người chậm rãi đi trong sân trường càng ngày càng tối đen, vai kề vai, rất có một loại hương vị sống chết có nhau.

“Thế này được rồi, mọi người đoàn kết cùng một chỗ, có thể chiếu ứng lẫn nhau, hung thủ muốn xuống tay cũng khó khăn.” Chúc lão Tứ nhìn trời nói.

“Đúng vậy, hơn nữa.” Phương Mộc muốn nói lại thôi.

“Cậu là muốn nói, nếu hung thủ thật sự có trong danh sách này, cũng có thể kiểm chế y đúng không?” Ngô Hàm nói.

Phương Mộc ngượng ngùng cười cười, xem như thừa nhận.

“Thành thật mà nói, cậu có từng hoài nghi tổ và Chúc lão Tứ chưa?” Ngô Hàm xoay đầu lại hỏi.

Phương Mộc suy nghĩ một chút nói: “Chưa từng, các cậu thì sao?”

Ngô Hàm và Chúc lão Tứ nhìn nhau cười, “Cũng không có, vẫn là câu nói kia, cậu không có lá gan đó! Haha!”

Ánh trăng trên đầu dường như thoáng sáng rực lên.

11. Chương 11: Nếu Tôi Là Người Kế Tiếp

Nếu bạn thường xuyên ở căn tin B ăn cơm, bạn sẽ phát hiện một đám người kỳ quái thế này. Bọn họ bưng khay cơm, tụ lại một góc trong căn tin, đánh giá lẫn nhau, nhỏ giọng kiểm kê nhân số, thỉnh thoảng lại thì

thầm nói nhỏ, ngẫu nhiên có người gia nhập, lại đưa tới một trận thở dài như trút được gánh nặng.

Nhóm SUO thành lập đã được 4 ngày, 5h chiều mỗi ngày đều tổ chức tụ họp ở căn tin B. Hoàn hảo, tất cả mọi người bình an vô sự. Ngẫu nhiên đưa ra vài chuyện tình và người khả nghi, rất nhanh cũng bị tự phủ nhận. Có điều, thái quá chính là có một ngày Trâu Kì nghi ngờ thầy Tôn dạy môn Thương mại quốc tế cứ nhìn hẩn bằng ánh mắt hung tợn, sau này Trần Hi vạch trần nói Trâu Kì thường xuyên nhìn chằm chằm ngực và hông của nữ giáo viên trẻ tuổi dạy môn Kế toán, mà chồng cô chính là thầy Tôn.

Phương Mộc mỗi ngày đều cố gắng an bài cùng một chỗ với tổ khoa Luật, chỉ có Vương Kiến. Người này đối với mọi người đều lạnh như băng, bất quá nhìn ra được gã không hề phản đối cùng mọi người một chỗ, cứ việc mỗi ngày cùng nhau ăn cơm, khi tự học gã cũng không nói chuyện, hơn nữa luôn một mình một chỗ, nhưng khoảng cách này luôn bảo trì không xa, mỗi lần khi Phương Mộc nhìn vị trí của mọi người, gã luôn ở trong tầm mắt của Phương Mộc. Ban đêm khi trở về phòng ngủ, gã cũng đi một mình ở sau cùng, giống như một cái bóng cô độc.

Loại trạng thái này khiến mọi người cảm thấy xấu hổ, muốn nhóm tiếp tục kéo dài một trong những nhân tố trọng yếu đó là đoàn kết và tín nhiệm. Luôn có một người lúc gần lúc xa luẩn quẩn rồi ra bên ngoài, chung quy sẽ dẫn đến ngờ vực và hoảng loạn không cần thiết. Vì thế, tối hôm đó, lúc Phương Mộc nhìn thấy Vương Kiến lại một mình một người ra khỏi phòng tự học, cậu quyết định nói chuyện với Vương Kiến.

Wương Kiến đi WC. Phương Mộc kiên nhẫn chờ ở cửa.

Vài phút sau, Vương Kiến vẩy bọt nước trên tay đi ra, trông thấy Phương Mộc chờ ở cửa, thoáng sợ run.

“Cậu. . . . Có việc gì thế?”

Phương Mộc thẳng thắn nói: “Tôi muốn tìm cậu nói chuyện.”

Wương Kiến nhíu mày, “Nói chuyện gì?”

Phương Mộc lúc này mới nhớ tới chính mình căn bản không suy nghĩ tốt phải nói với gã những gì, cậu nhún nhún vai, “Tùy ý tâm sự.”

“Tôi không có hứng thú.” Vương Kiến không chút khách khí nói, xoay người bước đi.

“Từ từ.” Phương Mộc vài bước vượt qua gã, “Cậu cũng biết rõ tôi không hồ ngôn loạn ngữ phải không?”

Wương Kiến quay đầu lại nhìn Phương Mộc, sắc mặt cũng dịu đi, “Nếu tôi không tín nhiệm cậu, tôi căn bản sẽ không mỗi ngày theo các cậu cùng một chỗ.”

Phương Mộc nở nụ cười, “Vây tâm sự đi. Toàn bộ đã đi nghỉ ngơi.”

Wương Kiến do dự một chút, từ trong túi áo xuất ra một hộp thuốc, rút một điếu đưa cho Phương Mộc. Phương Mộc không hút thuốc, nhưng vẫn nhận lấy, vừa hút một hơi, liền sặc đến ho khò khè.

Wương Kiến ngậm điếu thuốc, vỗ lưng Phương Mộc, “Cậu không hút thuốc?”

“Ừ, đây là lần đầu tiên hút.”

“Ôi ôi, sớm biết thế không đưa cho cậu, lãng phí một điếu.”

Phương Mộc thật vất vả dừng ho khan, cậu xoa xoa lệ đang tràn ra khóe mắt, nhìn đầu thuốc lá nơi khoe miệng Vương Kiến lúc sáng lúc tối, chợt nhớ tới một chuyện.

“Cậu hiện đang ở đâu? Sáng nay tớ đến phòng ngủ của cậu tìm, mọi người ở ký túc xá nói cậu không ở đó nữa.”

“À, tôi đổi chỗ rồi, ngay đối diện phòng cậu, 351.”

351? Đó là phòng của Chu Quân, đã lâu lắm không ai ở.

“Một mình?”

“Đúng vậy, rất yên tĩnh, thích hợp để học.”

“Cậu không sợ sao?”

“Sợ? Vì sao? Cũng chỉ vì đã từng có người chết? Cậu ấy cũng không chết ở trong phòng, có gì phải sợ.” Vương Kiến rất nhanh hút xong một điếu, lại xuất ra một điếu, gã hung hăng hút một hơi, nghiêng đầu nhìn Phương Mộc: “Thế nào, cậu nghi ngờ tớ?”

“Không,” Phương Mộc vội giải thích, “Tùy tiện hỏi thôi.” Cậu cúi đầu cẩn thận hút điếu thuốc.

Hai người lặng lẽ hút thuốc.

“Vì sao dọn đến đó?” Phương Mộc hỏi Vương Kiến không lên tiếng, một lát sau nói: “Ở đó khó chịu, liền dọn ra thôi.”

Gã đem đầu lọc nghiền nát trên mặt đất, ngẩng đầu hỏi: “Cậu đang điều tra mấy vụ án này?”

“Không, tớ không phải cảnh sát, tớ chỉ không muốn chết mà thôi.”

“Cậu thật sự cảm thấy người trên phiếu mượn sách kia đều phải chết?”

“Tớ không biết, chỉ là trực giác.”

“Trực giác?”

“Đúng, tớ cảm thấy phiếu mượn sách kia và án tử nhất định có quan hệ, về phần quan hệ gì, tớ cũng không rõ ràng.”

“Lại chết thêm vài người nữa, có lẽ sẽ rõ ràng, ha ha.” Vương Kiến cười lạnh nói.

Phương Mộc trầm mặc một hồi.

“Cậu thấy thế nào, mấy án tử này?”

“Tớ? Tớ không có hứng thú.”

“Vậy sao mỗi ngày cậu lại cùng chúng tớ một chỗ chứ?”

Vương Kiến cúi đầu, dùng chân nghiền vụn thuốc mỏng trên đất, “Nhàm chán thôi,” Gã ngẩng đầu nhìn Phương Mộc, “Các cậu, chỉ ít so với đám người trong kia thú vị hơn.” Gã hướng một gian phòng học bên cạnh cổ bĩu môi, trong mắt tràn ngập xem thường và khinh miệt. Đó là phòng học chuyên dụng của lớp căn bản, bên trong đèn đuốc sáng trưng.

“Tớ muốn về.” Vương Kiến lấy tay vuốt vuốt tóc, “Cậu thì sao?”

Phương Mộc nghĩ nghĩ, “Nếu là người của nhóm này, về sau cố gắng cùng mọi người hòa đồng một chút, đừng luôn ngán ra một mình.”

“Ờ.”

“Mặt khác, ở một mình, cẩn thận chút.”

Vương Kiến nhìn Phương Mộc, xoay người đi, trong nháy mắt gã xoay người, Phương Mộc nghe gã nói: “Được, cảm ơn.”

Phương Mộc một mình đứng trong hành lang tối tăm, cậu nhìn điếu thuốc sắp cháy hết trong tay, đem nó ném xuống đất, học kiểu dáng của Vương Kiến nghiền nát đầu lọc.

Cậu đi về phía phòng tự học, thời điểm đi ngang qua phòng học chuyên dụng của lớp căn bản, nhìn thoáng qua bên trong. Trong phòng học đầy người ngồi, nhưng im ắng, trước mặt mỗi người đều có một đồng sách thật dày, vùi đầu tận lực học.

Phương Mộc nhớ tới ánh mắt vừa rồi của Vương Kiến, cậu cảm giác được, trong ánh mắt kia trừ bỏ xem thường và khinh miệt, còn có đồ kị.

Cậu đột nhiên cảm thấy có chút đồng tình với Vương Kiến.

Người trẻ tuổi chính là người trẻ tuổi, lực chú ý của bọn họ rất khó tập trung vào một sự kiện nào đó lâu dài, cho dù chuyện này liên quan đến tính mạng của bọn họ.

Sau khi trải qua một tuần vô sự, mỗi người tựa hồ đề bắt đầu trầm tĩnh lại, có tình nhân bắt đầu khôi phục cùng nam (nữ) người yêu hẹn hò, người đơn độc hành động càng ngày càng nhiều, có một lần Cao Quốc Đống đột nhiên mất tích, người nhà của hắn cũng không biết tung tích, Phương Mộc và những người khác tìm đến phát điên rồi, hai ngày sau khi Phương Mộc chuẩn bị báo cảnh sát, tiểu tử này cười hì hì xuất hiện trở lại, vừa hỏi, mới biết hắn đi gặp một người bạn trên mạng ở thành phố bên cạnh. “Loại chuyện này, cũng không thể đi?” Mỗi 5h chiều số người cố định ngồi ở bàn ăn căn tin B cũng thưa dần.

Một ngày chạng vạng tối, tham gia tụ họp chỉ còn 5 người: Phương Mộc, Ngô Hàm, Vương Kiến, Tề Tân, khoa Kinh Tế chỉ còn Trần Hi. Trần Hi nói cho Phương Mộc hướng đi của các bạn khác khoa Kinh tế, nhìn sắc mặt Phương Mộc âm trầm, không dám nhiều lời, buồn bực cúi đầu ăn cơm.

Không có manh mối mới, cũng không ai bị hại. Phương Mộc rầu rĩ không vui ăn xong, không rõ bản thân cuối cùng nên vui mừng hay nên lo âu đây.

Trần Hi cũng đã ăn xong, nhìn vài người xung quanh bàn, do dự nói: “Tớ một hồi phải ra ngoài mua đồ, các cậu. . . .” Ánh mắt cô trở nên né tránh.

Phương Mộc nhìn vài bạn khoa Luật khác, “Tớ đưa cậu đi.”

Phương Mộc lớn như vậy, vẫn là lần đầu tiên một mình cùng con gái ra ngoài.

Trần Hi đi bên cạnh bước đi nhẹ nhàng tiêu sái, thỉnh thoảng cùng vài bạn học quen biết bắt chuyện, thần sắc thoải mái vui vẻ. Phương Mộc lại có chút không được tự nhiên, cậu có thể cảm giác được ánh mắt khác thường của học sinh khác nhìn Trần Hi: Bọn họ sẽ không cho rằng chúng tôi đang yêu nhau đó chứ.

Trần Hi nhận thấy được tình tự của Phương Mộc, cười hỏi: “Thế nào, không muốn đi với tớ?”

Phương Mộc vội nói: “Không có.”

Trần Hi hơi chu miệng: “Còn nói không có? Cậu xem mặt của cậu kéo dài như vậy, giống như bị nhiều ủy khuất vậy, thế nào?” Cô nghiêng đầu nhìn Phương Mộc: “Cảm thấy tớ rất xấu không xứng với người đẹp trai như cậu?”

“Đâu có đâu có, cậu. . . .Cậu rất xinh đẹp.”

Trần Hi khanh khách cười rộ lên, “Cảm tạ khen ngợi.”

Bọn họ đi đến một siêu thị cạnh trường học. Trần Hi rất thích thú nhìn cái này nhìn cái kia, Phương Mộc không muốn mua gì, liền chịu đựng cùng cô đi lang thang.

“Aiz, cậu điều tra thế nào rồi?”

“Cái gì?”

“Án giết người a, cậu không phải đang điều tra sao?” Khẩu khí của Trần Hi thoải mái, dường như đang nói chuyện vui đùa.

“Tớ đâu có điều tra, tớ cũng không phải trinh thám.” Phương Mộc hậm hực nói. Trần Hi đang cúi đầu nhìn chai sữa rửa mặt, dưới bím tóc cột đuôi ngựa thật dài là chiếc cổ thon thả trắng nõn.

Cô nhìn rất tốt.

“Như thế nào, còn đang tức giận hả?” Trần Hi thấy Phương Mộc không nói lời nào, quay đầu hỏi.

Phương Mộc vội thu lại tầm mắt, “Không có không có, có lẽ,” Cậu gãi gãi đầu, “Có lẽ tất cả mọi người cảm thấy thần kinh tớ quá nhạy cảm.”

“Haha, cậu đừng nghĩ nhiều, mấy người kia thật sự có chuyện, kỳ thật, tớ đây lúc làm tổ trưởng cũng không ra làm sao.” Cô nghịch ngợm hướng Phương Mộc cười cười, lộ ra hàm răng trắng ngà, “Chính mình cũng lén lút ra ngoài nhiều lần.”

“Cậu không sợ sao?”

“Sợ a,” Trần Hi không chút để ý trả lời, cô lại bắt đầu nhìn một bao mặt nạ, nhỏ giọng đọc hướng dẫn sử dụng, “Thế nhưng sợ hãi có ích lợi gì, nếu nhất định phải chết, trốn cũng trốn không thoát.”

Phương Mộc không nói gì.

“Thời điểm lần đầu tiên chúng ta tụ họp, tớ rất ngạc nhiên, muốn nhìn những người trên danh sách một chút, kết quả thật thất vọng, đều là người rất bình thường a, nhìn không ra ai có bộ dáng đáng ghét.”

Phương Mộc bắt đầu cười khỏ.

“Cho nên tớ quyết định gia nhập, tớ muốn biết rốt cuộc sẽ có kết quả thế nào, mặt khác,” Cô quay đầu nhìn Phương Mộc, “Tớ tin tưởng lời nói của cậu, phiếu mượn sách kia nhất định có vấn đề.”

“Cậu vì sao lại tin tưởng tớ?”

“Không biết.” Trần Hi khoa trương nhún nhún vai, “Biết đâu, là trực giác của phụ nữ, tựa như sự miễn cảm của cậu, haha.”

Trần Hi ở gian hàng hóa đi tới đi lui.

“Vậy cậu sợ không?”

Phương Mộc thoáng suy nghĩ, “Sợ.” Cậu thành thành thật thật thừa nhận.

“Haha, có dũng khí thừa nhận chính mình yếu đuối là một ưu điểm, so với cái tên Liêu Sấm mạnh mẽ, hẳn còn không dám đến lớp học nữa.”

Phương Mộc nhớ đến nam sinh khoa Kinh Tế phát áo bỏ đi kia.

“Nếu mục tiêu kế tiếp đã định là tớ, tớ hy vọng y có thể lập tức giết chết tớ, tốt nhất ở sau lưng, dưới tình huống tớ không hề hay biết, không thống khổ van cầu mạng sống.” Trần Hi nắm tay đan trước người, nhìn trời, một bộ dạng khát khao.

Phương Mộc yên lặng nhìn cô. Thân ảnh của cô gái đắm chìm trong ánh đèn sáng rực của siêu thị, lại có chút mơ hồ.

Cô thu hồi tầm mắt, mỉm cười nhìn Phương Mộc.

“Cậu nói xem, như vậy có tốt không?”

12. Chương 12: Chẳng Ai Làm Hại Được Tôi

Bất tri bất giác, đã nhanh đến cuối năm.

Mỗi ngày người ở trong sân trường rong chơi càng ít, một mặt là vì trời lạnh, mặt khác, kiểm tra cuối kỳ sắp tới. Đối với đại đa số người trong trường này mà nói, không có gì quan trọng hơn kiểm tra cuối kỳ, mà đối với sinh viên khoa Luật mà nói, một hồi cạnh tranh càng thêm tàn khốc cũng sắp bắt đầu.

Trong Ký túc xá hầu như nhìn không thấy học sinh của ban căn bản, mỗi ngày vừa mở cửa ký túc xá, bọn họ liền chen lấn đi đến chiếm chỗ ngồi trong thư viện, sau đó cả ngày ở trong giảng đường và thư viện, thậm chí ngay cả cơm cũng không ăn. Mãi đến trước khi đóng cửa vài phút, bọn họ mới một đám thần sắc uể oải trở lại ký túc xá, sau khi lặng yên không một tiếng động rửa mặt, lại từng người trón lên giường của mình đọc sách, sau khi tắt đèn, còn có tốp nằm tốp ba vẫn tụ trong hành lang, dưới ngọn đèn hờn ám đọc sách.

Lão Đại phòng 352 tham gia cuộc thi vào lớp căn bản lần này, vẫn kiên trì đến phòng chuyên dụng của lớp căn bản tự học hai lần, mỗi lần đều bị ánh mắt im lặng của bọn chúng bức đi. Điều này khiến lão Đại chịu kích động, hắn ở trong phòng ngủ chia tay lên trời mà phát thệ nhất định phải thi được vào lớp căn bản. Vì thế trong đám người mỗi ngày đi sớm về khuya lại có thêm lão Đại, học sinh lớp căn bản đến thư viện hắn cũng đến thư viện, bọn chúng đi ăn hắn cũng đi ăn, bọn chúng mỗi đêm ra hành lang đọc sách hắn cũng đi đọc sách. Bọn học trong phòng ngủ bị hắn làm phiền muốn chết, động viên hắn qua ký túc xá lúc đầu của Vương Kiến ở, hoàn cảnh học tốt, hơn nữa vừa vặn bên đó trống một giường. Tên bệnh thần kinh này cư nhiên đi thật, kết quả ủ rũ trở về, nói sớm có người chiếm rồi.

Nhóm SUO cũng chỉ hoạt động trên danh nghĩa. Thời gian dài yên ổn khiến đa số mọi người bắt đầu tin tưởng phiếu mượn sách chỉ là trùng hợp. Mỗi ngày chàng vạng người đi đến bàn ăn trong căn tin B kia cũng càng ngày càng ít, hầu như không ai hướng Phương Mộc báo cáo hướng đi của kẻ khác nữa, Phương Mộc cũng lười nghe, cậu mỗi ngày tới đây ăn cơm đã thành thói quen.

Có lẽ, là bởi vì có thể trông thấy Trần Hi.

Từ ngày đó sau khi cùng Trần Hi đi siêu thị, bọn họ không đi đâu riêng nữa. Mà Phương Mộc lại càng ngày càng chờ đợi buổi tối theo lệ đến căn tin B tụ họp.

Cô luôn đến chậm một chút.

Cô luôn là người đầu tiên trong đám đông tìm kiếm thân ảnh của thành viên khác, mỗi khi cùng tầm mắt của Phương Mộc gặp nhau, cô sẽ mỉm cười một chút, hàm răng trắng nõn rạng rỡ.

Cô thích ăn đồ ăn cay một chút.

Cô thích dùng khăn tay hiệu “Mind Act Upon Mind” (*)

Chàng vạng một ngày cuối tuần, đi vào trước bàn ăn chỉ có ba người: Phương Mộc, Trần Hi và Vương Kiến.

Phương Mộc chú ý tới Trần Hi không giống thường ngày mang theo túi sách và ly nước, mà là cầm một túi du lịch nho nhỏ, giống như sắp đi xa, muốn mở miệng hỏi, lại cảm thấy đường đột.

Nhưng trái lại Trần Hi chủ động mở lời: “Đêm nay tớ đi sang nhà của bác tớ, bác ấy ở tại thành phố này, nên cuối tuần tớ sẽ ở nhà lại nhà bác hai ngày. Tổ trưởng,” cô nghiêng đầu nhìn Phương Mộc, “Có được phép nghỉ không?”

Phương Mộc có chút bối rối phát tay, xem như đồng ý.

Trần Hi khanh khách cười rộ lên, nụ cười của cô rất cuốn hút, ngay cả Vương Kiến buồn bực cầm đầu ngồi ăn bên cạnh cũng ngẩng lên nhếch miệng.

Ăn cơm xong, Vương Kiến lại như mọi khi lưng đeo túi sách vội vã rời đi, Phương Mộc và Trần Hi ngồi bên cạnh bàn, cũng không lên tiếng.

Trần Hi xuất ra khăn giấy chậm rãi lau miệng, mãi đến khi đem hai mặt khăn đều lau đến sáng bóng mới ngừng tay. Phương Mộc yên lặng nhìn cô.

“Tớ, tớ phải đi.” Trần Hi không ngẩng đầu lên nói.

“Ừm.”

“Tớ bắt xe ở trạm trước cổng trường.”

Phương Mộc lại “Ừm” một tiếng, đột nhiên kịp phản ứng, “Tớ tiễn cậu đi.”

“Được!” Trên mặt Trần Hi lộ ra dáng tươi cười.

Hai người sóng vai đi trong sân trường. Một trận tuyết vừa rơi xuống, xung quanh hết thấy đều bị bao phủ dưới một tầng bạch sắc thật dày, bày ra một loại khuynh hướng cảm xúc tĩnh mịch. Trong sân trường không có ai, tuyết đọng dưới chân kéo kẹt rung động. Hai người nói một số nhàn thoại buồn chán. Trạm xe đã càng ngày càng gần.

“Cậu ngồi tuyến xe số mấy?” Phương Mộc nhìn một chiếc xe buýt chậm rãi đến từ xa.

“Tuyến 25.” Khuôn mặt Trần Hi bị đông lạnh đến đỏ bừng, thỉnh thoảng giậm chân, nắm tay tiến đến bên miệng thổi nhiệt khí.

Chiếc xe buýt trong bóng tối càng đến gần càng trở nên rõ nét.

“Chính là chiếc kia.”

Trần Hi nhìn thoáng qua, “Không được, đông người quá, tớ chờ chuyển tiếp theo vậy.”

Phương Mộc không lên tiếng, nhìn hướng xe buýt đang đi tới.

Trạm xe chỉ có hai người bọn họ, hai bên như người xa lạ trầm mặc. Ô tô bên cạnh chạy như bay qua người đem bọn họ chiếu thành một vệt bóng khi dài khi ngắn trên mặt đường, một cái bóng cẩn thận nhích đến gần cái bóng kia.

Phương Mộc cảm thấy bả vai Trần Hi dựa sát vào mình, thân thể khẽ run lên.

Cô thật cao a, có thể đến khoảng 1m68 đi.

Thân thể Phương Mộc cứng ngắc không dám nhúc nhích, rất lâu, mới mở miệng hỏi: “Cậu lạnh sao?”

Trần Hi gật đầu.

Phương Mộc nhìn bả vai thon gầy của Trần Hi, đột nhiên có loại xúc động muốn ôm lấy cô.

Lúc này, một chiếc xe buýt tuyến 25 từ trên trời giáng xuống như bình thường dừng bên cạnh trạm xe.

Phương Mộc buộc miệng nói: “Xe đến rồi.” Sau đó hối hận không thôi.

Trần Hi liếc mắt nhìn Phương Mộc, yên lặng lên xe.

Xe rất nhanh rời đi, Phương Mộc cảm thấy trên xe thủy chung có một ánh mắt đang nhìn mình, cậu cũng nhìn chằm chằm vào hướng xe buýt, mãi đến khi nó hoàn toàn biến mất trong bóng đêm.

Trên đường trở về phòng ngủ, Phương Mộc băng qua sân sân thể dục, kiến trúc hình vòm khổng lồ này đứng lặng trong bóng đêm, cậu đứng cạnh cửa nhỏ nơi Tổng Bác bị giết kia do dự một hồi, đi vào.

Tuyết đọng bao trùm sân thể dục có vẻ vô cùng trống trải. Phương Mộc cẩn thận hít thở, dọc theo đường chạy không một bóng người, trong bóng đêm chậm rãi đi tới. Tuyết đọng dưới lòng bàn chân kéo kẹt rung lên, trong đêm đen có vẻ hết sức rõ ràng, Phương Mộc thỉnh thoảng dừng lại, nghiêng tai lắng nghe động tĩnh xung quanh, sau đó thở dài một hơi, tiếp tục đi về phía trước.

Phía trước là bóng tối mênh mông vô bờ, mà đầu bên kia của hắc ám, cất giấu một bí mật to lớn.

Đó là vận mệnh của chúng ta. Phương Mộc tự nói với chính mình.

Cách cột cờ càng ngày càng gần, tim Phương Mộc bắt đầu đập tăng tốc, hô hấp cũng trở nên dồn dập.

Cậu tựa hồ mong ngóng được nhìn thấy gì đó, lại sợ hãi phải nhìn thấy gì đó.

Cột cờ đứng lẻ loi nơi ấy, cũng không có nữ quỷ ở một bên ai oán khóc lóc.

Nó cứ đứng ở đó, bình thản như mọi ngày không có gì lạ.

Phương Mộc đi lên trước, vuốt ve cột cờ bóng loáng lạnh băng.

Nó sẽ không nhớ rõ, nó đã từng ghi lại nhiệt độ cơ thể càng ngày càng thấp của một cô gái.

Nó cũng sẽ không nhớ rõ, cô bé kia từng nhất thời tỉnh táo trước khi lâm chung, đem hết toàn lực giãy dụa, muốn thoát khỏi trói buộc lạnh giá của nó.

Nó cái gì cũng sẽ không nhớ được.

Mà y nhớ rõ, y đều nhớ rõ tất cả.

Người hằn là đang âm thầm cười nhạt trong bóng đêm nhĩ, người hằn là đang say sưa bình tĩnh đem chúng ta đùa bỡn trong lòng bàn tay nhĩ, người hằn là đang ung dung khoái trá mà lựa chọn vật hi sinh kế tiếp nhĩ.

Phương Mộc ngẩng đầu nhìn bầu trời một mảnh đen kịt. Người đến tội cùng là ai?

Trong đêm tối như vậy, nội tâm Phương Mộc có một loại xúc động liêu lĩnh, toàn thân của cậu tựa hồ tràn ngập sức lực, cậu hy vọng giờ phút này hung thủ kia đang trong bóng đêm thăm dò mình, rục rịch, tùy thời xuống tay, mà cậu, tỉnh táo linh động, bất cứ lúc nào cũng có thể chuẩn bị cho hung thủ một kích trí mạng.

Cậu ở giữa bóng đêm xung quanh hưng phấn, tay hơi phát run. Không, không cần vũ khí gì, chỉ cần đôi tay này là đủ rồi, bóp trụ lấy cổ họng như bóp trụ lấy vận mệnh của hung thủ!

Thật lâu sau, Phương Mộc có chút mệt mỏi ly khai sân thể dục.

Cậu biết, xúc động của bản thân đến từ lúc cô gái trên xe buýt kia rời đi.

Cậu vì sự ấu trĩ của mình mà hơi cảm thấy xấu hổ.

Trong phòng ngủ chỉ có Chúc lão Tứ và Ngô Hàm, khiến người ta hơi cảm thấy ngoài ý muốn chính là, Vương Kiến cũng ở đây.

“Những người khác đâu?” Phương Mộc đem cặp sách ném trên giường, thân thủ từ dưới giường lấy ra thau rửa mặt.

“Lão Nhị và lão Ngũ đi đến tiệm Internet rồi.” Chúc lão Tứ trả lời.

“Lão Đại đâu?”

“Ôi ôi, lão Đại qua phòng đối diện rồi, nói là muốn dọn qua ở cùng với Vương Kiến chăm chỉ ôn tập.” Vương Kiến ở bên cạnh “Hừ” mũi một tiếng.

“Thế nhưng Vương Kiến cảm thấy cùng hần ở chung, còn không bằng cùng chúng ta ở chung.” Ngô Hàm cười nói.

“Kẻ phản bội này,” Phương Mộc cũng cười, cậu hướng Vương Kiến chớp chớp mắt, “Hoan nghênh quy hàng.” Nói xong, lại cầm thau rửa mặt đi đến thủy phòng.

Lúc Phương Mộc đang đánh răng, nghe trong hành lang truyền đến tiếng huyền não, miệng vẫn ngậm bàn chải đánh răng chạy ra nhìn, hành lang bên kia có hai người đang đánh nhau (Phương Mộc nhận ra bọn họ là học sinh lớp căn bản từng cùng ký túc xá với Vương Kiến), từ tiếng chữ đứt quãng, hình như là một người nhìn lên tài liệu ôn tập của người kia, người kia vô cùng bất mãn, trách cứ một chút, mà đối phương bên kia lại trả lời châm biếm hần là dựa vào tặng quà cho lão sư mới vào được lớp căn bản. Rất nhiều người chạy đến xem náo nhiệt, Phương Mộc thấy vẻ mặt Vương Kiến vui sướng khi người gặp họa chen trong đám người. Học sinh lớp căn bản xung quanh lạnh nhạt nhìn, không khuyên can, cũng không động thủ tách ra, cuối cùng là mấy học sinh lớp bình thường nhìn không được, tiến lên lôi họ ra.

Trở lại ký túc xá, Phương Mộc đem giường chiếu sửa sang xong, vừa chuẩn bị lên nằm, lại trông thấy Vương Kiến từ trong túi lấy ra mấy gói đậu phộng, xúc xích, trứng muối linh tinh các loại để thành đồng trên bàn.

“Cuối tuần, không học, uống chút rượu!” Vương Kiến thoải mái bắt chuyện với mọi người.

Chúc lão Tứ lập tức hăng hái hưởng ứng, chủ động xung phong đi mua rượu. Phương Mộc do dự một chút, có lẽ là trong khoảng thời gian này quá mức khẩn trương, bản thân cũng muốn thả lỏng một tý, cho nên cũng vui vẻ đáp ứng. Ngô Hàm nhìn mọi người, đột nhiên từ dưới gối xuất ra một phong bì, từ bên trong rút ra tờ 100 nhân dân tệ (khoảng 350k d), đưa cho Chúc lão Tứ, “Hôm nay ta mời, lão Tứ, đi mua chút thức ăn ngon đi.”

Phương Mộc và Chúc lão Tứ nhận ra phong bì kia của tổ chức chương trình khuyến học hôm qua, một xí nghiệp tự tay giao cho Ngô Hàm tiền quyền góp cho chương trình, liền từ chối không cầm, Ngô Hàm thấy bọn họ khăng khăng không cầm, đơn giản tự mình kéo Chúc lão Tứ đi xuống mua đồ.

Phương Mộc nhìn Vương Kiến, cười nói: “Hôm nay thế nào hăng hái như vậy a?”

Wương Kiến châm một điếu thuốc, “Ôi ôi, không có gì, chỉ là muốn uống rượu.”

Gã ngậm điếu thuốc, còn hưng trí ở trong phòng ngủ nhìn đông nhìn tây, đem cả đàn Guitar của lão Ngũ ra khảy vài cái.

“Phòng ngủ của các cậu không tồi, đây mới là bộ dáng ký túc xá của nam sinh.”

“Hơ hơ, này cũng không tệ lắm? Ký túc xá khu 2 của chúng tớ sợ là khu loạn nhất rồi.” Phương Mộc nhìn khắp nơi là giày đá bóng và vỏ nói.

“So với ký túc xá ban đầu của tớ hơn hần, sạch sẽ y hệt bệnh viện.” Vương Kiến ngậm điếu thuốc, mơ hồ không rõ nói, “Cậu vừa rồi cũng thấy, đám ngu dân kia, một chút tính người cũng không có.”

Phương Mộc đột nhiên minh bạch Vương Kiến vì sao muốn dọn sang đây. Là một người bị đào thải, còn sinh hoạt trong tập thể, quả thực rất khó chịu, hơn nữa trong tập thể này khuyết thiếu tình hữu nghị, càng nhiều chính là địch ý cạnh tranh.

Chỉ chốc lát, Ngô Hàm và Chúc lão Tứ vác lên bao lớn bao nhỏ, có bia, thịt khô, đồ hộp, lạp xưởng, dưa muối còn có một bao thuốc lá (phỏng chừng là cố ý chuẩn bị cho Vương Kiến).

Mọi người ba chân bốn cẳng đem đồ đạc đặt lên bàn, Ngô Hàm lấy ra hai cây nến, sẵn sàng bất cứ tình huống nào. (Tiêu: Chắc là phòng khi đang nhậu nhẹt thì đến giờ tắt đèn :)))

Bưng chén rượu lên, mọi người mới nhớ tới phải nói chút gì đó, thế nhưng cùng thở dài không biết nói gì cho phải, dứt khoát cái gì cũng không nói, uống một hơi cạn sạch.

Vài chén rượu lút bụng, không khí náo nhiệt hẳn lên, mọi người nói như máy hát.

Nhìn ra được Vương Kiến rất hưng phấn, nói so với bình thường cũng nhiều hơn, bất quá đề tài nói của gã cơ bản đều là xoay quanh đủ loại chỗ sai của lớp căn bản. Phương Mộc cảm thấy cách nói của gã có chút khoa trương hiên nghi (ví dụ như Vương Kiến nói: Đám ngu dốt này nhìn như một đám học sinh gương mẫu, đều mẹ nó là ngụy quân tử, mỗi người ban đêm gọi nhau cùng thủ dâm.), thế nhưng xuất phát từ lễ độ, tốt hơn là phụ họa theo.

Ngô Hàm cũng là một bộ dạng hưng trí bừng bừng, không ngừng rót rượu ọi người, ân cần gấp đồ ăn, giống như chủ nhà. Phương Mộc thấy rượu và đồ ăn đầy bàn, trong lòng yên lặng tính toán, nói với Ngô Hàm: “Tam ca, nhiều đây chắc là không ít tiền?”

Ngô Hàm phát tay, “Không sao cả, mọi người cao hứng!”

“Cậu cũng không dư dả, tớ cũng góp chút đi.” Phương Mộc thò tay lấy ví.

“Làm gì, xem thường ta?” Ngô Hàm giận tím mặt, dè lại tay Phương Mộc, “Ta nói hôm nay ta mời, chính là ta mời.”

Phương Mộc cảm thấy Ngô Hàm thật sự tức giận, không tiếp tục kiên trì nữa.

Thời điểm hơn 11h, lão Đại thò đầu vào. Chúc lão Tứ gọi hắn vào uống chung, lão Đại lắc đầu cự tuyệt. Sau đó hắn ở trong phòng ngủ thông thả ung dung đi qua đi lại, thỉnh thoảng nhìn nhìn bọn Phương Mộc, một bộ dạng muốn nói lại thôi. Phương Mộc hỏi hắn muốn làm gì, lão Đại ấp a ấp úng nửa ngày nói mình không dám ngủ một mình ở phòng đối diện, muốn quay về ngủ phòng mình. Vương Kiến cười lớn đem đồ đạc của mình trên giường lão Đại lấy ra, “Thế nào, ta nói người không có lá gan kia mà.”

Những người khác nhao nhao chế giễu lão Đại vài câu, lão Đại xấu hổ nhắm chặt mắt tiến vào trong chăn, thanh âm buồn bực hờn dỗi nói bọn họ nói nhỏ chút, đi ngủ sớm một chút.

Vài phút sau, đã tắt đèn, Ngô Hàm đốt nến. Toàn bộ phòng ngủ tràn ngập ánh sáng mờ mịt, khuôn mặt mỗi người lay động dưới ánh nến lúc sáng lúc tối, biểu tình tựa hồ đang không ngừng biến hóa.

Trong 4 người Vương Kiến uống nhiều nhất, thế nhưng mặt vẫn cứ trắng như giấy. Gã một bên híp mắt suy nghĩ, cố gắng đem hạt đậu phộng ném vào miệng, một bên mơ hồ không rõ nói: “Người cho rằng vào lớp căn bản tốt như vậy? Không phải chỉ có nỗ lực, còn phải có nghị lực mới được!”

Phương Mộc đá đá chân của gã, ám chỉ hắn lão Đại có thể còn chưa ngủ. Thế nhưng Vương Kiến như bị ma nhập nói không ngừng: “Kháo, mẹ nó ta khinh thường nhất là người như thế, người cho rằng đã năm 4, thi được thì kiên trì thêm hơn một năm nữa có thể lên thạc sĩ? Chúng ta con mẹ nó phải liều mạng 4 năm! Thời điểm các người chơi đùa, tán gái vui vẻ như vậy, chúng ta đang làm gì? Học! Một người nhìn chăm chăm một người học! Các người cảm thấy không sao cả, sang năm chuẩn bị lại thôi, chúng ta dám sao? Ta con mẹ nó một môn không qua cũng bị đuổi ra ngoài?!”

Gã đột nhiên trợn to mắt đỏ bừng nhìn chăm chăm những người khác: “Dem ta đuổi đi? Hứ, dem ta đuổi đi! Nằm mơ! Ta sớm muộn cũng sẽ trở lại! Ta muốn để cho bọn họ nhìn, hạ người gì mới tính ——” Gã đột nhiên dừng lại, giống như muốn chọn ra một từ vĩ đại nhất có thể hình dung, thế nhưng ngó ra vài giây sau, mới có ỉu xiu phun ra một từ rất cá tính: “Nhân tài!”

Lão Đại ở trên giường trở mình một cái thật vang.

Vương Kiến ha hả cười ngây ngô, gãi dùng ngón tay chỉ lão Đại trong chăn, há miệng, cái gì cũng chưa nói ra, chỉ thấy hai hàng lệ từ trên mặt rơi xuống. Lập tức, ngã về phía sau bất động.

Bọn Phương Mộc ba chân bốn cẳng đem gã đặt trên giường Phương Mộc, Vương Kiến vô lực từ chối vài cái, liền phát ra trận trận tiếng ngáy.

Ba người lần nữa ngồi xung quanh bàn, ai cũng không nói lời nào, nhìn chăm chăm ngọn nến xuất thần. Thật lâu sau, Chúc lão Tứ thở dài một tiếng, “Thằng nhãi này, uống nhiều quá.”

Ngô Hàm lắc đầu, “Vì có tiếng tăm tốt, đáng sao? Những người này thật sự trong lòng luẩn quẩn.”

Chúc lão Tứ như nhớ tới gì đó, nhìn Vương Kiến và lão Đại đang đắp mền ngủ say, nhỏ giọng hỏi: “Tam ca, năm nay cậu vẫn thi sao?”

“Không đỗ.” Ngô Hàm bình tĩnh nói, “Thời điểm năm 4 tổ trực tiếp thi nghiên cứu sinh, tớ không tin tớ thi không được.”

Phương Mộc nhớ tới học kỳ trước Ngô Hàm từng tham gia cuộc thi vào lớp căn bản, từ thành tích đã đủ vào, thế nhưng học kỳ này thời điểm phân ban, chẳng biết tại sao đem y quét xuống. Chuyện này đối với y đả kích rất lớn, trong một thời gian rất lâu đều rầu rĩ không vui. Phương Mộc hướng Chúc lão Tứ ra sức bĩu môi, ý bảo hấn miễn bàn đề tài như vậy sẽ cụt hứng.

“Kỳ thật cậu lần đó rất cố gắng đáng tiếc,” Chúc lão Tứ căn bản không chú ý tới Phương Mộc, “Nghe nói vào lớp căn bản trừ bỏ thành tích tốt, còn phải cho thầy hướng dẫn quà, người đại khái là bởi việc này đi.”

“Tớ không biết.” Ngô Hàm cười khổ lắc đầu, “Tớ cũng không nghĩ, hơn nữa, có tiền tớ cũng sẽ không cho bọn họ quà.” Ngữ khí của y đột nhiên hoạt bát lên, “Còn không bằng mời các cậu uống rượu đi.”

Phương Mộc và Chúc lão Tứ đều nở nụ cười, ba người cùng bia, thanh âm thanh thúy vọng trong ký túc xá.

“Để cậu tốn kém chúng tớ rất ngại.” Chúc lão Tứ xoa vạt bên khóe miệng, “Tiền của cậu làm được rất không dễ dàng.”

Ngô Hàm nhìn đầu dưới gối đầu của mình, dưới kia có phong bì chứa 2000 nguyên tiền. “Loại tiền này, hừ, tớ không ham.”

Y quay đầu nhìn Phương Mộc và Chúc lão Tứ: “Các cậu cho rằng hấn là trợ giúp tớ sao? Không, hấn trợ giúp chính hấn.”

Phương Mộc nhớ tới buổi quyền tiền hôm ấy, đơn vị xí nghiệp mặt đầy hồng quang ôm chặt lấy bả vai Ngô Hàm, đem phong bì nhét vào trong tay hấn, mà chính mình cũng không buông tay, ánh mắt nhìn chăm chăm máy ảnh cameras chớp loáng xung quanh. Hai người như tranh phong bì trong tiếng vỗ tay và đèn sáng chớp xung quanh giằng co thật lâu. Cuối cùng, đơn vị xí nghiệp lưu luyến buông tay ra, còn không quên thành khẩn nói một câu: “Bạn học nhỏ, muốn có số tiền kia phải hảo hảo đọc sách nha.” Ngô Hàm thủy chung buông mắt xuống, vẻ mặt thần thờ, nhìn không ra là vẻ mặt căm kích và nước mắt. Điều này khiến đơn vị xí nghiệp rất bất mãn, vừa muốn nói vài câu, Ngô Hàm đã cầm phong bì bước xuống sân khấu.

“Hấn chẳng qua lấy tớ làm công cụ diễn trò, chứng tỏ hấn thiện tâm và rộng lượng, haha.” Ngô Hàm nhìn chăm chăm ngọn lửa bập bùng trên ngọn nến, “Tớ sẽ không cho hấn cơ hội như vậy. Đây không phải là quyền tặng, đây là tớ phối hợp diễn xuất nên được thù lao.” Y cúi đầu, thanh âm thấp đến gần như nghe không rõ, “Không ai có thể làm nhục tớ, dù là một chút.”

Không khí có chút nặng nề. Rượu, cũng uống không nổi nữa.

Chúc lão Tứ vẻ mặt xấu hổ giả vờ ngáp một cái, “Ngủ đi ngủ đi, chết tiệt, đã 1h rồi.”

Ngô Hàm cũng khôi phục thần sắc yên ổn như xưa, y một bên phụ họa theo Chúc lão Tứ, một bên tay chân lạnh lẽo đem đồ ăn lạnh tanh còn thừa trên bàn thu dọn xong, cởi quần áo leo lên giường.

Phương Mộc nhìn Vương Kiến vù vù ngủ trên giường mình, thở dài, đứng dậy thu dọn giường trên của lão Ngũ.

Sau khi đem giường chiếu hỗn độn của lão Ngũ miễn cưỡng chỉnh đốn để có thể ngủ, Phương Mộc từ dưới giường lấy ra bàn chải đánh răng đi phòng nước.

Đánh răng xong, Phương Mộc trở lại đã ký túc xá đã khôi phục yên tĩnh, tiếng ngáy liên tục phát ra ở bên trong, Phương Mộc nhanh tay lẹ chân cởi quần áo, thổi tắt ngọn nến đã sắp tàn, vừa bò lên tầng trên, điện thoại vang lên.

Ai nha, đã trễ thế này?

Phương Mộc vừa buồn bực, vừa bay xuống giường, cầm lấy ống nghe.

“Alo?”

Không có hồi âm.

“Alo?” Phương Mộc có chút phát cáu, có phải tên nào nhầm chán quá rồi điện thoại không?

“Còn chưa ngủ sao?” Trong ống nghe truyền đến thanh âm mềm mại của Trần Hi.

Tim Phương Mộc thoáng cái đập nhanh hơn.

“Chưa, cậu sao cũng chưa ngủ?”

“Ngủ không được.”

Thời gian dài trầm mặc, Phương Mộc tay cầm ống nghe, cảm giác được hô hấp của Trần Hi ở bên kia.

“Vừa xem một bộ phim kinh dị, sát nhân liên hoàn, hihi, có chút sợ.” Vẫn là Trần Hi mở miệng trước.

“Haha.” Đáy lòng Phương Mộc dâng lên một cổ ảm ảm, “Đừng tự hù dọa bản thân.”

Trần Hi khe khẽ cười, “Đúng vậy, tớ biết. Cậu trẻ như thế không ngủ đang làm gì đó? Còn đang phá án hả?”

Phương Mộc phảng phất có thể thấy bộ dáng cười trộm của Trần Hi.

“Không có, cùng vài bạn hữu trong ký túc xá uống rượu.”

“Có uống nhiều không?”

“Không có.”

“Vậy là tốt rồi.”

Lại trầm mặc.

“Nếu như,” thanh âm của Trần Hi rất nhẹ, mang theo một tia run rẩy, “Nếu như kế tiếp là tớ, cậu sẽ buồn chứ?”

“Đừng nói bậy.” Phương Mộc vội nói, “Sẽ không, nhất định sẽ không.”

“Tớ nói là nếu. Cậu sẽ buồn chứ?”

Phương Mộc trầm mặc một hồi, “Sẽ.” Cậu hấp tấp thêm vào một câu, “Tớ sẽ, tớ sẽ. . . .” Cậu trở nên cà lăm, “Tớ sẽ bảo vệ cậu.”

Trần Hi nhỏ giọng cười rộ lên, “Tớ biết,” Cô vui sướng nói, “Tớ biết.”

“Cậu đừng nghĩ ngợi lung tung.”

“Haha, yên tâm đi, tớ cũng không dễ dàng bị xử lý như vậy.” Bộ dáng tùy tiện.

“Mau ngủ đi, nếu không bạn học trong ký túc xá các cậu sẽ phàn nàn.”

“Được,” Phương Mộc nói, cậu nghĩ nghĩ, “Cậu ở nhà bác mấy ngày?”

“Hai ngày, tối chủ nhật sẽ trở lại, gặp ở trường.”

“Được.”

“Vây, tớ cúp máy trước.”

“Được.” Phương Mộc nắm ống nghe. Trần Hi trầm mặc vài giây, nở nụ cười, “Cậu sao không cúp điện thoại hả?”

“Chờ cậu đó.”

“Cậu cúp trước.”

“Cậu cúp trước.”

“Không, cậu cúp trước!” (cô hẳn là đang trợn tròn mắt, chu đôi môi xinh đẹp đi.)

“Được, tớ cúp trước.”

Phương Mộc buông ống nghe, qua vài giây, lại dường như không cam lòng cầm lên, bên trong trừ bỏ tiếng tút tút cái gì cũng không có.

Ngờ ngẩn. Phương Mộc ở trong lòng tự cười chính mình.

Cậu đi đến bên giường, trong tay ẩm ướt, vừa rồi nắm ống nghe nắm đến thật chặt đi.

Trong bóng tối, Phương Mộc yên lặng nghe tiếng tim đập dồn dập của mình từ từ khôi phục yên ổn, cậu hồi tưởng lại đối thoại ban nãy với Trần Hi, trong miệng chậm rãi tuôn ra một cổ hương vị ngọt ngào.

Cậu dần dần chìm vào giấc ngủ. Trong lúc ngủ mơ, cậu nắm chặt hai đấm, trong miệng thì thảo tự nói.

Tớ sẽ bảo vệ cậu.

(*) Một hiệu khăn giấy của Trung Quốc:

[i1127.photobucket.com/albums/...2e24677_z.jpg] [i1127.photobucket.com/albums/...2e24677_z.jpg]

13. Chương 13: Bữa Tiệc Thịnh soạn Của Ác Quỷ - Người Chết Thứ 5

Hàng năm đến thời điểm cuối năm, các hội đoàn trong trường đều bề bộn nhiều việc. Mặc dù sắp tới đợt kiểm tra cuối kỳ, cán bộ hội đoàn cùng nhóm đoàn viên vẫn sẽ tìm thời gian tổ chức chút hoạt động, tỷ như đọc thơ đón năm mới, tạm biệt năm **** cũ vãn vãn. Mà nguyên đán năm nay đặc biệt quan trọng, ngày 31 tháng 12, sau khi tiếng chuông 0h vang lên, cả nhân loại tiến vào thiên niên kỷ mới.

1999 hay 2000 bước vào thiên niên kỷ mới, trừ bỏ giới nhân sĩ lo sợ virus máy tính, đại khái chỉ có đám học sinh là chú ý nhất. Dù sao, không phải mỗi người đều có thể trở thành nhân chứng lịch sử tiến vào thời kỳ hoàn toàn mới, nhất là những người sinh vào cuối thập niên 70s, hồi nhỏ vẽ trên sách bài tập hình chàng trai cười phi thuyền bay về phía năm 2000 để cho bọn họ ký ức còn mới mẻ. Thế kỷ 21, đến tốt cùng là cái dạng gì? Vài ngày sau, hết thấy đều rõ ràng chân tướng.

Trong toàn bộ hoạt động của hội đoàn, khiến cho người ta mong đợi nhất chính là kịch bản của Hội Tinh Quang Hí Kịch.

Hội Tinh Quang Hí Kịch là một trong những hội học sinh lâu nhất trong lịch sử của đại học Sư Phạm, thành lập vào thời thập niên 80, hội viên hiện có hơn 100 người. Lúc đầu, Hội Tinh Quang Hí Kịch chỉ từ vài học sinh nhiệt tình với hí kịch tạo thành tiểu xã đoàn, bình thường thời gian ngoài giờ học tập luyện một chút kịch bản nhỏ, khi rảnh rỗi tham gia chút diễn xuất văn nghệ do nhà trường tổ chức. Về sau, một hội viên xuất thân từ khoa Toán học sau khi tốt nghiệp, tình cờ trở thành diễn viên điện ảnh, một lần khi được phỏng vấn nhắc tới Hội Tinh Quang Hí Kịch, tiểu hội đoàn này trong một đêm thanh danh lan truyền, không chỉ quy mô nhiều lần khuếch trương hơn nữa kinh phí của hội học sinh là từ một trong những quỹ của trường. Ngày hội trọng đại hằng năm, kỷ niệm ngày thành lập trường hoặc hoạt động lớn khác đều

không thể thiếu sự tham dự của Hội Tinh Quang Hí Kịch. Tại ngày đầu năm mới mang đầy ý nghĩa lịch sử của thiên niên kỷ mới, Hội Tinh Quang Hí Kịch đương nhiên sẽ phải quan tâm, vì thế học đang khẩn trương tập luyện cho việc trình diễn vở kịch trong đêm nguyên đán sắp tới.

Từ sau cuộc điện thoại đêm đó, Phương Mộc và Trần Hi hầu như mỗi ngày đều cùng một chỗ, mặc dù chỉ là cùng nhau ăn cơm, cùng đến phòng tự học, ngẫu nhiên ở cạnh hồ nhân tạo trong trường tản bộ, thế nhưng đối với Phương Mộc người chưa bao giờ trải qua việc yêu đương mà nói, đã là hạnh phúc lớn lao. Vài anh chàng độc thân trong phòng ngủ cũng rất quan tâm đến tiến triển tình yêu của Phương Mộc, mỗi khi Phương Mộc mang theo vẻ mặt tươi cười tùm tùm trở lại phòng ngủ, mấy tên lưu manh này tựa như ruồi bọ vây lấy, mà vấn đề thường thập phần xấu xa: Hôn chưa? Sở soạn chưa? Làm chưa?

Đám sắc lang này, đem ta trở thành người cuồng sắc tình hả? Phương Mộc thường hậm hực nghĩ.

Tối hôm đó, lúc Chúc lão Tứ lần thứ 3 hỏi Phương Mộc hôn Trần Hi chưa, Phương Mộc không thể nhin được nữa.

“Con mẹ nó người nghĩ ta là người a, đây đầu óc đều là loại chuyện này, có thời gian thì giặt giũ áo gối đi, đều vàng thành cái dạng gì rồi!” (Tiêu: Có ai ko hiểu vì sao áo gối bị vàng ko?? =)))

Mọi người cười ầm lên, Chúc lão Tứ đỏ mặt bỏ nhào vào bóp cổ Phương Mộc.

“Nói thật, lão Lục, hai người các cậu ai thổ lộ trước?” Phương Mộc thật vất vả thoát khỏi tay của Chúc lão Tứ, lão Ngũ ở tầng trên thò đầu xuống hỏi.

Thổ lộ? Phương Mộc hơi ngây ngẩn cả người, “Thổ lộ cái gì?”

“Nói thích đối phương a, hoặc nói gì đó tương tự.”

Phương Mộc suy nghĩ một chút, “Chưa nói a, chúng tớ chưa từng nói qua.”

“Hả, không thể nào, đi theo người ta hẹn hò đã nhiều lần, ngay cả câu anh thích em cũng chưa từng nói?” Lão Đại ở một bên xen mồm.

Phương Mộc cẩn thận suy nghĩ một chút, quả thực, thời điểm cùng Trần Hi một chỗ cũng không tính là gần, thế nhưng vô luận chính mình hay Trần Hi, cũng chưa từng nói qua “Anh thích em”, “Anh yêu em” linh tinh các loại, này rất quan trọng sao?

“Đương nhiên,” lão Đại một bộ sắc mặt yêu đương phóng khoáng, “Cậu không mở miệng thổ lộ, người ta dựa vào cái gì cùng một chỗ với cậu hả? Không minh bạch, bạn ‘súng’ của người hả?”

Một tràn tiếng cười dâm tiện.

“Con gái cần được hứa hẹn, cậu hứa hẹn với cô ấy, dù cho nghĩ một đằng nói một nẻo, cô ấy cũng sẽ coi đây là lý do để hăng hái tiến lên, mà hứa hẹn này rất đơn giản, anh yêu em.” Lão Nhị cũng thần sắc bí hiểm, “Cho nên nói, phụ nữ là loài động vật thích bị lừa gạt.”

“Hứ, chuyện của đại gia, không cần các người quản.”

Phương Mộc đặt mông ngồi trên giường, trong đầu lại suy xét lời nói của bọn họ.

Hai ngày gần đây Trần Hi luôn rời khỏi phòng tự học rất sớm, hỏi cô đi đâu cũng không nói, cũng không để Phương Mộc đi cùng cô. Có phải tức giận rồi chăng?

Nói hay là không, đây mới là vấn đề.

Lúc này, cửa mở.

Đi vào chính là, một con quỳ.

Ký túc xá mới vừa rời còn huyền não không thôi thoáng cái trở nên tỉnh mạch như chết.

Đầu của nó trụi lủi, ngay cả da đầu đều là một màu đen kịt, mà ở dưới kia.

Đó là vẻ mặt gì?

Nơi đáng lẽ nên là đôi mắt dài lại là hai hốc sâu màu đỏ tươi, không có mũi, chỉ có hai khe mảnh dài, khe hở hẹp liên tục nhấp nháy, trên gương mặt là đường cong lãnh khốc, hai phiến môi mỏng manh, lộ ra hàm răng trắng.

Nó là ai?

Khi tất cả mọi người còn đang sợ tới mất hồn vía lên mây, nó mở miệng.

“Đương khi lá cây xoay tròn rơi xuống, đương khi hoa hải đường tan tã trong gió,” nó tao nhã nâng lên một bàn tay, dường như ở trong không khí khẽ vén lên sa lụa mỏng, “Đương khi biển cả không còn xanh thẳm, đương khi bầu trời mất đi sự quang tịnh, đương khi những năm tháng đều đắm chìm, đương khi hài tử rời khỏi quê hương,” nó lại hạ tay xuống, “Thân ái của ta ơi, ta yêu nàng,” nó nắm tay lại trước ngực, lại vươn về phía trước, “Chỉ có nàng, chỉ có người hiểu sự thống khổ của ta, chỉ có nàng giữa ngọn lửa địa ngục hừng hực này cứu vãn được ta, chỉ có nàng giữa sự ghê tởm, dối trá của chúng sinh khiến ta giải thoát!”

Nó nhanh chóng xoay người, hai tay xoa nhẹ trên vách tường lem luốc loang lổ, “Thần của ta, người yêu của ta, nàng thấy được, nàng đều thấy được, hắc trầm luân, hắc sa ngã. Các người năm lần bảy lượt cười nhạo, hãy biết rằng, hắc sa ngã nhưng vẫn cao cao phía trên các người. . . .”

“Người đi chết đi.” Phương Mộc lấy một chiếc dép lê ném qua, cười ha hả.

Trên móng quý đã trúng một kích, cư nhiên lại hắc hắc nở nụ cười, nó xoay người, thân thủ kéo đầu lên, mặt Ngô Hàm lộ ra cười hì hì.

“Thế nào, đặc sắc ha.”

Trong phòng ngủ không hện mà cùng phát ra một tràn tiếng cười mắng.

“Chết tiệt, làm ta sợ muốn chết.” Lão Ngũ sắc mặt tái mét lấy tay xoa ngực, ngoác miệng thở phì phò, “Thật tưởng rằng gặp quỷ thật rồi.”

“Đây là cái gì?” Chúc lão Tứ đoạt lấy đầu giả trong tay Ngô Hàm mang theo, quan sát vài cái, rồi đột lên đầu mình. Ngô Hàm một phen đoạt lại, “Đừng đội, mặt cậu béo phì như vậy, đội vào sẽ phá hư.”

Y quay đầu cười với Phương Mộc: “Cậu sao lại không sợ?”

Phương Mộc cười nói: “Vừa mới bắt đầu tớ cũng hoảng sợ, thế nhưng tớ nhận ra quần áo cậu mặc.”

“Không có lực thưởng thức và giám định nghệ thuật gì hết, người ta đều nghe lời thoại, cậu nhìn quần áo.” Ngô hàm bĩu môi phản đối.

“Cậu mang thứ đồ chơi này làm gì?” Phương Mộc chìa đầu giả trong tay Ngô Hàm, “Hù dọa người? Món đồ chơi này hình như rất đắt tiền.”

Ngô Hàm thần bí cười, “Không nói cho cậu biết.”

Phương Mộc đảo tròn mắt, thế nhưng lập tức tỉnh ngộ: “Kịch nói! Đúng rồi, tớ quên mất, Tam ca cậu ở trong Hội Tinh Quang Hí Kịch, đây là đạo cụ diễn kịch sao?”

Ngô Hàm vẫn cười cười, không lên tiếng.

Tất cả mọi người trở nên hưng phấn, mồm năm miệng mười hỏi Ngô Hàm.

“Nội dung là gì hả?”

“Hiện đại hay cổ trang?”

“Là kịch ma sao?”

“Cậu diễn nhân vật gì hả?”

Ngô Hàm mang trên mặt nụ cười thỏa mãn, tựa hồ đối với sự chú ý của mọi người rất vừa lòng.

“Các cậu đừng hỏi nữa, tạm thời bảo mật, đến nguyên đán các cậu sẽ biết.”

“Đừng không nói nghĩa khí như vậy a, huynh đệ trong nhà, có cái gì mà bảo mật, tiết lộ chút, chúng tớ khẳng định không nói ra.” Chúc lão Tứ không chịu buông tha.

“Cậu?” Ngô Hàm cười chĩa chĩa mũi Chúc lão Tứ, “Với cái miệng kia của cậu, đêm nay tớ nói cho cậu biết, ngày mai toàn bộ trường cũng đều biết.”

Nói xong, cầm lấy thau rửa mặt, mở cửa rời đi.

“Thằng nhãi này, còn cố gắng thần bí.” Chúc lão Tứ ngượng ngùng nói.

Lúc Phương Mộc đi đánh răng gặp Ngô Hàm, trong miệng y ngâm bàn chải đánh răng, không biết đang đứng lăm bắm nói gì đó. Phương Mộc đi qua vỗ vai y: “Còn đang nhắm lời thoại sao, đại minh tinh?”

Ngô Hàm quay đầu lại cười cười.

“Diễn vai gì a, bắt mí cho tớ đi.”

Ngô Hàm nhìn xung quanh, trong phòng vệ sinh chỉ có hai người bọn họ.

“Vai chính.” Ngô Hàm miệng đầy bọt kem đánh răng, mập mờ không rõ nói.

“Được a, Tam ca, nội dung vở kịch là gì hả?” Phương Mộc lập tức bị khơi dậy lòng hiếu kỳ.

“Hắc hắc, không thể nói được.”

“Vậy cậu vừa rồi niệm chính là cái gì? Lời thoại sao?”

“Hơ hơ, đúng vậy, chém rơi đầu một cô gái trước khi nói.”

“Chém đầu?” Ánh mắt Phương Mộc lập tức mở to.

“Hơ hơ, là giả, người nhạ.” Ngô Hàm nói, hần nháy mắt với Phương Mộc, “Cậu đoán xem tớ muốn chém ai?”

“Làm sao tớ biết.” Phương Mộc mờ mịt nói, lập tức liên minh bạch ý tứ của hần, “Trần Hi?”

“Hơ hơ, đúng vậy, cô ấy là diễn vai nữ chính. Cậu sẽ không ăn dấm chua (ghen) chứ?”

Thảo nào, Phương Mộc ở trong lòng nói, thảo nào mấy ngày nay cô thần thần bí bí.

Cậu đem bàn chải rửa sạch, vỗ vỗ Ngô Hàm: “Thật ngại thơ, cậu không nói cho tớ thì tớ không đi hỏi thăm được sao a.”

Trở lại ký túc xá, Phương Mộc vừa sửa sang lại giường, vừa tự hỏi ngày mai phải dụ Trần Hi khai ra thế nào. Nha đầu kia, đối với ta còn giữ bí mật.

Ngô Hàm cách một lúc lâu mới trở lại ký túc xá, cũng không vội cởi quần áo lên giường, đứng ở trước gương soi tới soi lui, mọi người giễu cợt y tự kỷ, y cũng không để ý.

Vừa qua 11h, tắt đèn.

Giữa ánh trăng mờ mờ, Phương Mộc loáng thoáng nhìn thấy Ngô Hàm đội cái đầu giả lên lần nữa, y nhìn vào diện mục dữ tợn của chính mình trong gương, đứng im thật lâu.

Bệnh thần kinh. Phương Mộc nhỏ giọng mắng một câu, nhắm mắt lại chuẩn bị ngủ. Mới vừa có chút buồn ngủ, chợt nghe thấy Ngô Hàm mở miệng.

“Hần trầm luân, hần sa ngã. Các người lại lần nữa cười nhạo hần,”

Phương Mộc mở to mắt, Ngô Hàm vẫn duy trì dáng vẻ vừa rồi, bất động đứng trước gương.

“Cần phải biết rằng, hần dù có sa ngã vẫn cao cao phía trên các người. Hần vui quá hóa buồn,”

Y mạnh xoay người lại, trong bóng tối, ánh mắt Ngô Hàm lập lòe tỏa sáng.

Tay y thoáng nâng lên, chỉ vào giữa phòng ngủ, thanh âm trở nên trầm thấp, hung ác: “Nhưng cường quang của hần sẽ chặt chẽ thu lấy các người vào hắc ám!”

Dự Trần Hi nhận tội không hề tổn chút công sức nào, cô nhún nhó vài cái, liền thừa nhận mình đang tập kịch. Còn hướng Phương Mộc tiết lộ nội dung đại khái của vở kịch: Đây là một đề tài kịch ma quỷ huyền hoặc, kể về một hoa tượng (thợ trồng hoa) trong vườn ngự uyển của hoàng thất đã yêu công chúa, nhưng ngại địa vị chênh lệch, vẫn không hướng công chúa thổ lộ. Sau này kẻ thù bên ngoài xâm lược, quốc gia ngập ngập nguy cơ, hoa tượng dưới sự dụ dỗ của ác quỷ bán đứng linh hồn của chính mình, biến thân thành anh hùng pháp lực cao cường, cũng đại phá quân thù, cứu quốc gia giữa cơn nguy nan. Công chúa và hoa tượng kết duyên vợ chồng, thế nhưng mục đích của ác quỷ dụ dỗ hoa tượng là muốn máu của công chúa để mình có thể trở nên bất tử, hoa tượng dưới sự thao túng của ác quỷ giết chết công chúa, sau khi thanh tỉnh hối hận không kịp, sau đó nhận được chỉ dẫn của Thần, móc trái tim của mình để giúp công chúa sống lại, kế hoạch của ác quỷ cuối cùng phá sản. Ngô Hàm và Trần Hi được phân vai hoa tượng và công chúa.

Nội dung vở kịch có đủ sự thoỉ ừa (ý nói quá quen nhai đi nhai lại đến nát nhừ). Phương Mộc nói ra lời trong lòng, “Nghe nói còn có chém đầu?”

“Đúng vậy, thế nào, kích thích ha.”

Trần Hi cười hỏi: “Tớ bị người khác chém đầu, cậu có đau lòng không a?”

Không đợi Phương Mộc trả lời, mặt của cô đã tự đỏ trước.

Phương Mộc cẩn thận đi trên bậc thang kết đầy băng tuyết, trong cửa câu lạc bộ một mảnh hôn ám, ở lối vào, một nam sinh vóc dáng cao ráo cảnh giác nhìn Phương Mộc.

Túi nhựa trong tay Phương Mộc mang theo đầy đồ ăn thức uống, từng bước đi vào trong kịch trường, cách rèm cửa thật dày, mơ hồ nghe bên trong có tiếng nhạc và tiếng ngâm nga thật lớn.

“Thật xin lỗi, bạn học, bên trong đang tập luyện.” Người nam sinh cao to dùng khẩu khí không cho phép biện giải nói.

“Tôi tới tìm Trần Hi, cô ấy bảo tôi.” Phương Mộc giơ túi nhựa lên giữa không trung.

Nam sinh nhìn nhìn, lại hướng Phương Mộc nở nụ cười.

“Là cậu a, người nhà đến tham quan?” Phương Mộc đỏ mặt, không biết nói gì cho phải.

“Vào đi thôi.” Nam sinh phát tay.

Hừ, còn “tham quan”, cho là mình đang đóng phim hả. Phương Mộc lầu bầu, xoắn lên rèm cửa đi vào.

Toàn bộ kịch trường đều mờ tối, chỉ mở một dãy đèn phía trước và trên sân khấu. Trên đài đại khái tập luyện một cảnh chiến tranh, một đầu lĩnh bộ dáng nhân vật chính đang khoa trương nhảy múa, phía sau là vài người mặc giáp trụ cổ đại, chiến sĩ cầm trong tay trường mâu. Tay của đầu lĩnh biến hóa bày ra động tác phức tạp, đối phương dưới động tác của y không ngừng lao đảo tháo chạy về phía sau, một kiểu như quân lính tan tác.

Từ thân hình đầu lĩnh kia nhìn, Phương Mộc nhận ra đó là Ngô Hàm.

Cậu chọn một góc trong bóng tối ngồi xuống, lẳng lặng nhìn diễn tập.

Cảnh tượng kế tiếp đại khái là hoan nghênh anh hùng chiến thắng trở về, công chúa dưới sự vây quanh của một đám người lên sân khấu. Trần Hi đầu đội vòng hoa, mặc một bộ trường bào trắng tinh, tóc đen thật dài rối tung trên người, thập phần bắt mắt. Ngô Hàm đi trước binh sĩ, thời điểm đến trung tâm sân khấu, bước vội đến quỳ rạp xuống dưới chân Trần Hi, nâng tay công chúa lên dán tại trán mình. Công chúa khẽ vuốt lên bờ vai của anh hùng, hai người nhớ kỹ lời thoại, sau khi nói vài câu, Ngô Hàm nâng công chúa lên, đến đây là một đoạn múa đôi trình độ khá cao. Khúc nhạc du dương vang lên, khoảng không trên sân khấu rơi xuống giấy vụn màu sắc rực rỡ bay lả tả.

Một tên bộ dáng như đạo diễn hô một tiếng: “Dừng.” Nhân viên dưới sân khấu sôi nổi vỗ tay.

“Không tồi không tồi, nghỉ ngơi một chút, sau đó sắp xếp cảnh hôn lễ kia.”

Trần Hi nhẹ nhàng nhảy xuống sân khấu, nhìn xung quanh khán phòng.

Phương Mộc phát phát tay, Trần Hi liền cười híp mắt chạy tới.

“Thật vàng lời a, kêu cậu đến cậu đã đến rồi.”

“Nếu không cậu sẽ cầu nhau không thôi.” Phương Mộc đẩy túi nhựa cho cô.

Trần Hi mặt mày rạng rỡ lật tới lật lui, mở ra một túi mơ, tháo ra, lấy một viên cẩn thận tránh son môi ném vào trong miệng.

Cô nhai kẹo mơ, nhìn Phương Mộc đang chăm chú nhìn mình, nở nụ cười.

“Tớ xinh đẹp lắm sao?”

“Xinh đẹp.” Phương Mộc nói ra lời từ đáy lòng.

Trần Hi nhăn mũi làm mặt quỷ, quay đầu đi nhìn sâu khấu.

“Ngô Hàm kia là người cùng ký túc xá với cậu hả?”

“Đúng vậy.”

“Cậu ấy thật khỏe, không tốn chút sức nào đem tớ nâng lên, thoát đầu vừa nhìn cậu cố gắng không chớp mắt, còn rất có tế bào nghệ thuật.” Trần Hi dùng ánh mắt tán thưởng nhìn Ngô Hàm, y đang cùng đạo diễn nói gì đó, đạo diễn quay đầu hướng bên này hô: “Trần Hi, đến đây một tý.”

“Tới ngay.” Trần Hi bỏ lại kẹo mơ, “Chờ tớ một lát.”

Ngô Hàm cũng nhìn qua bên này, thấy Phương Mộc, gật đầu.

Đạo diễn sau khi nói chuyện với Ngô Hàm và Trần Hi vài câu, Trần Hi đi theo nhân viên công tác kia rời đi, Ngô Hàm thì đi về phía Phương Mộc.

“Đến thăm hỏi diễn viên hả?” Ngô Hàm không chút khách khí lục lọi túi nhựa, “Hứ, tất cả đều là đồ con gái thích ăn, trọng sắc khinh bạn.”

Phương Mộc không để ý đến câu đùa của hắn, giơ ngón tay cái về phía hắn, “Tam ca, làm rất tốt.”

Ngô Hàm thận trọng cười cười, “Trần Hi cũng vậy.”

Trần Hi đang mặc thử một bộ trang phục diễn, hình như là lễ phục dạ hội gì đó, chói lọi. Vài nam diễn viên bên cạnh nhìn cô không chuyển mắt.

“Cậu cũng nhìn thấy rồi đó,” Ngô Hàm hích hích bả vai Phương Mộc, “Không ít người ở đây đều có chủ ý với cô ấy.”

Phương Mộc nhìn nam diễn viên trên sân khấu, mỗi người đều cao lớn khôi ngô, khí vũ bất phàm. Cậu cúi đầu nhìn chính mình: áo lông mặc đã nhiều năm, quần jean giặt đến bạc màu, giày nike giả. Cậu cảm thấy có điểm tự ti mặc cảm.

Cậu ngồi thẳng dậy, muốn cho bản thân có thêm chút ưu nhả.

Lúc này đạo diễn hô một tiếng: “Các đơn vị chú ý, bắt đầu tập luyện.”

Ngô Hàm đứng dậy, vỗ vai Phương Mộc, “Bạn à, điểm tâm đang dùng, đừng để bị người khác đoạt.”

Trần Hi cũng vội vàng trở lại sân khấu, hướng phía Phương Mộc đằng xa nhún nhún vai.

Phương Mộc phát tay, tỏ vẻ không ngại.

Thế nhưng không đợi diễn tập kết thúc, cậu đã rời đi.

Đi ngang qua trước tấm gương trong cửa hành lang câu lạc bộ kia, Phương Mộc dừng lại, xối mội nhìn chính mình trong gương.

Trên đó là một khuôn mặt đầu cắt húi cua, sắc mặt có chút tái nhợt, một chàng trai bình thường đến không thể bình thường hơn.

Thời điểm Phương Mộc rời khỏi câu lạc bộ, đã quyết định một việc.

Cậu muốn đi gặp Trần Hi thổ lộ tâm ý của mình.

Đêm giao thừa, sau khi buổi diễn kết thúc, cậu sẽ nói với Trần Hi: anh yêu em.

Ngày nào đó rất nhanh đã đến.

Tối ngày 31 tháng 12 năm 1999, nhà trường tổ chức một dạ hội nguyên đán, nội dung không gì ngoài các loại tiết mục hợp xướng, tương thanh (một loại khúc nghệ của Trung Quốc dùng những câu nói vui, hỏi đáp hài hước để gây cười), tiểu phẩm, vũ đạo, để lại ồi hội học sinh tự mình tổ chức hoạt động, 12h khuya, trước cửa tòa nhà hành chính đốt pháo bông.

10h tối, vở kịch cực kỳ nhận được sự chú ý của câu lạc bộ kịch > được kéo màn.

Kịch trường có thể chứa 3000 người chật kín chỗ ngồi, trên lối đi nhỏ cũng đầy ắp người. Phương Mộc mặc dù tới từ rất sớm, cũng không cướp được dãy ghế ngồi phía trước, chỉ có thể cùng các học sinh trong ký túc xá chen chúc một chỗ giữa kịch trường.

Nhìn ra được thực lực của Hội Tinh Quang Hí Kịch và đạo diễn an bài rất công phu, mặc dù nói rằng đây là do học sinh tự mình tập diễn, nhưng ánh sáng, trang phục Nhật Bản và đạo cụ đều rất thích hợp, diễn viên diễn xuất cũng rất xuất sắc. Sau khi bắt đầu diễn được 1 tiếng, vở kịch mang đậm sắc thái chủ nghĩa ma quái huyền hoặc và lãng mạn nắm chặt tâm của khán giả, không khí thập phần nhiệt liệt.

Kẻ thù đã bị đẩy lùi, anh hùng chiến thắng trở về, anh hùng thắng được tâm của công chúa, quốc vương vì bọn họ tổ chức hôn lễ long trọng. Mà đêm hôn lễ, ác quỷ lừng lờ xuất hiện, hắn đã hoàn toàn khống chế thể xác và tinh thần của anh hùng, anh hùng dưới sự mê hoặc của hắn biến thành con rối của ác quỷ, khuôn mặt anh tuấn cũng trở nên ghê tởm, y giết chết công chúa để hiến cho ác quỷ một bữa tiệc thịnh soạn.

Tối gần nửa đêm, toàn bộ cao trào của vở kịch cũng sắp xảy ra.

Trên khán đài là lam quang quỹ dị, âm nhạc là tiếng đàn dương cầm đơn điệu, anh hùng diện mục dữ tợn thúc một chiếc xe nhỏ chậm rãi đi vào sâu khấu, trên xe công chúa nằm ngửa được che phủ bởi tấm vải trắng. Điệu nhạc thong thả mà khủng bố quanh quẩn trong kịch trường, nhịp trống rung lên tấu vang trong sự im lặng khiến người run sợ.

Khán giả toàn kịch trường chăm chú nín thở.

Anh hùng bắt đầu múa đơn bên cạnh công chúa, biểu đạt nội tâm thống khổ vương mặc.

Theo vũ đạo điên cuồng của anh hùng, khán giả dưới đài cũng khấn trương vạn phần, nhóm các tình nhân không tự chủ được nắm chặt tay nhau.

Phương Mộc lại cảm thấy dị dạng.

Vũ đạo của người trên sâu khấu kia có chút kỳ quái.

Nhìn từ vóc người, người này và Ngô Hàm không kém bao nhiêu, nhưng cậu rõ ràng nếu so với Ngô Hàm cường tráng hơn, trên người hắn mặc quần áo nịt mỏng manh, cánh tay và đùi cùng ngực đều thô hơn so với Ngô Hàm.

Chưa từng nghe Tam ca nói muốn tạm đổi vai a.

Hơn nữa vũ đạo y nhảy cùng ngày đó diễn tập nhìn thấy cũng không giống, Phương Mộc tuy rằng không hiểu vũ đạo, nhưng cũng có thể nhìn ra quả thực động tác của y rất tùy tiện, hoàn toàn không thể nói là mỹ cảm và nhịp điệu.

Anh hùng trên đài kết thúc vũ đạo, từ dưới xe nhỏ rút ra một chiếc rìu hàn quang lập lòe.

Toàn kịch trường không hẹn mà cùng phát ra tiếng kinh hô.

Không đúng, ở đây hắn là còn có đoạn lời thoại a, chính là đoạn đêm đó Ngô Hàm ngâm nga trong phòng ngủ.

Trong lòng Phương Mộc dâng lên dự cảm chẳng lành. Cậu tận lực ngăn đầu, nhìn xung quanh khán đài.

Anh hùng vén lên vải trắng trên xe, lộ ra công chúa đang ngủ say.

Phương Mộc mặc kệ người phía sau bắt mắt, đứng lên.

Khoảng cách quá xa, chỉ có thể thấy trên đầu người mẫu bằng nhựa che phủ bởi bộ tóc màu đen thật dài. Y đem rìu hươ trên cổ công chúa một chút, giơ cao lên, dùng sức chặt xuống!

Khán giả toàn kịch trường phát ra tiếng thét chói tai, sau đó là tiếng vỗ tay nhiệt liệt.

Đầu công chúa, không, phải là đầu người mẫu bằng nhựa bị chém rơi, dùng trên sân khấu, máu tươi rất nhanh ào ạt phun ra.

Quá giống như thật, khán giả dãy ghế phía trước thậm chí có thể thấy rõ máu tươi ào ạt chảy ra.

Tâm Phương Mộc trở nên kinh hoàng. Một loại sợ hãi chưa bao giờ có dâng trong lòng.

Đây chẳng qua là người mẫu, nhất định là người mẫu! Cậu ở trong lòng không ngừng an ủi mình, thế nhưng ánh mắt lại thủy chung gắt gao nhìn chăm chăm trên sân khấu không nhúc nhích, chỉ còn lại thân thể người mẫu.

Anh hùng sau khi chém rơi đầu công chúa, ném rìu xuống, xoay người bước nhanh xuống mé khác của sân khấu biến mất.

Cách một hồi lâu, một đám diễn viên mới nghiêng ngả lão đảo từ phía sau sân khấu chạy lên, bắt đầu nhảy múa. Động tác thất thần.

Thi thể công chúa vẫn nằm giữa sân khấu, máu tươi trên mặt đất đã tích thành một vũng lớn.

Một vũ công nhảy nhảy, xoay tròn đến bên vũng máu, không nghĩ tới sẽ bị trượt, hấn chặt vật đứng lên, lại phát hiện khuôn mặt của đầu lâu đối diện trên sân khấu.

Hắn sửng sốt vài giây, tiếp theo phát ra một tiếng kêu thảm thiết đình tai nhức óc.

Vài phút sau, học sinh đi ngang qua câu lạc bộ thấy một màn khiến người ta sợ hãi nhất trong lịch sử đại học Sư Phạm: bảy người từ cổng chính câu lạc bộ trào ra, trên mặt đều là thần sắc kinh hồn không thể bình tĩnh, thỉnh thoảng có người cuồng loạn hô to: Chết người rồi!

Mà lúc này, tiếng chuông nửa đêm vang lên, trước tòa nhà hành chính bùng lên vô số pháo bông sáng rực vô cùng.

Năm 2000 đã đến.

Tiêu: Thật ra ta thấy hay nhất trong chương này chính là cảnh Ngô Hàm diễn tập trước gương, lời thoại dường như hợp với Ngô Hàm một cách kỳ lạ, khiến ta có loại lỗi giác hắn đã thật sự hóa thân thành ác quỷ hay hắn đã bị ác quỷ thao túng. Hay đến rùng mình luôn >__

Ta rất sợ mấy cảnh chặt đầu, từ nhỏ cũng sợ nhất là kỹ sĩ không đầu, giờ phải edit chương này, thật là rùng rợn mà T_____T tạm biệt Trần Hi *vậy vậy*

14. Chương 14: Điều Mà Họ Gọi Là Thiên Phú

Án tử đầu tiên ở thế kỷ 21. Đinh Thụ Thành ngồi trong xe nghĩ.

Ngoài cửa sổ đoàn người hòa từ khắp nơi như nước thủy triều, pháo bông bay cao. Xe cảnh sát rít lên cổ sức xuyên qua dòng xe cộ, cũng không có bao nhiêu người kinh ngạc ngoảnh đầu lại ngóng nhìn. Sinh tử của người khác chung quy vẫn là của người khác.

Ngày 1 tháng 1 năm 2000 lúc 0h19

Người trong kịch trường đã chạy trốn không còn một mảnh, chỉ còn lại đầy đất bình nước khoáng, túi đồ ăn đóng gói, hoa tươi bị giẫm nát vụn và mấy chiếc giày bị rơi lại.

Sân khấu trống trải có vẻ vô cùng lớn, một khối nữ thi không đầu lẳng lẳng nằm trên xe đẩy, bên cạnh là vài cảnh sát và một đám cán sự phòng bảo vệ trường học thần sắc khản trương.

Đinh Thụ Thành nhảy lên sân khấu, thiếu chút nữa giẫm lên một vũng máu lớn chưa đông hết. Bên cạnh vũng máu là một cái đầu người, tóc dài lẫn vào máu quần bện trên mặt, thấy không rõ ngũ quan, bất quá có thể nhận ra đây là một cô gái trẻ tuổi. Cách thi thể khoảng chừng 3 thước có một chiếc rìu bị ném ở đó.

“Chúng tôi chưa di chuyển gì cả.” Một tuần cảnh 110 đi tới nói, “Còn có vài người đang lục soát trên lầu.”

Đinh Thụ Thành gật đầu, hẩn cẩn thận tránh né vũng máu, vòng quanh xe đẩy đến quan sát nữ thi, thân thể không đầu có vẻ dị thường thấp bé, máu ở đoạn cắt rời đã đông lại, có thể trông thấy cơ thịt màu đỏ và xương cổ ghê người. Làn da người chết trắng nõn, mặc trường bào màu trắng, mặt trên trái lại không nhiễm nhiều vết máu lắm.

Lúc này cổng kịch trường truyền đến một trận ồn ào, Đinh Thụ Thành theo tiếng động nhìn lại, một chàng trai đang chạy cực nhanh dọc theo hành lang, bước chân lảo đảo, phía sau là hai cảnh sát đang nỗ lực bắt lấy hắn. Hắn thoạt nhìn có chút quen mắt.

“Có phải cô ấy không?” Chàng trai vừa chạy vừa hô, trong mắt là nỗi sợ hãi không thể gọi tên.

Không có người trả lời, tất cả mọi người trốn mất há hốc mồm nhìn hắn.

“Có phải cô ấy không?!” Chàng trai vọt tới trước khán đài, dùng cả tay chân muốn bò lên khán đài, lại bị quãng ngã xuống.

Cảnh sát phía sau một phen dè dặt lại hắn, hắn liều mạng giãy dụa, lại dứt quãng hô: “Có. . có phải. . . cô ấy không?”

Đám cảnh sát ba chân bốn cẳng đem hắn kéo ra ngoài.

“Con mẹ nó,” Một cảnh sát tháo xuống nón cảnh sát, lau đầu đầy mồ hôi, “Thoáng cái liền xông tới, ba người cũng không ngăn được hắn.”

Đinh Thụ Thành nhớ chàng trai kia tên là Phương Mộc.

Lúc này, máy bộ đàm vô tuyến điện của tuần cảnh bên cạnh vang lên: “Lầu ba, lầu ba có người!”

Mặc dù lo lắng hung thủ rất có khả năng đã thừa dịp chạy loạn trốn đi, nhưng trước khi 110 tuần cảnh đến vẫn tiến hành cẩn thận lục soát câu lạc bộ, kết quả trong một phòng vệ sinh lầu 3 phát hiện một người té xỉu.

“Đây không phải là Ngô Hàm sao?” Một người cán sự phòng bảo vệ kinh ngạc nói.

Cảnh sát phát hiện Ngô Hàm nói, khi tìm thấy y, toàn thân y chỉ mặc quần lót, tay bị trói ngược ở phía sau, chân cũng bị trói, một mình nằm trong WC, hôn mê bất tỉnh.

Hai cảnh sát đem Ngô Hàm đến bệnh viện, những người khác ngay tại chỗ tiến hành khám nghiệm hiện trường.

Phòng vệ sinh ước chừng 15 thước vuông, bên trái là bệ tiểu tiện, phía trên là một cửa sổ nhỏ đóng kín. Bên phải là một loạt bốn gian, phát hiện Ngô Hàm chính là tận cùng bên trong 4 gian đó. Trên mặt đất rơi một đôi giày, hẳn là thuộc về người bị thương Ngô Hàm. Trải qua bước đầu khám tra, không phát hiện manh mối có giá trị nào.

Thời điểm Đinh Thụ Thành trở lại kịch trường, đồng sự Hình Chí Sâm và tổ pháp y đã đến.

Nhóm pháp y đang tiến hành kiểm tra thi thể người chết trên sân khấu, vài người mặc thường phục, nhìn ra được là từ đơn vị tới. Hình Chí Sâm ngồi ở dãy đầu tiên trong khán phòng, như có điều suy nghĩ nhìn nhóm pháp y bận rộn trên sân khấu.

Phía trên sân khấu đèn pha vẫn đang chiếu xuống ánh sáng màu lam. Phía dưới là một đám người ăn mặc bất đồng, thần sắc trang nghiêm, chính giữa là một nữ thi không đầu.

Đinh Thụ Thành nhớ tới áp phích trước cửa câu lạc bộ. >

Hắn đi đến ngồi xuống cạnh Hình Chí Sâm. Hình Chí Sâm không quay đầu lại, vẫn đang nhìn chăm chăm mọi người trên đài.

Thật lâu sau, ông thì thào nói: “Ngay tại nơi này, làm trò trước mặt hơn 3000 người, giết chết cô ấy?”

Người chết tên là Trần Hi, nữ, 21 tuổi, sinh viên năm 3 khoa Kinh Tế. Nguyên nhân tử vong là do cổ bị cắt rời, thời gian tử vong không cần nhóm pháp y phí công, thời điểm đầu của cô bị chặt, toàn trường hơn 3000 người chứng kiến đồng hồ đeo tay đều chỉ hướng về phía 23h55. Trong miệng người chết có chất ê-te còn lưu lại. Hung khí là chiếc rìu rơi trên sân khấu kia, giống với dự liệu của Hình Chí Sâm, mặt trên không hề có dấu vân tay.

Người chết là nữ diễn viên chính trong vở kịch > đêm đó, dựa theo tình tiết vở kịch an bài, người chết sắm vai công chúa bị nam diễn viên chính chém đứt đầu, đương nhiên, bị chém phải là đầu của một người mẫu bằng nhựa. Theo học sinh phụ trách đạo cụ nói, cô ấy trước khi bắt đầu màn kịch, sẽ đem vải trắng phủ lên người mẫu (người mẫu nhựa sau này được phát hiện ở trong ngõ ngoài phòng hóa trang) đặt trên xe đẩy, giao cho diễn viên chính Ngô Hàm sinh viên năm 3 khoa Luật. Mà nữ diễn viên chính Trần Hi vai công chúa thì giữa tuồng kịch mới có thể sống lại lên sân khấu, cho nên, cô ấy một mình đi đến phòng hóa trang để trang điểm lại. Bởi vậy, khi người mang mặt nạ, mặc hí phục đẩy xe lên sân khấu, không ai nghĩ đến nằm dưới vải trắng chính là một người sống — nữ diễn viên chính Trần Hi.

Ngô Hàm đóng vai nam chính ở bệnh viện đã tỉnh lại trở về, theo y nói: Đêm đó, bởi vì trước khi chém đầu công chúa có một đoạn lời thoại dài, bởi vậy, y đem người mẫu đặt lên xe đứng sau lối vào hậu trường, chỉ một mình chạy lên hành lang lầu 2 tập lại lời thoại (lúc ấy phía dưới ác quỷ đang trình diễn màn độc thoại, ước chừng 7 phút). Ngay tại nơi này, y cảm thấy bị người đánh thật mạnh sau đầu, sau đó cái gì cũng không biết nữa. Qua bệnh viện kiểm tra, gáy Ngô Hàm có một vết thương da đầu nứt ra dài khoảng 5cm, bề rộng chừng 0,5cm, nghi ngờ là do một gậy gỗ có cạnh hình tứ phương trụ thể gây nên. Cảnh sát theo đó điều tra chỗ đầu tiên là hành lang lầu hai không phát hiện hung khí ăn khớp với vật phẩm, hẳn là bị hung thủ mang đi hoặc vứt bỏ nơi khác, cũng không phát hiện bất luận manh mối có giá trị khác.

Thời điểm Ngô Hàm bị phát hiện, tay chân đều bị một loại khóa bằng nhựa (*) trói lại, chính là cái loại này thường gặp ngoài cửa hàng, dùng cố định hàng hóa, chỉ cần đem đầu nhọn cắm vào một lỗ nhỏ khác, dùng sức kéo là có thể chặt chẽ đem đồ vật trói buộc, thao tác nguyên lý có chút giống nhưng đây lưng của nam sĩ.

Như vậy, hung thủ kia hẳn là trước tiên ở trong hành lang lầu 2 tập kích Ngô Hàm, cởi hí phục của y và tóc giả, sau đó đem y kéo tới phòng vệ sinh lầu 3, sau khi đem tay chân y trói lại nhét vào trong gian của WC. Sau đó, trở lại phòng hóa trang, sau khi đánh thuốc mê Trần Hi, đem Trần Hi đặt trên xe đẩy, dùng vải trắng phủ lên, đẩy đến trước ánh mắt của 3000 người trên sân khấu, sau khi công khai chặt đầu Trần Hi, từ một chỗ khác trên sân khấu trốn khỏi kịch trường.

Đương nhiên, cũng hoàn toàn có thể là đi gây mê người chết trước, sau đó mới tập kích Ngô Hàm.

Mặc kệ trình tự nào, vấn đề là: Y vì sao lại muốn làm như vậy?

Căn cứ quan hệ xã hội của người chết khi còn sống phỏng vấn điều tra, người chết là người Hồ Nam, vốn chỉ có một bà bác họ hàng gần. Người chết khi còn sống tính tình cởi mở, hiền hòa, chưa từng cùng người khác kết thù kết oán. Theo bạn cùng phòng của người chết báo cáo, người chết gần đây kết giao cùng một nhóm người rất thân mật, bọn họ đều là độc giả trong phiếu mượn sách kia, còn thành lập một nhóm gì đó, mà đứng đầu tiểu nhóm này, là Phương Mộc sinh viên năm 3 khoa Luật.

Thời điểm Hình Chí Sâm và Đinh Thụ Thành đi vào phòng 352 ký túc xá 2 dành cho nam sinh của đại học Sư Phạm, trong phòng đã có 2 người.

Chàng trai nửa nằm ở trên giường kia gọi là Phương Mộc, sắc mặt tái nhợt, ánh mắt thẳng nhìn chăm chăm vào ván giường phía trên. Người phụ nữ trung niên ngồi bên giường, thân thể rất béo, tóc hoa râm. Nghe được có người vào ký túc xá, bà quay đầu, Hình Chí Sâm chú ý tới bà và Phương Mộc đặc biệt giống nhau.

Phương Mộc nhìn Hình Chí Sâm và Đinh Thụ Thành, nhãn thần phức tạp, nói không rõ bên trong là oán hận, tức giận hay chờ đợi.

Người phụ nữ trung niên đứng dậy, “Các anh là. ?”

“Chúng tôi là tới tìm cậu ấy.” Đinh Thụ Thành hướng Phương Mộc bĩu bĩu môi, “Không cần giới thiệu nữa chứ, Phương Mộc.”

Người phụ nữ trung niên thấy Phương Mộc và hai người cảnh sát kia quen thuộc như thể hiển nhiên rất kinh ngạc.

“Tôi là mẹ của Phương Mộc, các anh có chuyện gì sao? Đứa nhỏ này thân thể không tốt lắm, có chuyện gì cứ nói với tôi đi.” Bà khẩn trương nói, không ngừng nhìn Hình Chí Sâm và Đinh Thụ Thành.

“Chị, chị đừng sợ, chúng tôi chính là tìm Phương Mộc lý giải chút tình hình.” Hình Chí Sâm ném ánh mắt về phía Phương Mộc, Phương Mộc nhìn chăm chăm vào mắt Hình Chí Sâm vài giây, ngoảnh lại nói với mẹ: “Mẹ, mẹ đi mua cho con vài thứ hoa quả đi.”

Phương Mộc có chút do dự, Phương Mộc còn nói một lần nữa: “Không có việc gì, con cùng bọn họ nói chuyện.” Bà mới cầm ví da bên giường, dịch dịch chân mền cho Phương Mộc, mở cửa rời đi.

Trong phòng chỉ còn lại Hình Chí Sâm, Đinh Thụ Thành và Phương Mộc ba người.

Hình Chí Sâm đi đến trước mặt Phương Mộc ngồi xuống bên giường, nhìn Phương Mộc, cũng không nói chuyện.

Phương Mộc vẫn tư thế vừa rồi, ngửa đầu, nhìn chăm chăm ván giường phía trên.

Ba người trầm mặc một hồi lâu, cuối cùng, Hình Chí Sâm thanh thanh cổ họng: “Chúng tôi.”

“Tôi biết anh tới để hỏi cái gì,” Phương Mộc đột nhiên nghiêng đầu sang. “Nhóm SUO phải không? Đúng vậy, Trần Hi là thành viên trong tiểu nhóm, chúng ta đều là người trên phiếu mượn sách kia.”

SUO? Hình Chí Sâm cân nhắc một hồi, hẳn là Save Us Ourselves đi.

Đám nhỏ này, ông thoáng nở nụ cười.

Thế nhưng nụ cười này chọc giận Phương Mộc đang luôn theo dõi ông.

“Rất buồn cười phải không? Rất ấu trĩ chứ gì?” Cậu một phen xốc chân trên người lên, chân trần nhảy xuống giường, thẳng đến trước mặt Hình Chí Sâm, “Có người chết! Trần Hi cô ấy đã chết!” Ánh mắt cậu lập tức lấp đầy nước mắt.

Cậu dùng một tay chỉ vào mũi Hình Chí Sâm: “Ta đã nói với các người, phiếu mượn sách kia nhất định có vấn đề, thế nào? Trần Hi đã chết.”

“Chúng tôi hôm nay tới là muốn hỏi chút.”

“Hỏi cái gì? Lại là dạng lời vô nghĩa gì? Tôi và Trần Hi quan hệ gì? Không có, cái gì cũng không có! Tôi chưa kịp!”

Phương Mộc không hề báo trước ngồi xổm xuống khóc rống lên.

Đến cùng, chưa kịp, nói với cô câu nói kia.

Đinh Thụ Thành lúng túng nhìn Phương Mộc, lại nhìn Hình Chí Sâm.

Hình Chí Sâm hướng hần khoát tay, tỏ ý hần không cần quấy rầy Phương Mộc.

Phương Mộc khóc đủ rồi, từ bên giường cầm lấy một cái khăn mặt lau nước mắt, yên lặng trở lại bên giường nằm xuống lần nữa.

Hình Chí Sâm nhìn tình tự của cậu dần bình ổn, mở miệng nói: “Tôi rất hiểu tâm tình cậu giờ phút này, tôi cũng không có chút ý tứ nào cho rằng tiểu nhóm của các cậu rất ấu trĩ. Trần Hi đã chết, tôi rất khó chịu, cũng giống như cậu, tôi cũng rất muốn bắt được hung thủ. Hôm nay tôi tới, chính là muốn nghe cái nhìn của cậu.”

Đinh Thụ Thành giật mình nhìn Hình Chí Sâm.

“Tôi biết, về án tử này, cậu có rất nhiều cảm giác của. . . .bản thân,” ông dừng câu chuyện lại, nhìn Phương Mộc, Phương Mộc cũng nhìn ông, trong mắt đã bớt đi rất nhiều địch ý, cậu gật đầu.

“Tôi nhớ rõ tôi đã từng đưa cho cậu danh thiếp, bảo cậu có phát hiện gì thì gọi điện cho tôi, mà mấy ngày qua, cậu cũng không chủ động tới tìm tôi.”

Đúng vậy. Phương Mộc trong lòng nói.

Đêm hôm đó, sau khi vũ công kia phát ra tiếng kêu thảm thiết đình tai nhức óc, Phương Mộc lập tức ý thức được chuyện gì đã xảy ra, cậu liều mạng chen về phía sân khấu, thế nhưng lại bị đám người kinh hoảng cuốn ra cổng chính câu lạc bộ, chân của chính mình cũng bị trật, thật vất vả từ trong đám người thoát thân, Phương Mộc vừa cầu nguyện Trần Hi không xảy ra chuyện, vừa ra sức vọt vào câu lạc bộ, sau này phá tan ba cảnh sát ngăn trở, thời điểm đến trước sân khấu, cậu đã ngã sấp xuống, mặc dù cậu nhiều lần truy hỏi, thế nhưng trong ngực cậu rõ ràng, đầu người nằm ở chỗ khác trên sân khấu kia, chính là Trần Hi.

Suốt hai ngày, Phương Mộc đều nằm ở trên giường, không ăn không uống, thậm chí không đi bệnh viện tìm Ngô Hàm để hỏi kết quả, trong đầu trống rỗng, có đoạn thời gian cậu thậm chí cảm thấy tim của chính mình cũng không còn đập nữa.

Còn phải bao nhiêu cực khổ phủ xuống thân thể chỉ mới 21 tuổi này nữa chứ?

Còn phải bao nhiêu sợ hãi mới khiến chàng trai còn chưa nếm mùi đời này phải run rẩy nữa chứ?

Cậu không muốn nói chuyện, không muốn suy nghĩ, thậm chí muốn thời gian đình chỉ, vạn vật yên lặng, khiến hết thảy toàn bộ đều dừng lại vào thời khắc này.

Mãi đến khi Hình Chí Sâm và Đinh Thụ Thành xuất hiện trong ký túc xá.

Tớ sẽ bảo vệ cậu.

Phương Mộc, người hẳn là còn nhớ rõ.

“Người kia, phải cao trên dưới 1m74,” Phương Mộc gian nan mở miệng, “So với Ngô Hàm cường tráng hơn một chút.”

Đinh Thụ Thành gật đầu, cái đó nhân chứng khác ở hiện trường đã nhất trí miêu tả.

“Người này, hẳn là rất quen thuộc hoàn cảnh hiện trường, đại khái hiểu rõ nội dung vở kịch, nhưng cũng không phải hiểu biết kỹ càng tỉ mỉ.”

“Vì sao?” Đinh Thụ Thành nhướn mày.

“Bởi vì dựa theo nội dung vở kịch sắp xếp, trước khi chém đầu công chúa, phải có một đoạn lời thoại dài, lúc ấy y không ngâm nga những lời thoại này, hơn nữa vũ đạo của y cũng không đúng, cho nên, hung thủ nhất định là người trong trường này, hơn nữa y chắc chắn đã từng xem qua diễn tập.” Phương Mộc thoáng dừng lại, “Rất có khả năng chính là người của Hội Hí Kịch.”

Đinh Thụ Thành khẽ gật đầu. Ngày hôm sau khi bọn họ hỏi thăm đạo diễn của vở kịch, sinh viên năm 4 học viện nghệ thuật này nói, Hội Hí Kịch ban đầu sắp xếp trên người mẫu nhựa lấp đặt túi máu, sau này suy xét mùi máu quá tanh, hơn nữa có thể bắn tung tóe lên người khán giả dây ghề đầu, liền hủy bỏ sắp đặt này. Ấn phát sinh đêm đó, lúc đầu người chết bị chặt bỏ, khi máu tươi văng trên sân khấu, hẳn còn tưởng rằng Ngô Hàm tự tiện bỏ thêm túi máu, càng khiến hắn ngoài ý muốn chính là, nguyên bản sắp đặt đoạn lời thoại (đó là đoạn thoại đặc ý nhất của vị đạo diễn kiêm biên kịch này) cũng không đọc, vũ đạo của nam diễn viên chính rối tinh rối mù, do tình huống đột phát này, sau đó vũ công còn chưa chuẩn bị tốt liền vội vã lên đài.

Phương Mộc chú ý tới Hình Chí Sâm diện vô biểu tình, cậu hiểu, đó không phải là thứ ông muốn nghe.

Phương Mộc cắn cắn môi.

“Thời điểm giết người, tôi muốn dùng một từ để hình dung: hoàn mỹ.”

(Trần Hi chết vào một lần mưu sát hoàn mỹ, không biết cô nên cảm thấy may mắn hay bất hạnh.)

“Nếu nói đây là một màn diễn xuất, tôi nghĩ, không gì có thể khiến người khác kích động hơn, trước mặt 3000 khán giả toàn trường, chặt xuống đầu người (những lời này nói ra hảo gian nan), còn chiếm được tiếng vỗ tay của toàn trường. Đây là một thứ thăng cấp, từ không hề sáng ý đem người siết chết trong WC, từ trên lầu đẩy xuống, lại đến đem người thành tượng điêu khắc bằng tuyết, dùng băng trên tường rơi xuống cắm xuyên qua mà chết, cho đến trước mắt bao người hoàn thành vụ sát nhân, một lần so với một lần càng thêm đặc sắc, y lĩnh hội loại nhận thức này cùng mình càng ngày càng mãnh liệt, đương nhiên, hành vi của y càng ngày càng mạo hiểm, thế nhưng đây đối với y mà nói, giết người càng mạo hiểm, khoái cảm thành công mới càng mạnh.”

Phương Mộc dừng lại thở lấy lại giọng, “Y phải là một người nội tâm tràn ngập mâu thuẫn, say mê thỏa mãn với bản thân, tôi nghĩ, y ở trong hiện thực có lẽ là một người thất bại, y cần một con đường không giống người thường để diễn tả sự cường hãn và cơ trí của mình. Ví dụ như giết người, ví dụ như nói cho các anh —— cảnh sát, lâm vào bí ẩn không thể phá giải. Hơn nữa,” Phương Mộc liếm đôi môi khô khốc, “Tôi rất khó tưởng tượng ra kế tiếp y sẽ dùng loại thủ pháp gì để giết người.”

“Còn có thể có người chết?” Hình Chí Sâm luôn ngồi nín thở lắng nghe đột nhiên chất vấn.

“Đương nhiên, trên danh sách kia còn 10 người.”

Hình Chí Sâm hơi nhíu mày, “Cậu vẫn kiên trì cho rằng trên phiếu mượn sách kia là danh sách người bị hại.”

“Đúng vậy, chứng cứ ngay trước mắt, lại một người trong danh sách đã chết.”

“Không, phiếu mượn sách kia nhất định không phải.” Hình Chí Sâm lắc đầu.

“Vì sao?”

Hình Chí Sâm vừa muốn mở miệng, một thanh âm thay ông trả lời vấn đề này.

“Bởi vì tôi.”

Cửa mở, Ngô Hàm trên đầu quần đầy băng gạc, sắc mặt tái nhợt được Chúc lão Tứ và lão Đại đỡ vào.

“Tôi không chết, đây là chứng cứ.”

Phương Mộc lập tức minh bạch, Ngô Hàm cũng ở trong phiếu mượn sách kia, nếu nói danh sách giết người của hung thủ dựa theo phiếu mượn sách này, như vậy y sau khi đánh bất tỉnh Ngô Hàm hoàn toàn có thể lấy mạng y, mà Ngô Hàm chỉ bị trói chân tay ném vào WC, đây có nghĩa mục tiêu của hung thủ chỉ có mình Trần Hi.

Tổng Bác, một người cùng phiếu mượn sách không quan hệ, đã bị giết chết, mà Ngô Hàm trên phiếu mượn sách, lại chỉ bị đánh xỉu.

Không cần lý do khác, phiếu mượn sách đích thật là trùng hợp.

Tâm tình Phương Mộc lại lần nữa trở nên uể oải, ta thật sự quá ngu ngốc, rõ ràng như vậy cũng không nhìn ra.

Đầu mối duy nhất bị chặt đứt, hết thấy phải bắt đầu lại từ đầu.

Thời điểm tiễn Hình Chí Sâm và Đinh Thụ Thành ra ngoài, Phương Mộc thỉnh thoảng lại nhìn Hình Chí sâm, Hình Chí sâm cảm giác được cậu muốn nói ra suy nghĩ của mình.

“Còn có chuyện gì sao?”

“Tôi muốn. . . .Tôi hy vọng có thể trợ giúp các anh phá án.”

Thanh âm của cậu trở nên khàn khàn.

“Tôi đã đáp ứng cô ấy, sẽ bảo vệ cô ấy.”

Hình Chí sâm yên lặng nhìn cậu.

“Cậu cần gì?”

“Tất cả,” Phương Mộc vội vàng nói, “Toàn bộ tình hình mấy vụ án lúc đầu.”

Hình Chí Sâm chăm chú nhìn về mặt Phương Mộc, Phương Mộc không chút nào lùi bước nhìn lại ông.

“Được rồi,” một lúc lâu, Hình Chí Sâm mở miệng, “Ngày mai đến phòng làm việc của tôi.”

Trở lại trên xe, Đinh Thụ Thành tò mò hỏi Hình Chí Sâm: “Anh vì sao muốn cho cậu ấy tham gia án tử này? Cậu ấy phân tích những điều đó, anh tin sao?”

Hình Chí Sâm cười cười. Ông nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ nói: “Cậu có biết Ronaldo vì sao trở thành tiền đạo số 1 thế giới không?”

Đinh Thụ Thành có chút lơ mờ, hẳn không biết nên trả lời thế nào.

“Vì sao Hách Hải Đông (một tiền đạo người Trung Quốc, sinh ở Thanh Đảo, hình như là tiền đạo số 1 Châu Á thôi ^^) không thể trở thành tiền đạo số 1 thế giới?”

Đinh Thụ Thành càng thêm sờ không tới được suy nghĩ của ông.

“Không phải bởi vì huấn luyện khắc khổ hay không, mà bởi vì ——” Hình Chí Sâm xoay đầu lại nhìn Đinh Thụ Thành, “Thiên phú.”

Ông lại tiếp tục nghiêng đầu nhìn ngoài cửa sổ, “Có vài người có thiên phú thế này, thiên phú nhận biết tội phạm.”

(*) đây là sợi dây nhựa buộc đồ, đi siêu thị thấy nhiều lắm ah~ trên đó có các nấc, mún siết lại bao nhiêu thì chọn nấc để siết, ta siêu ghét thứ này vì ta ko biết cách tháo ra T_____T

[i1127.photobucket.com/albums/...bo/images.jpg] [i1127.photobucket.com/albums/...bo/images.jpg]

15. Chương 15: Cừu Hận

Hình Chí Sâm chưa từng nuốt lời. Ngày hôm sau khi Phương Mộc đi vào cục công an, Hình Chí sâm lập tức đem cậu dẫn đến phòng làm việc của mình, ông chia chia một đồng hồ sơ lớn trên bàn, “Cậu xem tại đây đi, có thể dùng ly uống nước của ta, phích nước nóng ở dưới bàn.”

Ông xoay người đi đến bên cạnh cửa, “Có người gõ cửa, cậu không cần lên tiếng, cũng không nên nghe điện thoại.” Nói xong, đem cửa đóng lại.

Phương Mộc hiểu được ý tứ của ông, đem hồ sơ cảnh sát ột người không liên can như cậu xem như vậy là vi phạm kỷ luật nghiêm trọng.

Ông sao không nghĩ tới, vạn nhất ta chính là hung thủ chứ. Phương Mộc cười lắc đầu, cậu cảm kích phần tín nhiệm này của Hình Chí Sâm.

Cậu đánh giá văn phòng lúc này. Diện tích không lớn, chỉ có một bàn làm việc, một cái ghế, dựa sát tường bày một sofa cho 3 người, còn lại không gian đều bị vài giá sách chiếm cứ, Phương Mộc kéo kéo tay cầm giá sách, đều bị khóa.

Nơi đó hẳn là có rất nhiều câu chuyện kinh tâm động phách hay hoang đường đi.

Phương Mộc ngồi vào trước bàn, trước mặt là hồ sơ thật dày, dùng ngưu bì chỉ đóng lại, trên bao bì viết thời gian án phát sinh, địa điểm cùng danh tính người bị hại. Phương Mộc rút ra bản dưới cùng, mặt trên kia viết ngày 31 tháng 12 năm 1999, câu lạc bộ đại học Sư Phạm, Trần Hi.

Trong mắt Phương Mộc trào ra dòng lệ.

Bản ghi chép phỏng vấn. Báo cáo khám nghiệm hiện trường. Báo cáo khám nghiệm tử thi. Kế tiếp là ảnh chụp hiện trường. Tay Phương Mộc bắt đầu run rẩy.

Trần Hi nằm trên xe đẩy. Cái cổ trắng nõn thon dài, chỉ là phía trên đó trông trơn bằng phẳng, chỉ có cơ thịt vuông vức và xương gầy. Trừ bỏ trên cổ áo là có điểm chút máu, trường bào trắng nõn không tỳ vết.

Đầu rơi trên võ đài, Tóc dài dính máu quần bên trên mặt, mơ hồ trông thấy vàng trán rộng trắng nõn. Hai gò má với đường cong tuyệt vời.

Chiều gần cái đầu hơn. Tóc dài bị tách ra, biểu tình ung dung an tường, chỉ là vùng mày có hơi chau lại, đôi mắt nhắm chặt, khoe miệng tựa hồ còn mang theo ả ả tươi cười. Phía dưới là miệng vết thương ngay ngắn bằng phẳng, cơ thịt lộ ra tái nhợt không sức sống.

Rìu rơi trên sân khấu. Cán dài, làm bằng sắt, bình thường không có gì lạ. Trên lưỡi rìu nhìn không rõ vết máu.

Phương Mộc phát ra tiếng nức nở không thể ngăn lại, nước mắt từng giọt từng giọt rơi vào trên bức ảnh.

Thật lâu sau, Phương Mộc cắn ngón tay mình, cưỡng ép chính mình tỉnh táo lại.

Tớ sẽ bảo vệ cậu.

Phương Mộc nhét nó lại phía dưới, hít thở sâu, sau đó mở ra bản đầu tiên, ngày 17 tháng 9 năm 1999, phòng vệ sinh ký túc xá nam khu 2 đại học Sư Phạm, Chu Quân.

Xem xong toàn bộ hồ sơ, đã là 5h chiều, Hình Chí Sâm lặng yên không tiếng động trở về. Ông châm một điếu thuốc, ngồi đối diện Phương Mộc.

Phương Mộc cúi đầu, không muốn đôi mắt vẫn còn sưng đỏ của mình bị Hình Chí Sâm nhìn thấy.

“Có gì muốn nói không?”

Phương Mộc lắc đầu.

Trên mặt Hình Chí Sâm nhìn không ra biểu tình thất vọng, ông đứng lên vỗ bả vai Phương Mộc, “Đi, chúng ta cùng nhau đi ăn. Đồ ăn của căn tin cục công an cũng không tệ lắm.”

Phương Mộc ngẩng đầu, nhìn vẻ mặt ôn hòa của Hình Chí Sâm, “Không được, tôi muốn trở về sớm một chút.”

Phương Mộc ngồi trên xe buýt tuyến 64, mắt nhìn ngoài cửa sổ. Bây giờ là giờ cao điểm tan tầm, trên đường tiếng người, tiếng còi xe hòa thành một mảnh. Trên mặt mọi người đều vội vàng, có lẽ hy vọng một bữa cơm hoặc đơn giản hoặc phong phú đang chờ ở nhà đi. Những bước chân vội vã, bánh xe chuyển động, vài người mang dép lê chạy về nơi khô ráo, cơm nóng dẻo, nhiệt tình hay oán trách, đứa nhỏ nỉ non.

Cuộc sống, tựa như một con sông không ngừng chảy, khi thì yên ả, khi thì cuồng bạo, khi thì gợn sóng lăn tăn, khi thì cuộn trào mãnh liệt.

Phương Mộc mắt thấy sắc trời dần buông xuống, cảm thấy mệt mỏi vô lực.

Đối diện là một chiếc xe buýt tuyến 25. Phương Mộc nhìn thấy nó và tuyến xe của mình giao thoa qua nhau, bên trong là đám người chen chúc, hoặc ngồi, hoặc đứng, hoặc vẻ mặt chết lặng hoặc lớn tiếng đàm tiếu. Cuộc sống mỗi người không dính gì đến nhau, vận mệnh bình thản như vậy.

Chẳng qua, người kia đã không còn.

“Nếu mục tiêu kế tiếp đã định là tớ, tớ hy vọng y có thể lập tức giết chết tớ, tốt nhất ở sau lưng, dưới tình huống tớ không hề hay biết, không thống khổ van cầu mạng sống.”

Trên báo cáo khám nghiệm tử thi nói, Trần Hi từng bị đánh thuốc mê, cô là đang trong lúc hôn mê sâu bị chặt đầu.

Không ngờ, một lời nói vu vơ lại thành sự thật.

Xe chạy qua đại học Sư Phạm, Phương Mộc cũng không muốn xuống xe, mãi cho đến trạm cuối.

Cậu chậm rãi đi bộ về trường, sắc trời đã hoàn toàn tối, đèn ven đường lần lượt sáng lên. Thân ảnh của cậu lần lượt kéo dài lại rút ngắn.

Cậu càng chạy càng nhanh, cuối cùng toàn lực chạy bằng bằng, người qua đường nhao nhao ném đến ánh mắt kinh ngạc.

Cậu trong lúc chạy không thể ngăn được bật khóc rống lên.

Hai ngày sau, Phương Mộc tham dự tang lễ của Trần Hi.

Lễ tang cử hành tại nhà hỏa táng Triều Dương Cầu. Tham gia ngoài bạn học của Trần Hi, người của tiểu nhóm SUO cũng tới.

Cha mẹ Trần Hi được bác và dưỡng diu đỡ, gặt đầu trả lễ những người đến từ biệt Trần Hi lần cuối cùng.

Diện mạo Trần Hi giống cha như hai giọt nước.

Trong đại đường không có tiếng nhạc buồn vang vọng, mà là bài > của Mạc Văn Ủy, nghe nói là ca khúc yêu thích nhất của Trần Hi khi còn sống.

Nếu không phải vì yêu anh, sao đêm dài vẫn chưa buồn ngủ.

Phương Mộc vòng qua quan tài đặt chính giữa linh đường, Trần Hi lẳng lặng nằm bên trong, trên cổ quấn một dải khăn lụa màu tím, cảm tạ người hóa trang của nhà tang lễ, nhìn cô đang vô cùng an tường.

Yêu là thứ gì đó giầy vò người, rồi lại luyến tiếc không buông như vậy, không ngừng phỏng đoán trong lòng anh, có thể có tên em. Hai tay của cô đan vào nhau trước ngực, hơi nắm chặt, dường như bên trong là bí mật chôn sâu trong đáy lòng.

Yêu là bí mật duy nhất của em, làm cho người tan nát cõi lòng rồi lại mê muội, vô luận dùng ngôn ngữ gì chỉ biết, chỉ biết rằng nhớ anh.

Lễ truy điệu kết thúc. Khi cha mẹ Trần Hi cực kỳ bị thương được người thân và bạn học đỡ ra khỏi linh đường, khi nhân viên nhà tang lễ đem thi thể Trần Hi nâng dậy, chuẩn bị đặt lên xe đẩy lạnh băng kia. Phương Mộc quay đầu lại.

Anh yêu em.

Chu Quân bị siết chết trong WC. Sau khi bị hung thủ xếp đặt thành tư thế đại tiện, hẳn là sợ bị người khác phát hiện thi thể quá sớm đi.

Lưu Vĩ Lệ bị đẩy xuống lầu, ngã chết ở lan can, sau đó hung thủ đem hiện trường quét dọn sạch sẽ, không lưu lại một chút dấu vết.

Cổ Phi Phi bị trói đông sống chết trên cột cờ. Hung thủ lột sạch y phục của cô, nhưng không có dấu vết xâm phạm, y chỉ muốn giết người, không hề muốn cướp sắc. Một pho tượng điêu khắc trong tuyết.

Tổng Bác bị băng trên tường rơi xuống xuyên qua mà chết. Từ hiện trường, hẳn là ngoài ý muốn, không ai có thể tính toán đến chuẩn xác như vậy. Thế thì hung thủ vì sao không giống hai lần giết người trước, che dấu thi thể hoặc dọn sạch hiện trường chứ?

Y hoàn toàn có thể đem thi thể của Cổ Phi Phi và Tổng Bác nhét vào dưới khăn đài của sân thể dục, như vậy, mười ngày nửa tháng cũng không có khả năng bị phát hiện.

Đem cô trói vào trên cột cờ, là muốn mọi người chú ý đến sự tàn nhẫn và cơ trí của y sao, thật giống như nhà nghệ thuật mong muốn tác phẩm của mình được trưng bày nơi dễ thấy nhất trong đại sảnh.

Tổng Bác chết, hẳn là một việc ngoài ý muốn, thế nhưng đối với hung thủ mà nói, càng như là một kinh hỉ, còn kiểu chết nào so được với nháy mắt bị băng từ trên trời giáng xuống toi mạng khiến người cảm thấy quỷ dị và thần phục hơn chứ.

Về phần Trần Hi, làm trò trước mặt hơn 3000 khán giả, chặt bỏ đầu cô, sau đó ung dung đào tẩu.

Trước công chúng trình diễn một vụ mưu sát hoàn mỹ, không để lại dấu vết, sau đó ở một bên thưởng thức khán giả sợ hãi và chạy trốn chết, cảnh sát bối rối và hoang mang.

> Vở kịch đêm đó, y là một người biểu diễn, thì đó chính là bữa tiệc thịnh soạn của y.

Thông minh. Cẩn thận. Cường tráng. Tàn nhẫn. Ngạo mạn. Yêu thích cuộc sống mang tính hí kịch.

Trọng yếu hơn, trong lòng y chôn giấu một thứ thật sâu sắc —— Cừu hận.

Đó là dạng cừu hận gì?

Dạng cừu hận gì, cần dùng giết chóc mới bình ổn?

Dạng cừu hận gì, cần 5 sinh mạng để bồi hoàn?

Dạng cừu hận gì, có khả năng khiến y cam nguyện giao ra linh hồn?

Dạng cừu hận gì, có khả năng kích thích linh cảm y tàn nhẫn như vậy?

Hung thủ, nam giới, thân thể cường tráng, có đại não vô cùng thông minh, tính tình cẩn thận, tàn nhẫn, hướng nội, khát vọng trải qua những việc và cảnh ngộ không giống người thường.

“Cậu nói, hung thủ chính là người trong trường này, hơn nữa, rất có thể chính là người mà cậu biết?”

Hình Chí Sâm và Phương Mộc ngồi trong một tiệm cơm nhỏ ở trường, trước mặt là thức ăn sớm đã nguội lạnh. Hình Chí sâm xuyên thấu qua làn khói thuốc nhìn Phương Mộc.

“Đúng vậy.”

“Thứ nhất, người có thể ở trong nhà xí giết chết Chu Quân, nhất định là một người hiểu rõ thói quen sinh hoạt của cậu ấy, trong ký túc xá xuống tay rất mạo hiểm, chuẩn bị không tốt sẽ bị những người khác bắt gặp, mà Chu Quân có thói quen đi đại tiện lúc đêm khuya, thời điểm đó tất cả mọi người hẳn là đã ngủ, cho nên y nhất định hiểu rõ Chu Quân. Thứ hai, Lưu Vĩ Lệ photo trong phòng bị dụ đến thiên thai, tiếp đó bị hung thủ đẩy xuống lầu ngã chết, như vậy y nhất định biết Lưu Vĩ Lệ đêm đó phải tăng ca, hơn nữa Lưu Vĩ Lệ không có khả năng bị một người xa lạ đêm khuya đưa đến thiên thai. Thứ ba, Trần Hi bị giết chết trên sân khấu, hơn nữa thủ pháp giết người và tình tiết vở kịch nhất trí, nói rõ rằng hung thủ trước đó nhất định biết tình tiết vở kịch để phát triển, y ít nhất phải xem qua diễn tập. Cho nên, y nhất định là người trong trường này.”

Hình Chí Sâm không lên tiếng phun ra vòng khói. Phương Mộc phân tích căn bản giống với suy đoán của ông. Ông nhìn sinh viên ra vào tiệm cơm, ăn mặc hoặc hoa lệ hoặc mộc mạc, trên mặt lại đều là bộ dáng chưa hết ngây thơ. Ông tưởng tượng không ra giữa bọn chúng sẽ có một người tính cách tàn nhẫn như vậy, tâm tư cẩn trọng như vậy.

”Y vì sao phải làm như vậy?”

“Cừu hận.” Phương Mộc suy nghĩ một chút, nhẹ nhàng phun ra hai chữ này.

Cừu hận? Một học sinh chưa ra đời, sẽ có dạng cừu hận gì?

“Cừu hận cũng không phải thù giết cha hay đoạt thê các loại.” Phương Mộc dường như nhìn thấy tâm tư của Hình Chí Sâm, “Cừu hận thường sẽ trong lơ đãng lặng lẽ nảy sinh, một ánh mắt, một động tác, một câu nói vui đùa, cũng đều có thể là ngọn nguồn của cừu hận, khi một người cảm thấy bị thương hại, hẳn cũng có lý do để thù hận. Tựa như một cái mỉm cười của anh ngày đó, khiến tôi muốn bóp chết anh tại chỗ.”

Hình Chí Sâm nhìn Phương Mộc, ông ở trong ánh mắt của chàng trai này, đã nhìn không thấy sự khấn trương cùng sự đơn thuần tương xứng với tuổi tác khi lần đầu tiên gặp mặt. Ánh mắt của cậu tang thương, cô đơn, mang theo ủ rũ thật sâu rồi lại long lanh hữu thần.

“Cậu từng thù hận ai chưa?”

“Từng hận.” Phương Mộc khẽ nói, “Khi học Trung học những học sinh lớn tuổi hơn bắt nạt tôi; bắt tôi lừa dối lão sư, nói năng lỗ mãng với người bán vé.” Cậu thở dài một hơi, “Những lúc đó đều có thù hận lướt qua, tôi hiện tại hận nhất, chỉ có y.”

Phương Mộc ngẩng đầu nhìn vào mắt Hình Chí Sâm, “Bất cứ lúc nào, vô luận nơi đâu, nếu anh bắt được y, xin cho tôi.”

“Cho cậu làm gì?”

Phương Mộc không lên tiếng, lắc đầu.

Phương Mộc đi đến trước cửa câu lạc bộ vắng vẻ, cậu đứng ở cổng hồi lâu, đi vào.

Trong hành lang lâu hai trống trơn, tiếng bước chân của Phương Mộc vọng lên bốn phía. Cậu đứng gần chỗ cầu thang.

Ngô Hàm bị hung thủ đánh ngã ở đây đi.

Cậu dùng tay phải thoảng vung lên trong không khí, nện vào một vật thể nào đó không thể nhìn thấy trong không khí.

Miệng vết thương sau đầu Ngô Hàm căn bản là vuông góc với bả vai, hung thủ đại khái là đứng sau Ngô Hàm dùng mộc côn đánh vào đầu hắn.

Vậy là y thuận tay phải.

Không sai, ngày đó khi hung thủ hai tay giơ rìu lên, cũng có thể nhìn ra y phát lực vào tay phải.

Phương Mộc vẫn đứng yên không nhúc nhích, tựa hồ muốn cảm thụ mấy ngày trước, một tia khí tức còn lưu lại trong không khí khi người vung vẩy mộc côn.

Bốn phía vô cùng yên tĩnh, ngẫu nhiên nghe thấy gió từ khe cửa sổ thổi vào. Van nước trong phòng vệ sinh tí tách rơi.

Thật lâu sau, cậu có chút chán nản đi xuống lầu.

Thời điểm đi đến đại sảnh dưới lầu, Phương Mộc phát hiện trong kịch trường có một người đang ngồi.

Phương Mộc ngừng thở, nhẹ nhàng đi vào kịch trường, chậm rãi đến gần người kia.

Ánh sáng trong kịch trường rất tốt, người kia vẫn ngồi ở dãy đầu tiên trong khán phòng không nhúc nhích, mắt nhìn sân khấu.

Ánh mắt Phương Mộc từ từ thích ứng với ánh sáng trong kịch trường, sau gáy người kia dán băng gạc.

Là Ngô Hàm.

Phương Mộc thở ra một hơi, cước bộ cũng không tận lực thả nhẹ nữa.

Cậu đến ngồi xuống bên cạnh Ngô Hàm. Ngô Hàm hiển nhiên chú ý đến Phương Mộc, thế nhưng hắn chẳng hề quay đầu lại, vẫn tiếp tục nhìn chăm chăm sân khấu, không nhúc nhích.

Trên sân khấu trống rỗng, từng trang bày bố cảnh đủ loại trang sức dải lụa buông xuống ảm đạm không ánh sáng, sàn nhà được lau chùi qua loa, vẫn có thể trông thấy vết máu đỏ sẫm và dải phấn vẽ quanh vị trí đầu người và rìu.

Ngô Hàm thở thật mạnh một hơi: “Ngay tại nơi này? Trước mắt bao người?”

Phương Mộc không nói gì.

Ngô Hàm cúi đầu, nhỏ giọng nói :“Thực xin lỗi.”

Phương Mộc trầm mặc một hồi nói: “Không liên quan đến cậu.”

“Tớ biết.” Ngô Hàm lần nữa nhìn sân khấu, “Thế nhưng. . . .Trần Hi là một cô gái tốt.”

“Đừng nói nữa!” Thanh âm Phương Mộc trở nên khàn khàn.

Ngô Hàm ngoan ngoãn ngậm miệng.

Hai người ở trong bóng tối kịch trường trầm mặc ngồi sóng vai, mãi đến khi bốn phía hoàn toàn rơi vào hắc ám dày đặc.

“Đi thôi.” Phương Mộc đứng dậy.

Ngô Hàm xách cặp sách lên. Chân Phương Mộc sờ soạng tìm đường bên dưới, cánh tay lại bị Ngô Hàm nắm lấy.

Trong bóng đêm, ánh mắt Ngô Hàm lóe ra quang mang kỳ dị.

“Phương Mộc, vô luận thể nào, vô luận thể nào, phải bắt được y!”

16. Chương 16: Khúc Hát Lúc Nửa Đêm

Ngày thứ hai sau khi vụ việc của Trần Hi, Đảng ủy nhà trường triệu tập hội nghị khẩn cấp.

Trong vòng một học kỳ ngắn ngủi, 5 học sinh bị giết, đêm giao thừa, học sinh từ trong câu lạc bộ chạy ra, học sinh bị thương do giẫm đạp và bị cửa kính vỡ cửa vào cũng có hơn 100 người.

Đã không ai còn lòng dạ nào đi học, học sinh có nhà ở đây hầu như toàn bộ đều trở về nhà, học sinh vùng khác ở lại trong trường cũng hoảng sợ không chịu nổi dù chỉ một ngày, sợ mục tiêu kế tiếp chính là mình. Số lượng như được nhồi vào hộp thư của hiệu trưởng nhiều như tuyết rơi ngoài kia, trong một đêm, dường như toàn bộ mọi người trong trường đều là hung thủ. Mỗi ngày nhóm giáo viên cười khổ đối mặt với giảng đường trống hơn phân nửa, có người dứt khoát không lên lớp.

Hội nghị cuối cùng quyết định: Đóng cửa trường học.

Quyết định đưa lên sở giáo dục tỉnh bị bác bỏ. Phó phòng giáo dục của tỉnh hung hăng phê bình hiệu trưởng một hồi, còn đưa ra một số ví dụ như đại học Chiết Giang thời kháng Nhật mạo hiểm quân Nhật oanh tạc kiên trì mở trường.

Hiệu trưởng chỉ có cười khổ. Hắn còn chưa nói mình từng hứa hẹn nếu lại có người chết liền nhảy lầu.

Lầu, đương nhiên sẽ không nhảy, học kỳ này, còn muốn kiên trì tiếp.

Cũng may còn có không đến một tháng nữa là nghỉ.

Ông trời phù hộ, ngàn vạn lần không nên tiếp tục có người chết.

Tin tức cuộc thi cuối kỳ vẫn phải tiếp tục khiến bọn học sinh đại học Sư Phạm bình tĩnh hơn. Đối với đại đa số người trong trường học nào mà nói, cuộc thi cuối kỳ không đạt nếu so với bị sát thủ liên hoàn kia xử lý thật sự nguy hiểm hơn nhiều lắm. Trong phòng tự học lại lần nữa đầy ắp người, trật tự giáo học trong trường chậm rãi khôi phục. Tựa như mỗi cuối học kỳ trước, mọi người đều miệng lẩm bẩm trong khi đi lại giữa phòng học và phòng ngủ. Tất cả bình thường như lúc ban đầu.

Không tiếp tục chúc ý đến 5 chỗ ngồi trống trơn kia.

Chỉ trừ một người.

Mỗi ngày, Phương Mộc và những người khác giống nhau, cầm ly nước và cặp sách đi vào lớp học, 11h30 đi ăn cơm trưa, 5h đi ăn cơm chiều, 10h về phòng, mặc dù mẹ nhiều lần yêu cầu cậu về nhà ở, cậu vẫn lấy lý do ôn tập thi cuối kỳ mà ở lại trường.

Cậu thường dán mắt vào một người thật lâu, mãi đến khi người kia phát giác, sau đó hoặc hoảng sợ hoặc tức giận dùng ánh mắt và ngôn ngữ biểu thị bất mãn, cậu mới có thể lần nữa cúi đầu nhìn sách trước mặt. Sau đó, lại đưa ánh mắt quàng vào một người phía dưới.

Cậu đi qua đi lại từng phòng tự học, phòng đọc sách của thư viện, căn tin, không ngại người trong phạm vi tầm mắt cậu nhìn tới cảm thấy phiền. Ước chừng tính cách của bọn họ, thân phận, thói quen sinh hoạt, sở thích.

Thời điểm mệt mỏi, cậu đi ra tầng 24 tòa nhà hành chính, sân thể dục ngồi một chút, buổi tối sẽ không hề để ý đến tình huống bất tiện, ngồi xổm tại chỗ đầu tiên trong WC phía tây lầu 3 của ký túc xá. Chính là, chưa từng đến câu lạc bộ.

Người rút cuộc là ai?

Phương Mộc ban đêm thường mở to mắt nhìn chằm chằm ván giường phía trên, cơn buồn ngủ và đáp án cho vấn đề kia giống nhau, không có kết quả.

Trong bóng đêm hết thấy đều phản phát như được giao cho sinh mạng mà ban ngày chưa từng phát hiện. Thời điểm mỗi người nói mê nỉ non, bọn họ thì thảo nói nhỏ.

Gió thổi qua làm cây khô rung động, phát ra âm thanh khô nứt.

Thanh âm tuyết đọng tốc tốc rơi xuống.

Tiếng huýt sáo của khách bộ hành cô độc trong đêm.

Thanh âm chuột gặm thức ăn trong phòng vệ sinh.

Tiếng dép lê lẹp xẹp trong hành lang.

Nếu các người nhìn thấy, nói cho ta biết, y là ai vậy?

Vương Kiến đến tìm Phương Mộc.

Không ngờ Vương Kiến không ở trong phòng khổ luyện học tập, khi hắn thò đầu xuất hiện trước cửa, Phương Mộc còn tưởng mình nhìn lầm rồi.

“Này.” Vương Kiến có chút gượng gạo chào hỏi.

Phương Mộc diện vô biểu tình ngồi trước bàn, gật đầu.

Trong phòng ngủ chỉ có mình cậu. Giờ cơm chiều, Phương Mộc bị một học sinh khoa thể dục đánh, nguyên nhân là Phương Mộc theo dõi hắn suốt 20 phút (hắn có đôi tay trắng kiện). Lúc khoe miệng Phương Mộc rỉ máu, đây người đều là cơm và canh rau đứng lên, cậu thậm chí không nói gì, chỉ lau sạch kính mắt, trước mắt bao người một lần nữa ngồi xuống bàn, đem cơm còn lại trong khay một hơi nuốt xuống.

Tính cách dễ xúc động, thô lỗ, đầu óc đơn giản, hơn nữa, đang yêu đương.

Không phải hắn.

Học sinh khoa thể dục kia bị Phương Mộc phốt lờ đến dần ra, ngo ngác đứng yên thật lâu, mới mang theo khay cơm có hình Hellokitty rời đi.

Cậu đợi mọi người trong ký túc xá đến phòng tự học rồi, mới trở lại. Cậu không muốn bị bọn họ nhìn thấy mình bộ dáng mặt mũi bầm dập, không phải sợ bề mặt, mà là không có thói quen nhận ánh mắt đồng tình và lời nói tràn đầy cảm phần của bọn họ.

Vương Kiến cẩn thận nhìn khoe miệng bầm tím của Phương Mộc, giả vờ cầm vài cuốn sách trên giường Phương Mộc, tùy tiện lật lật.

Thấy Phương Mộc không nói lời nào, hắn ngồi ở trước bàn, xuất ra một bao thuốc lá, tự mình rít một hơi, lại rút ra một điếu đưa cho Phương Mộc.

Phương Mộc do dự một chút, nhận lấy, Vương Kiến vội đốt cho hắn.

Hai người trầm mặc trước bàn phun mây phun khói. Hút xong một điếu, Vương Kiến xấu hổ khụ khụ cổ họng.

“Phương Mộc, cậu, cậu có sao không?”

Phương Mộc ngẩng đầu, có chút kinh ngạc nhìn hắn.

Vương Kiến đỏ mặt. Hắn lại từ trong hộp thuốc lấy ra một điếu, nhanh chóng châm lửa.

“Tớ biết trong lòng cậu khổ sở. Lấy tư cách. . . .tư cách bằng hữu, tớ hy vọng cậu có thể vui vẻ, đừng luôn nghĩ những chuyện không vui.” Vương Kiến ấp a ập úng nói.

“Cám ơn.” Phương Mộc nhìn chằm chằm vào mắt Vương Kiến nói.

Về mặt Vương Kiến hơi thoải mái hơn, hắn hút điếu thuốc, nhìn vàng khói lượn lờ.

“Mấy ngày này, cùng các cậu một chỗ, thấy các cậu quan tâm lẫn nhau, chiếu cố lẫn nhau, nói thật, đại khái là tớ trong hơn ba năm nay đây là thời gian tớ vui sướng nhất. Trong lòng tớ.” Thanh âm của hắn thấp hơn, “Là đêm cậu, các cậu xem làm bằng hữu.”

Hắn lại hung hăng hút một ngụm khói.

“Trần Hi đã chết, tớ rất khổ sở. Cô ấy là một cô bé hoạt bát, thiện lương như thế. Hơn nữa.”

Hắn đứng dậy, hai tay đút vào trong túi quần, đi đến trước cửa sổ, nhìn ra ngoài thấp giọng nói: “Tớ cũng rất yêu mến cô ấy.”

Phương Mộc lặng lẽ đem bật lửa đặt trên bàn nắm vào trong tay.

Vương Kiến xoay người, “Tớ nói như vậy, cậu sẽ không mất hứng chứ?”

Phương Mộc cười cười, lắc đầu.

“Thế nhưng tớ nhìn thấy bộ dáng của cậu hiện tại càng khổ sở.” Vương Kiến chăm chú nói.

“Hử?”

“Tối hôm nay, tớ nhìn thấy tên tiểu tử kia đánh cậu, nếu đổi lại là cậu lúc bình thường, cậu khẳng định sẽ đánh trả. Tớ biết, để tìm ra hung thủ kia, những thứ khác hết thấy cậu đã không cần. Thế nhưng không nên như vậy, bạn à,” Vương Kiến hút một hơi thuốc, điếu thuốc trong tay chỉ còn lại một đoạn ngắn ngắn, “Chú ý giữa gìn sức khỏe của bản thân, như vậy mới có thể vì Trần Hi và người khác báo thù.”

Hắn đem tàn thuốc ném ra ngoài cửa sổ, quay đầu nháy mắt với Phương Mộc bên kia.

“Vạn nhất tớ có bề gì, cũng hy vọng cậu báo thù rửa hận cho tớ nhé.” Nói xong, hắn tự hắc hắc cười rộ lên.

Phương Mộc không cười.

Vương Kiến cũng thu lại dáng tươi cười, từ trong túi quần lại xuất ra một điếu thuốc, thân thủ sờ soạng trên người tìm bật lửa.

Phương Mộc mạnh tay ném qua bật lửa trong tay.

Vương Kiến thân thủ đón lấy, một khoảnh khắc kia, Phương Mộc nhìn thấy rất rõ ràng.

Tay Vương Kiến duỗi ra chính là tay trái.

Hắn tiếp nhận bật lửa, châm thuốc, hút một hơi, trông thấy Phương Mộc vẫn còn lẳng lẳng nhìn mình.

“Làm sao vậy?”

“Hửm, không có gì.” Phương Mộc phục hồi lại tinh thần, “Cậu, cậu dường như thuận tay trái?”

“Hử? Phải. Từ nhỏ đã vậy.” Vương Kiến nhả khói, đem bàn tay trái đặt ở trước mắt ung dung nhìn, “Đánh bóng bàn, chơi bóng rổ, đều dùng tay trái, đá cầu cũng chân trái.”

Tâm Phương Mộc thoải mái hơn. Khi cậu cảm nhận được trong hung thủ chôn dấu cừu hận thật sâu, người đầu tiên cậu nghĩ đến chính là Vương Kiến. Mặc dù việc này có chút nói không thông, bởi vì toàn bộ người chết đều không phải đến từ lớp căn bản, lại càng không cần nói đến Trần Hi từ khoa Kinh Tế, Cổ Phi Phi và Tống Bác. Thế nhưng cậu vẫn muốn tìm cơ hội nghiệm chứng một chút tay thuận của Vương Kiến. Khi Vương Kiến dùng tay trái tiếp nhận bật lửa, Phương Mộc thậm chí cảm thấy vui mừng, dù sao, cậu cũng không tin, hoặc là nói không muốn tin Vương Kiến chính là hung thủ kia. Mà theo đó chính là càng thêm thần thờ: Y đến tội cùng là ai?”

Về mặt của Vương Kiến thoáng cái từ chân thành biến thành nghi hoặc.

“Cậu hoài nghi tớ?” Vương Kiến cau mày nói, “Hung thủ dùng tay phải đúng không?”

Trên mặt của hắn là thần sắc bị tổn thương. Cặp mắt kia cũng trở nên giống với quá khứ lạnh lùng như vậy, tràn ngập trào phúng.

Hắn bước đến trước bàn, một phen xách lên túi sách, xoay người bước đi.

“Chờ một chút!” Phương Mộc vội đứng lên.

Tay Vương Kiến tiếp tục để trên khung cửa, lạnh lùng nói: “Làm gì?”

Phương Mộc nhìn hắn vài giây, mỉm cười nói: “Bạn hữu, tớ muốn ra ngoài uống chút rượu, cùng đi?”

Trên mặt Vương Kiến vẫn viết địch ý, Phương Mộc thì mỉm cười như vậy, nhìn băng tuyết trong mắt hắn dần hòa tan, khóe miệng Vương Kiến chậm rãi bày ra một nụ cười.

“Hào!”

Thời điểm Phương Mộc và Vương Kiến dắt nhau trở lại ký túc xá 2 đã là 1h30 sáng, cũng may Ngô Hàm trực ban tiếp đón, bọn họ mới có thể trở lại phòng ngủ.

Vương Kiến ở trong nhà xí ối một trận, sau đó trở lại trong ký túc xá nằm ngủ như chết. Phương Mộc tuy cũng uống không ít rượu, đầu óc lại đặc biệt thanh tỉnh. Cậu nhìn đồng hồ, đã hơn 2h, ở trước cửa phòng 352 do dự một hồi, vừa chuẩn bị vào phòng ngủ Vương Kiến ngủ tạm một đêm, cánh cửa lại mở ra, Chúc lão Tứ khoác thảm nhô đầu ra, trong tay còn mang theo cán của cây lau nhà.

“Kháo, biết ngay là người, mau vào.”

Phương Mộc lung lay lão đảo đi vào ký túc xá, lại ngã ra. Trong phòng ngủ châm một cây nến sắp cháy hết, trong phòng bốn người khác: Lão Đại, lão Nhị, lão Ngũ hơn nữa Chúc lão Tứ cũng chừ ngủ, bất quá nhìn ra được tất cả mọi người đã rất mệt mỏi.

“Người thẳng nhai này, cuối cùng đã về.” Lão Nhị ngáp nói.

“Các cậu, ở đây làm gì?” Phương Mộc mặc danh kỳ diệu hỏi.

“Kháo, cậu không trở lại, chúng tớ có thể ngủ sao, ai biết tiểu tử kia có phải hay không.” Lão Đại hướng cửa sổ đối diện bĩu bĩu môi.

Phương Mộc nhếch nhếch miệng, nhưng cái gì cũng không nói ra.

“Ngủ đi, lão Lục, nghỉ ngơi sớm một chút, đừng suy nghĩ miên man nữa.” Lão Ngũ nói.

Phương Mộc ngồi ở bên giường, cúi thấp đầu.

Mọi người nhất thời lâm vào trầm mặc.

Thật lâu sau, lão Đại chậm rãi nói: “Lão Lục, đeo vào.”

Lão Ngũ tháo xuống tai nghe bên người, bật lên bài nhạc chốc lát vang vọng toàn bộ ký túc xá.

Truy đuổi trong mưa gió, mây mù không rõ tăm hơi, trời cao biển rộng bạn cùng tôi, có thể rồi sẽ đổi thay.
.

Phương Mộc ngẩng đầu nhìn lão Ngũ, đột nhiên lớn tiếng hát lên: Trong nháy mắt hoảng hốt, cảm giác dường như có điều gì đó đang mất đi, bất tri bất giác đã trở nên nhạt nhòa, tình yêu trong tim — mọi người không hẹn mà cùng hát lên: Ai hiểu được ta — 2h sáng, thanh âm năm chàng trai ở trong ký túc xá 2 cũ nát khàn khàn cùng hát vang: tha thứ tôi đây cả đời bất kham phóng túng yêu tự do, cũng biết sợ có một ngày lại sa ngã, mọi người ai cũng có thể bỏ rơi lý tưởng, vậy sợ rằng có một ngày chỉ còn bạn cùng tôi.

Phương Mộc không cần quay đầu lại, cũng biết sau lưng cậu — lão Đại khuôn mặt đỏ bừng; gân xanh trên cổ lão Nhị nổi lên; miệng rộng của Chúc lão Tứ dài ra; lão Ngũ chỉ mặc quần lót ở trên giường nhảy nhót loạn xạ.

Đây là bài mà 5 người họ hát “Trời cao biển rộng” của nhóm Beyond

17. Chương 17: Tạ Mạc

Tạ Mạc (diễn viên ra sân khấu chào cảm ơn khán giả)

Cuộc thi cuối kỳ đúng hạn đã tới.

Trong vài ngày cuối cùng, Phương Mộc nén xuống tâm tình, bắt đầu miệt mài học đêm, cuối cùng đem vài môn đối phó, điểm cao là không có khả năng, phỏng chừng chỉ có thể đạt yêu cầu.

Ngày 17 tháng 1 năm 2000, môn cuối cùng của kỳ thi, Hoàn Cảnh Pháp Luật.

Học sinh trong phòng học sắc mặt hoặc thông dong hoặc thấp thỏm. Không ít người trong miệng còn lẩm bẩm, liên tục lật tư liệu ôn tập, thậm chí, cẩn thận viết đáp án lên bàn.

Cách giờ thi còn 10 phút, Phương Mộc quyết định đi WC một chút. Vừa vào cửa WC, liền trông thấy Chúc lão Tứ đang đứng ở gian trong, nhón chân hướng trong thùng nước thả vào gì đó. (thùng nước ở đây là thùng đựng nước cho kiểu đi vệ sinh ngồi chồm hổm, được đặt trên cao, với tay để giặt nước.)

“Làm gì đó?” Phương Mộc hét lớn một tiếng.

Chúc lão Tứ bị dọa đến toàn thân run lên, thứ gì đó trong tay thoáng cái rơi vào trong thùng nước, hấn quay đầu nhìn Phương Mộc, nhỏ giọng mắng: “Kháo, là cậu. Làm tớ sợ muốn chết, tớ tưởng là thầy giám thị chứ.”

“Cậu làm gì đó?” Phương Mộc vừa cài lại dây lưng quần vừa hỏi hấn.

Chúc lão Tứ giẫm lên ống nước lấy ra thứ gì đó từ trong thùng nước, đó là một quyển tài liệu hoàn cảnh pháp luật bị ngâm nước.

“Cậu thằng nhãi này, nhìn xem, bị làm thành như vậy rồi.” Chúc lão Tứ đem sách run rẩy phần chân, “Hoàn hảo, dù sao thi đỗ xong môn này, quyển sách này sẽ không dùng nữa.”

Hấn đem sách cẩn thận đặt bên mép thùng nước, nhảy xuống, đi đến cửa gian, cao thấp đánh giá một chút, lại đi lên trước nhón chân điều chỉnh vị trí sách.

Hấn hài lòng vỗ vỗ bụi trên tay, thấy Phương Mộc mặc danh kỳ diệu nhìn hấn, hắc hắc nở nụ cười.

“Thế nào, inh không?” Hấn chìa sách trên thùng nước, “Không ai lại chú ý nơi đó. Ta đem sách đặt ở đó, lúc thi, sẽ không đem đề làm ngay, sau đó nói mình muốn đi WC, hắc hắc, lợi hại ha.”

“Thật phục cậu.” Phương Mộc đã cài xong quần, “Tớ nếu là cậu, sẽ dứt khoát tìm một túi nhựa, đem sách cuộn bên trong, trực tiếp ném vào thùng nước, đây có phải càng an toàn hơn không?”

“Đúng vậy!” Chúc lão Tứ một bộ dáng bừng tỉnh đại ngộ, “Cũng là cậu giáo hoạt hơn, lão Lục, có túi nhựa không?”

“Kháo, cậu đi chết đi, tớ làm gì có thứ đó.” Phương Mộc đấm Chúc lão Tứ một quyền, “Đi nhanh đi, đã đến giờ thi rồi.”

“Biện pháp tốt, lần sau nhất định nghe lời cậu.” Chúc lão Tứ vẻ mặt tiếc hận.

Hoàn Cảnh Pháp Luật là môn Phương Mộc không thích nhất, bình thường cũng nghe qua loa. Mặc dù đề không khó lắm, thế nhưng vẫn rất vất vả. Cũng may ngồi bên cạnh là Vương Kiến, người này trái lại hạ bút viết như thần, Phương Mộc một bên chọn viết đáp án của mình, một bên tìm kiếm cơ hội sao chép của Vương Kiến.

Sau khi thi được nửa giờ, Chúc lão Tứ liền gơ tay nói mình muốn đi WC, chuyến này đi đến gần 15 phút. Một thầy giám thị lớn tuổi chỉ thị thầy giám thị kia đi WC nhìn xem, “Xem hấn có phải rơi vào WC luôn rồi không.”

Vài người trong ký túc xá 352 nhìn nhau, vui vẻ.

Không đến một phút sau, Chúc lão Tứ liền ủ rũ trở về. Đi đến trước bàn của Phương Mộc, làm một cái mặt quỷ hết cách, nhỏ giọng nói: Mẹ nó, chưa thực hiện được.

Phương Mộc rất cuộc nhẹn không được, cười ra tiếng.

Phải nói hôm nay rất may mắn, hai thầy giám thị đều nổi danh tính tình tốt trong khoa, mặc dù bọn học sinh sao chép không ít, thế nhưng hai vị hảo hảo tiên sinh vẫn mở một con mắt nhắm một con mắt. Cho nên, dưới sự trợ giúp của Vương Kiến, Phương Mộc rất nhanh trả lời xong hơn phân nửa đề thi, trong lòng không quên qua loa tính toán, đủ chuẩn không có gì trở ngại, liền đơn giản buông bút xuống. Giờ thi còn 20 phút nữa là kết thúc, Chúc lão Tứ lại giơ tay nói muốn đi WC, thầy giám thị cười phát tay, thằng nhãi này tựa như được đại xá liền nhanh như chớp chạy vụt đi. Sau vài phút, mặt mày tươi cười vui sướng trở về, hướng Phương Mộc làm một chữ V.

A, tên béo chết tiệt, đã thuận lợi rồi.

Sau khi cuộc thi kết thúc, người trong ký túc xá hỏi Chúc lão Tứ lần đầu tiên vào nhà xí có chuyện gì xảy ra.

“Khụ, đừng nói nữa, trong gian kia có người, chờ a chờ thật vất vả mới đi ra, kháo, cư nhiên là thầy giám thị, hắc hắc ta muốn làm gì, ta nói đi nhà xí, hắc hắc ta nhiều chỗ vậy vì sao không đi, ta nói ta đối với vị trí ngồi này có cảm tình, về mặt hắc hoài nghi, cũng may lúc này thầy giám thị tới tìm ta trở về, nếu không thật nói không rõ ràng được.”

Mọi người oanh một tiếng cười vang, dẫn tới người qua đường đều liếc mắt.

Đã thi xong, Phương Mộc có vẻ không có việc gì. Ngồi trên giường nhìn mọi người thu dọn hành lý. Mọi người đều là bộ dáng gấp không thể chờ nổi.

Một mặt là vì sốt ruột nhớ nhà, mặt khác là bởi vì chuyện đã xảy ra ở học kỳ này nữa. Tựa hồ tất cả mọi người vội vã thoát đi ngôi trường chẳng lành này.

Lão Đại thu thập hành lý xong, chào một tiếng liền vội vã chạy về phía trạm xe. Sau đó, lão Nhị và lão Ngũ cũng rời đi. Chúc lão Tứ và Vương Kiến đi mua vé xe lửa. Ngô Hàm không biết đã chạy đi đâu. Trong phòng ngủ cũng chỉ còn lại một mình Phương Mộc.

Thoáng cái an tĩnh lại, Phương Mộc cảm thấy có chút bối rối.

Cậu đứng dậy, thông thả đi tới đi lui trong phòng, đi đến trước gương, dừng lại.

Bên trong một người tóc bù xù, sắc mặt tái nhợt.

Người khi nào thì học được cách chau mày?

Người khi nào thì học được cách nắm chặt song quyền?

Ánh mắt của người khi nào thì bắt đầu phóng ra quang mang băng lãnh?

Bờ vai của người khi nào thì bắt đầu trở nên nặng nề mỗi mệ?

Ta là Phương Mộc, người là ai?

Chuông điện thoại reo vang, Phương Mộc nhận điện, bên trong truyền đến thanh âm quen thuộc.

Phương Mộc nói: “Hảo, mẹ, tối nay con sẽ trở về nhà.”

Nhà vĩnh viễn là nơi khiến người ta cảm thấy thoải mái nhất, cơm nhà vĩnh viễn là thức ăn tốt nhất trên thế giới.

Có lẽ do sắc mặt Phương Mộc càng ngày càng tái nhợt, mẹ cậu chuẩn bị rất nhiều thức ăn ngon, Phương Mộc ăn rất ngon miệng, từ lần có được khẩu vị tốt như vậy, hình như đã là sự tình rất lâu trước kia. Đang ăn cơm, điện thoại vang lên, là Chúc lão Tứ gọi tới, hỏi Phương Mộc nôi nấu mì trong phòng ngủ đặt ở đâu. Phương Mộc nói cho hắn biết dưới giường mình, lại hỏi: “Các cậu đang làm gì đó?”

“Hơ hơ, tớ và Vương Kiến ngày mai về nhà, đêm nay định nấu lẩu ăn.”

“Nấu lẩu trong phòng ngủ? Cẩn thận bị người báo cáo.”

“Không sao, trong ký túc xá cũng không có người, hơn nữa đêm nay Tam ca trực ban, có hắc che đây, không thành vấn đề.”

Điện thoại bên kia truyền đến thanh âm của Vương Kiến: “Phương Mộc, cùng đến đây ăn không?”

Phương Mộc ha hả cười, “Không được, các người ăn đi, chú ý an toàn một chút, ngày mai thuận buồm xuôi gió.”

“Hảo, tết sẽ điện thoại cho người chúc mừng năm mới.”

Ăn xong cơm chiều, mẹ ở trong phòng bếp rửa chén, cha trong phòng đeo tai nghe xem phim > của Thành Long, niềm nở gọi Phương Mộc cùng xem. Bộ phim này Phương Mộc đã sớm xem qua, nhìn cha hưng trí như vậy, cũng an vị bên cạnh xem cùng ông.

Dường như đàn ông đều sở hữu chút bạo lực. Cha nhìn chăm chăm trong phim là chiếc xe chạy như bay, nổ tung, màn bắn nhau xem đến nồng nhiệt. Lúc thấy Thành Long và vài đặc công ở trong phòng làm việc đánh thành một đoàn, mẹ ở trong phòng bếp gọi cha giúp rót nước sôi.

“Tiểu Mộc đi.” Cha mắt nhìn chăm chăm màn hình nói.

Mẹ xắn tay áo từ phòng bếp nhô đầu ra, “Tiểu Mộc thật vất vả về nhà một chuyến, đừng gây sức ép đứa nhỏ, lão già kia người tới.”

Cha bắt mắt lâu bầu một câu, đứng dậy đến phòng bếp.

Rót xong nước sôi trở lại, đoạn đánh nhau kia đã kết thúc, cha liên tục tiếc nuối, Phương Mộc mượn điều khiển từ xa, bấm nút trả ngược lại.

Hình ảnh buồn cười lùi lại, Thành Long hai tay đang bị còng, thực hiện một cú nhảy đẹp mắt từ giữa hai tay thoát ra.

Cha nhìn không chuyển mắt, thỉnh thoảng tán thưởng bản lĩnh mạnh mẽ của Thành Long, nhưng không chú ý tới hô hấp của Phương Mộc đột nhiên trở nên dồn dập.

Cha đang xem vui vẻ, thỉnh thoảng Phương Mộc chớp lấy điều khiển từ xa, bấm nút trả lui.

“Con làm gì vậy?”

Phương Mộc không trả lời, gắt gao nhìn chăm chăm màn hình.

Trong đoạn phim kia, hai tay Thành Long bị còng chéo sau người, sau khi hắc liên tiếp đá ngã vài đặc công, thả người nhảy qua từ giữa hai tay, hai tay đã trở về phía trước.

Nếu đảo ngược lại hình ảnh, hai tay Thành Long ở phía trước, sau khi nhún người nhảy lên, trở thành hai tay trói quặt sau người.

Phương Mộc nhìn đi nhìn lại mấy lần, cuối cùng bị cha lớn tiếng kháng nghị đoạt đi điều khiển.

Ra là như vậy, tự mình trói hai tay ra sau cũng không phải khó, chỉ cần người đủ mạnh.

Đó là do đôi chân sao?

Tại sao lại nhớ tới việc này? Không nghĩ không nghĩ nữa. Phương Mộc ép buộc chính mình đem lực chú ý đặt trên bộ phim.

Trên thiên thai, Thành Long đại chiến với hai người hung ác, vô cùng phấn khích.

Khẩu thẳng bằng nhựa.

Chỉ cần đem đầu nhọn cắm vào lỗ nhỏ, dùng sức kéo là có thể đem tay chân trói chặt.

Báo cáo hiện trường nhắc tới, đây là một loại phương pháp đặc biệt đơn giản lại có thể đem người trói chặt.

Trói kẻ khác dễ dàng, trói chính mình cũng rất dễ dàng.

Tim Phương Mộc bắt đầu đập kinh hoàng.

Không có khả năng. Tuyệt đối không thể có khả năng.

Thời điểm hắn bị phát hiện, toàn thân chỉ mặc quần lót.

Nếu như là hắn, vậy quần áo của hắn và mặt nạ chạy đi đâu rồi?

Hiện trường (chính là dưới lầu) đã được lục soát cẩn thận, không phát hiện quần áo bó và mặt nạ. Thiêu hủy? Hiện trường khẳng định phải lưu lại dấu vết và mùi vị.

Sẽ không, không phải là hắn.

Thành Long dọc theo nóc nhà bằng kính trượt xuống, ở sát mép cao ốc mạo hiểm dừng lại. Cái tên chán sống này lá gan thật lớn.

Thùng nước trong WC.

“Không ai lại chú ý đến chỗ kia.”

Lòng bàn tay Phương Mộc bắt đầu đổ mồ hôi.

Không, không có khả năng.

Tự mình đã ở hiện trường chứng kiến, người giơ rìu kia không phải hắn..

Tất cả mọi thứ này chẳng qua chỉ là suy đoán của ta, không, nghĩ lung tung! Ta quá mệt mỏi rồi, nghĩ quá nhiều.

Chúc lão Tứ, Vương Kiến còn có hắn. Trong khu phòng ngủ chỉ còn ba người bọn họ, không, còn có Tôn Mai.

Tôn Mai?

Thời điểm Chu Quân chết, tất cả mọi người đều có chứng cứ vắng mặt, bao gồm cả hắn.

Nếu Tôn Mai nói dối? Vậy.

Chà chú ý đến sắc mặt của Phương Mộc, thân thiết hỏi: “Làm sao vậy, khó chịu?”

Phương Mộc yếu ớt lắc đầu.

Không, ta nghĩ ngợi lung tung thôi. Chấm dứt những ý niệm điên cuồng trong đầu này. Chấm dứt ngay!

“Khó chịu thì nói, để nghiêm trọng sẽ không kịp nữa.”

Không còn kịp rồi.

Khi ta nhận thấy được ý đồ chân thật của người trên sân khấu, ta không lập tức hành động.

Không còn kịp nữa. Trần Hi đã chết.

Không, cho dù sai lầm, cũng không phải “Không kịp”

Phương Mộc nhảy dựng lên, cầm lấy điện thoại gọi vào di động Hình Chí Sâm.

“Số máy quý khách vừa gọi tạm thời không thể kết nối, xin mời quý khách gọi lại sau.”

Điện thoại trong văn phòng của Hình Chí Sâm, không người nhận.

Phương Mộc nôn nóng bất an đi tới đi lui trong phòng, đột nhiên nhớ tới gì đó, lại bấm số gọi đến ký túc xá.

Trong loa điện thoại là tiếng tút tút đơn điệu, cũng không ai nhận máy.

Bọn họ đi đã đi đâu rồi? Ký túc xá của Vương Kiến? Không biết số điện thoại.

Hay là, đã xảy ra chuyện?

Có nên báo cảnh sát không?

Tay Phương Mộc đã ấn 1 và 1, ở trên số 0 ngừng thật lâu, vẫn là buông điện thoại xuống.

Có lẽ, chỉ là suy nghĩ lung tung của ta.

Phương Mộc trở lại ngồi trên ghế salon, đồng hồ đã chỉ hướng 10h. Ánh mắt của cậu thủy chung vẫn nhìn chăm chăm TV, nhưng một chút cũng không xem vào. Nhấn nài 10 phút, cậu mạnh đứng lên, đối với cha mẹ đang mục trừng khẩu ngọc nói: “Con ra ngoài một chút.” Nói xong mặc thêm áo khoác, mở cửa đi.

Cậu nhất định phải đến trường xem, nếu không bản thân đêm nay sẽ không yên ổn.

Bóng người lác đác trên đường cái, Phương Mộc phát tay ngăn lại một chiếc taxi, sau khi lên xe thở dài một hơi.

Hy vọng, chỉ là lo lắng vớ vẩn của ta.

.

Hai tiếng trước.

Trong phòng ngủ 352, một bình ga đặt dưới bàn, một nồi nhôm nhỏ đang ùng ục ùng ục tỏa ra nhiệt khí, trên bàn bày thịt dê, cá mực, miến, thịt hàu và vài chai bia, có hai chai đã mở ra. Chúc lão Tứ và Vương Kiến đang ngồi chồm hổm trên đất nhặt rau, chọn ra rau xà lách, rau cải và rau thơm tốt chất thành đồng lộn xộn trên mặt đất.

Có người gõ cửa. Chúc lão Tứ hỏi: “Ai đó?” Vương Kiến nhảy dựng lên, chuẩn bị tắt lửa.

“Tớ.” Chúc lão Tứ thở phào nhẹ nhõm, mở cửa. Ngô Hàm đi vào.

“Chết tiệt, tớ tưởng bà già Tôn chứ.”

”Không có việc gì, bà ấy ở dưới lầu xem kịch trên TV, > , đang xem đến hăng hái, sẽ không đi lên đây, bắt quá các cậu nói nhỏ chút a.”

“Yên tâm đi, có việc gì còn có cậu che đậy dùm mà.” Vương Kiến bưng rổ rau đã nhặt xong, “Tớ đi rửa rau, Ngô Hàm, một hồi bắt đầu cùng ăn.”

“Hảo.”

Wương Kiến mở cửa đi ra ngoài.

Ngô Hàm đi đến trước giường mình, từ dưới giường lấy ra một túi nhựa, từ bên trong lấy ra một khối gì đó đen tuyền.

“Lão Tứ, ăn cái này không?”

“Cái gì vậy a?”

“Thịt khô, đồng hương cho, tớ không thích vị này lắm.”

“Thịt khô! Nồi lẩu này của tớ rất lớn đó, Tam ca cậu thật vĩ đại.”

Chúc lão Tứ nuốt nước bọt tiếp nhận.

“Rửa đã rồi ăn, còn nhiều thời gian.”

“Hảo, Tam ca người giúp ta trông chừng lửa.” Chúc lão Tứ mặt mày hớn hở mở cửa rời đi.

Ngô Hàm đi đến đóng kỹ cửa lại, từ trong túi áo lấy ra một bọc giấy nhỏ, đem bột phấn bên trong nhanh chóng rót vào trong hai chai bia, lại lắc lắc. Bột phấn rất nhanh liền hòa tan vào trong bia.

Chỉ chốc lát, Chúc lão Tứ và Vương Kiến đẩy cửa đi vào. Ngô Hàm đứng lên.

“Các cậu ăn đi, tớ lát nữa lên, chú ý gas một chút.”

“Vậy cậu lát nữa lên a, chúng tớ để dành cho cậu một chai bia.”

“Hảo, tớ đóng cửa cho các cậu nhé?” Tay Ngô Hàm cào khung cửa nói.

“Được, khi nào cậu lên, trực tiếp dùng chìa khóa mở ra là được.”

Ngô Hàm đáp ứng, mang chìa khóa rời đi.

Trong phòng trị ban dưới lầu, Tôn Mai vừa đan len vừa xem kịch truyền hình, Ngô Hàm ngồi bên cạnh chị, cũng nhìn chăm chăm TV, ánh mắt thỉnh thoảng lại nhìn đồng hồ treo trên tường.

Tôn Mai trông thấy dáng vẻ của y, khẽ cười cười, buông xuống cuộn len trong tay, đi đến bên cạnh y, đưa tay vuốt ve mặt y. Bàn tay thô ráp phủ trên mặt, hơi tê tê rất thoải mái.

“Sốt ruột?” sắp đến 10h, cửa đã đóng, sẽ không có người đến.”

Chị ngồi trên đùi Ngô Hàm, đầu tựa trên vai y. Ngón tay ở trước ngực Ngô Hàm nhẹ nhàng vẽ.

Ngô Hàm ôm lấy bả vai của chị, Tôn Mai lập tức đem môi dán qua, hôn Ngô Hàm thật lâu.

Một lát sau, môi của chị tách khỏi y, đem mặt vùi vào trong ngực y.

“Anh đã thật lâu chưa đối với em ôn nhu như vậy rồi.”

“Sợ kẻ khác nhìn ra thôi.”

“Em mặc kệ, đêm nay trong ký túc xá trừ hai tên kia ra, cũng chỉ có chúng ta, em muốn anh hảo hảo bồi em.” Tôn Mai trong ngực Ngô Hàm nũng nịu vịn vào thân thể. “Nghỉ một kỳ, liền thật lâu không nhìn thấy anh, nhà anh ở đó, ngay cả điện thoại cũng không thể gọi.”

Ngô Hàm nhẹ nhàng tóc Tôn Mai, “Hảo.”

Tôn Mai ngẩng đầu, vừa muốn cùng Ngô Hàm thân mật hôn môi một chút, y lại đứng lên.

“Đi lên nhìn xem hai người bạn học kia của anh.”

Tôn Mai có điểm mất hứng, thể nhưng cũng không tỏ vẻ phản đối.

“Nhanh xuống.”

Ngô Hàm đáp ứng một tiếng, mở cửa đi ra ngoài.

Ngô Hàm đóng kỹ cửa phòng trực ban, lập tức đi về phía gian phòng chứa đồ lầu 2, từ bên trong xách ra một thùng nhựa, đi lên lầu ba.

Y lấy chìa khóa ra, mở cửa phòng ngủ 352.

Nồi lẩu trên bàn vẫn tiếp tục sôi ùng ục tỏa ra nhiệt khí, Vương Kiến và Chúc lão Tứ một người nằm trên giường, một người ghé vào trên bàn, bất tỉnh nhân sự.

Hết thấy trước mắt khiến Ngô Hàm rất vừa lòng, thể nhưng y không có thời gian thưởng thức. Y tắt khí gas trước, sau đó từ dưới giường xuất ra một chậu rửa mặt, đem chất lỏng trong thùng nhựa đổ vào trong, một cổ mùi xăng nồng đặc tràn ngập trong phòng.

“Ngộ. . .” (ở đây có lẽ lão Tứ định gọi Ngô [wú] trong Ngô Hàm nhưng vì tác dụng của thuốc ngủ mà đọc nhầm thành Ngộ [wù]) Chúc lão Tứ ghé vào trên bàn đột nhiên gian nan ngẩng đầu lên, vươn tay về phía Ngô Hàm.

Ngô Hàm diện vô biểu tình đem gỡ ra cái tay kia, tay Chúc lão Tứ một lần nữa rơi xuống trên bàn, vẫn không nhúc nhích.

Ngô Hàm tắt đèn điện, sau đó trong bóng đêm kéo qua một băng ghế, dẫm lên mặt trên vịn xuống bóng đèn, sau đó ở trên bàn cẩn thận đem bóng đèn đập nát, lại lần nữa treo lên.

Làm xong mọi thứ này, y thoáng nhìn xung quanh phòng ngủ, sau đó rút ra ống dẫn ga, tiếp đó đem chốt bình ga mở tới mức lớn nhất.

Y cân nhắc mọi thứ đều xong, đi ra ngoài.

Ngô Hàm đứng trong hành lang tối tăm lẳng lặng chờ, thỉnh thoảng nhìn đồng hồ trên cổ tay.

Ước chừng nửa giờ sau, y mở cửa, một cổ khí gas nồng đậm nghênh diện mà đến. Y thỏa mãn đem cánh cửa khép hờ xong, xoay người nhanh chóng xuống lầu.

Tôn Mai đang ở trong phòng trực ban xem TV, Ngô Hàm một phen đẩy cửa đi đến, vẻ mặt mất hứng.

“Làm sao vậy?” Tôn Mai kinh ngạc hỏi.

“Khụ, đừng nói nữa, hai người kia, ở trong phòng ngủ dùng bình gas nấu lẩu.”

“Chết thật!” Tôn Mai lập tức nhảy dựng lên, “Nếu để phòng bảo vệ biết, sẽ khấu trừ tiền thưởng của em!”

Ngô Hàm bắt đầu mở bàn tay ra, “Không có biện pháp, chúng ta là cùng phòng ngủ, anh đã nói bọn họ cũng không nghe.”

“Em đi!” Tôn Mai bước nhanh ra ngoài, “Đám nhóc ranh này, thật hư không chịu nổi!”

Tôn Mai vội bước chạy lên lầu 3, nổi giận dùng thang đến phòng ngủ 352. Kéo cánh cửa ra, trong phòng một mảnh tối đen, một cổ khí ga thiếu chút nữa khiến Tôn Mai ngạt thở.

“Các cậu làm gì đó?” Tôn Mai che mũi, đưa tay dè xuống công tắc điện.

Phương Mộc vừa vặn đi vào cửa trường, chợt nghe thấy từ xa truyền đến tiếng nổ mạnh nặng nề. Cậu ngần ra, nhận ra vụ nổ đến từ hướng khu ký túc xá 2, trái tim Phương Mộc điên cuồng nhảy dựng lên. Cậu liền mạng chạy về hướng ký túc xá 2, còn chưa chạy đến dưới lầu, cậu đã nhìn thấy.

Ký túc xá 2 vĩnh viễn không bao giờ cháy trong truyền thuyết đang bốc lên khói đặc và ngọn lửa bùng bùng.

Nhìn ra được, lửa bốc lên từ bên trái lầu ba.

Toàn thân Phương Mộc bắt đầu run rẩy. Kia chính là vị trí của phòng 352.

Ước chừng sưng sốt nửa phút, chân Phương Mộc vẫn run rẩy bước đi, hướng phía cánh cửa tòa nhà chạy tới.

Cửa đóng, Phương Mộc dùng sức nện vào cửa sắt, vừa lớn tiếng kêu gào, thế nhưng không người nào để ý cậu.

Cậu nhìn hai bên, sau đó lùi về sau vài bước, chạy lấy đà, thoáng cái bắt được mái của nhà để xe đạp, trở mình lên, lại trèo lên bệ cửa sổ lầu hai, lấy tay đẩy đẩy, cửa sổ bị đóng chết. Cậu dùng khuỷu tay thử đập vỡ cửa kính, mở cửa sổ ra, cuối cùng nhảy vào ký túc xá 2.

Trong lầu 2 khá ổn, khói không nhiều, có thể ẩn ẩn trông thấy ánh lửa lầu 3. Phương Mộc dùng tay áo che miệng lại, bước nhanh hướng về phía sườn tây lầu 3 chạy đến.

Lầu ba nơi nơi là ánh lửa, vài cánh cửa xung quanh phòng 352 cũng đã bốc cháy. Trong không khí tràn ngập mùi thối của da thịt bị đốt cháy. Xuyên thấu qua ánh lửa và khói mù, Phương Mộc trông thấy cửa phòng ngủ 352 có một người đang ngồi chồm hổm, cẩn thận nhìn quanh bên trong. Phương Mộc cẩn thận tới gần, nương theo ánh lửa xung quanh, Phương Mộc rốt cuộc thấy rõ khuôn mặt người kia.

Là Ngô Hàm.

Mặc dù trong lòng sớm có chuẩn bị, thế nhưng, khi Phương Mộc thật sự đối mặt với y, cậu vẫn thất thanh kêu lên: “Là người!”

Ngô Hàm mạnh quay đầu, nhìn thấy là Phương Mộc, sắc mặt trái lại trở nên trầm tĩnh. Y cau mày đánh giá Phương Mộc, dường như Phương Mộc là khách nhân không được hoan nghênh đến quấy rầy bữa tiệc tối.

“Người thật sự càng ngày càng khiến người ta chán ghét, Phương Mộc.”

Y chậm rãi đứng lên, dùng một động tác khoa trương chỉ hướng phòng ngủ 352 còn đang bốc cháy: “Thế nào? Khung cảnh hùng tráng không?”

Phương Mộc lúc này mới chú ý đến, trong phòng 352 bị ánh lửa chiếu sáng rực lên, hai người đã bị cháy trụi nằm cuộn lại.

Mỗi Phương Mộc trở nên run rẩy, cậu cũng dùng một ngón tay run run chỉ vào hai người còn đang bốc cháy kia nói: “Bọn họ. . . .Bọn họ. . . .”

Ngô Hàm bình tĩnh nói: “Là lão Tứ và Vương Kiến. Còn có cô ta.” Y mỉm cười hướng đồng nhô lên ở tường đối diện bĩu môi.

Nơi đó nằm một người toàn thân cháy sém, từ áo lông trên người vẫn chưa thiêu hủy hết và thân hình, là Tôn Mai.

Phương Mộc dựa vào tay vịn cầu thang, miễn cưỡng làm lành đứng thẳng.

“Vì. . . Vì sao?”

Ngô Hàm nhún nhún vai, “Vì sao? Kia phải hỏi ả đàn bà ngu ngốc này.” Y giống như đang tản bộ ở sân sau nhà mình nhẹ nhàng đi đến bên thi thể của Tôn Mai, dùng chân đá đá thân thể của chị, thanh âm lại chợt thấp xuống: “Đó là chuyện của học kỳ trước. Cô ta muốn nói cho tôi một chuyện không nên bị kẻ khác biết đến, viết thư cho tôi, còn tự cho là thông minh nhét vào cặp sách của tôi. Kết quả tôi không thấy được lá thư này, cùng ngày tôi đó đến thư viện trả một quyển sách, tôi nghĩ, lá thư này đã kẹp trong quyển sách kia.”

” > ?” Phương Mộc buột miệng nói ra.

“Đúng vậy.” Ngô Hàm nói, “Kỳ thật người đoán đúng rồi, phiếu mượn sách kia chính là phiếu mượn sách chết người.”

Phương Mộc nhanh chóng nhớ lại danh sách trên phiếu mượn sách kia: Cao Quốc Đồng, Vương Bồi, Tề Tân, Lưu Bách Long, Liêu Sấm, Trâu Kỳ, Ngô Hàm. Sau đó là Chu Quân, Cổ Phi Phi, Lưu Vĩ Lệ, Trần Hi, Phương Mộc, Vương Kiến, Chúc Thừa Cường.

“Người thứ 7,” thanh âm Phương Mộc khàn khàn nói, “Người là độc giả thứ 7, mọi người phía sau phải chết đúng không?”

Ngô Hàm lắc đầu: “Người đừng choáng váng, khi ta đến thư viện tra quyển sách kia, độc giả sau ta chỉ có Chu Quân, Cổ Phi Phi và Lưu Vĩ Lệ. Trong quyển sách kia ta không tìm được lá thư này, ta nghĩ, lá thư này nhất định bị một độc giả nào đó sau ta cầm đi, mà sau đó không lâu, ta mặc danh kỳ diệu bị quét khỏi lớp căn bản. Ta biết, nhất định có người dùng phong thư này ở sau lưng đâm ta một dao. Hơn nữa,” Thanh âm của y lập tức nâng cao, “Hắn tính toán khiến ta tiếp tục hổ thẹn!”

“Còn những người khác, bọn họ không thể nào thấy được lá thư này, người vì sao muốn giết chết họ? Bởi vì cừu hận?”

Ngô Hàm tựa hồ không biết làm thế nào cười cười: “Trời ơi, Phương Mộc, với chỉ số thông minh của người, ta thật sự rất khó cùng người khai thông. Ta từng nghĩ đến người so với những người khác thông minh hơn, người khiến ta thất vọng rồi, bằng hữu thân mến ơi.”

“Đương nhiên không phải vì cừu hận,” Trong ánh mắt y mang theo một tia thương xót cao ngạo, “Bởi vì ta sau này đã tìm được lá thư này.”

“Cái gì?” Phương Mộc mở to hai mắt, “Khi nào?”

“Sau khi giết chết Lưu Vĩ Lệ, trong lúc vô tình ta phát hiện dưới sàng của mình.”

“Ta không hiểu.”

Ngô Hàm cười ha hả, giống như đối mặt với một vấn đề hết sức buồn cười. Y thậm chí cười đến ho khan.

“Bởi vì người a, bằng hữu thân mến của ta.” Y thật vất vả ngưng cười.

“Ta?”

“Đúng, bởi vì người phát hiện phiếu mượn sách kia, mà ta thời điểm đó, vừa vặn tìm được lạc thú trong trò chơi này.”

Y giống như diễn kịch tao nhã vươn hai tay, dường như đang nghênh đón một hảo bằng hữu đã lâu không gặp.

“Người, bằng hữu thân mến của ta, cho ta một màn diễn kịch phấn khích biết bao, khi ta đối với trò chơi này vẫn còn chưa chơi đã, người, thân mến của ta, cho ta lý do để tiếp tục. Ừ thì, tiếp tục đi, đây là danh sách, sát thủ vĩ đại. Phiếu mượn sách chết người, khiến trò chơi này càng thêm kích thích đúng không?”

“Ta vẫn không rõ.”

“Người đương nhiên sẽ không hiểu được.” Sắc mặt Ngô Hàm bỗng nhiên trở nên ngưng trọng, “Người vĩnh viễn sẽ không hiểu được.”

Y đưa mắt từ trên mặt Phương Mộc dời đi, quét mắt sang hành lang hai bên.

“Từ ngày đầu tiên nhập học đến nay, ta chỉ biết ta không còn là Ngô Hàm người thông minh tuyệt đỉnh, tiền đồ vô lượng trong mắt người trong thôn nữa. Theo các người so sánh, ta là người tầm thường như vậy. Không có bề ngoài xuất chúng, không có tiền tài dư dả, người chưa từng có thành tích, ta chỉ có duy nhất mạnh hơn các người ở chỗ không có người nào quen thuộc tòa nhà này hơn ta, khi các người ở trong tòa nhà này ngủ, học tập, vui cười đùa giỡn, ta dọn dẹp rác rưởi các người lưu lại, ta dùng hai tay đi gom góp từng chút một để trả cho học phí đắt đỏ kia.” Y dừng một chút, “Lúc ấy ý niệm duy nhất trong đầu ta là thi vào được lớp căn bản. Đây là cơ hội duy nhất vẫn hồi lại tự tôn. Mà cơ hội này, cũng mất đi.”

Y ngẩng đầu, nhìn trần nhà bị hun đen, giống như tự độc thoại khẽ nói: “Khi một người bị tước đoạt chỉ còn hai bàn tay trắng, hẳn liền trở nên nguy hiểm.” Y quay đầu nhìn Phương Mộc, thoáng nở nụ cười, “Không phải sao?”

Không đợi Phương Mộc trả lời, y lại mở miệng nói: “Thế nhưng ta phát hiện ta cũng không phải chỉ có hai bàn tay trắng.” Ánh mắt của y thoáng chốc phóng ra quang mang hung hăng, “Ta phát hiện năng lực của ta, ta có năng lực nắm giữ sinh mệnh của con người. Nhìn thấy các người sợ hãi, hoang mang không thể yên ổn, nhìn thấy cảnh sát hao hết tâm tư lại không tìm được một chút manh mối, ta cảm giác ——” Y mạnh mẽ ra hai bàn tay, giữa ánh lửa tựa như tượng thần chịu nạn, “Ta, ta là thần!”

Là vì ta, đáy lòng Phương Mộc một mảnh lạnh lẽo, Trần Hi, Chúc lão Tứ, Vương Kiến, bọn họ chết, là vì ta.

Phương Mộc nhìn biểu tình say sưa của y, đột nhiên hỏi một câu: “Trong thùng nước có cái gì?”

Biểu tình của Ngô Hàm lập tức trở nên kinh ngạc, vùng mày của y lại lần nữa nhăn lại, chậm rãi buông xuống hai tay.

“Người chém chết Trần Hi, là người thật sao?”

Khiến Phương Mộc không ngờ chính là, vấn đề thứ hai lại làm cho khóe miệng Ngô Hàm lần nữa hiện lên một tia mỉm cười trào phúng.

“Ta còn tưởng rằng người so với tướng tượng của ta phải thông minh hơn, nguyên lai người bất quá cũng chỉ đến vậy. Ha ha.”

Y nghiêng đầu, giống như thợ săn thưởng thức con mồi của mình.

“Nói ra rất dài dòng, bằng hữu của ta. Nếu người thật sự muốn nghe.”

.

Chu Quân ngâm nga một tiểu khúc, cầm một cuộn giấy vệ sinh rời khỏi phòng ngủ, phòng 352 đối diện truyền đến thanh âm của Phương Mộc: “Tinh tấn nhân vong!”

Chu Quân cười mắng: “Hơ hơ, Đồ ngu.” Lắc lư đi vào WC.

Ngô Hàm xuất hiện ở góc ngoặt nơi cầu thang, y khẩn trương nhìn xung quanh, trong hành lang im ắng, không có một người.

Y rất nhanh không một tiếng động đi vào WC, trong WC trừ bỏ Chu Quân đang gắng sức, không một bóng người.

Y nhẹ nhàng đi đến phía sau chỗ ngồi chồm hổm của Chu Quân, cẩn thận thăm dò. Chu Quân đưa lưng về phía y, không hề phát hiện.

Ngô Hàm từ trong túi áo lấy ra một sợi dây thừng, lấy tay nắm ở hai đầu, nhắm vào đầu của Chu Quân, thật mạnh trông qua. Chu Quân chỉ kịp phát ra một tiếng kêu ngắn ngủi, đã bị Ngô Hàm đem cả người kéo lên. Ngô Hàm nhanh chóng hạ nửa thân người xuống, hai tay giao nhau, gắt gao túm trên dây thừng, hai tay Chu Quân ở trên cổ cào loạn, chân cũng đá loạn, kiệt lực muốn đứng thẳng lên, bất đắc dĩ cổ bị dây thừng gắt gao siết trên vách ngăn, chỉ là cọ cọ chẳng thấm vào đâu. Sau vài phút, Chu Quân rốt cuộc không phản kháng nữa. Ngô Hàm đầu đầy mồ hôi lại hung hăng siết vài cái, mới chậm rãi buông lỏng dây thừng, thân thể Chu Quân theo vách tường mềm nhũn tê liệt trượt xuống. Y đi vào gian đầu, không dám nhìn thẳng mặt người chết, cố sức đem chân hấn khom lại, lưng dán sát tường, thoát nhìn bộ dáng giống như vẫn đang đi đại tiện. Ngô Hàm xoay người ra khỏi nhà xí, nhanh chóng xuống lầu, vừa vặn đến lầu hai, chợt nghe thấy cánh cửa phòng ngủ nào đó chỉ nha một tiếng mở ra, tiếp theo chợt nghe tiếng bước chân loạt xoạt. Ngô Hàm dựa lưng vào cầu thang lầu hai, nín thở ngưng thần lắng nghe, ước chừng một phút sau, tiếng bước chân kia lại từ trong WC đi ra, cũng không có dấu hiệu hoảng loạn, cửa bị đóng thật mạnh, hết thấy khôi phục lại yên ắng. Ngô Hàm đầu đầy mồ hôi thở dài một hơi, xoay người xuống lầu.

Ngô Hàm đeo cặp sách trên lưng, cầm ly nước cần thận lách vào sau tòa nhà hành chính. Y không tiếng động đẩy mở cửa sổ nhà vệ sinh lầu 1, động tác Ngô Hàm nhanh nhẹn nhảy vào.

Lưu Vĩ Lệ ngáp, sao chép từng tờ từng tờ tài liệu. Lúc này có người gõ cửa.

“Ai?”

“Sư tỷ, là em.”

“Là cậu a.” Lưu Vĩ Lệ nhún ra y là đàn em buổi chiều hỗ trợ mang tài liệu sang đây.

“Em vừa đi ngang qua dưới lầu, thấy nơi này vẫn sáng đèn.” Trên mặt Ngô Hàm là nụ cười khiêm tốn, “Cần giúp đỡ không, sư tỷ?”

Lưu Vĩ Lệ nhìn chồng tài liệu như núi bên cạnh máy photo .

“Hảo a, cảm ơn cậu.” Cô hướng đàn em nhiệt tâm này quảng qua một nụ cười đầy mỉa mai.

Hai người vừa vội vàng công tác trong tay, vừa nói chút chuyện trên trời dưới biển. Đột nhiên, tay Ngô Hàm dừng lại.

“Làm sao vậy?”

Ngô Hàm chìa chìa ngoài cửa, “Hình như có người đến.”

Trong hành lang quả thật có tiếng bước chân, thế nhưng tiếng bước chân kia dần dần đi xa, cuối cùng biến mất.

“Không có gì, có thể là nhân viên an ninh. Chị đã báo với bọn họ rồi.”

Ngô Hàm đi đến trước cửa nhìn ra xung quanh, trong hành lang vắng vẻ không một bóng người. Y thở dài nhẹ nhõm.

Y trở lại trước bàn, Lưu Vĩ Lệ đưa lưng về phía y lấy tài liệu trong máy photo . Ngô Hàm lặng lẽ đẩy cái ly, khiến cái ly lật nhào trên bàn.

“Ai nha, hỏng bét.”

“Làm sao vậy?” Lưu Vĩ Lệ nghe tiếng ngoảnh đầu lại, nước trà màu nâu nhạt đang từ mặt bàn chảy xuống, một quyển đề tài báo cáo bị ngâm trong nước.

“Sao lại như vậy?” Lưu Vĩ Lệ ảo não đem báo cáo xách lên, dùng sức vẩy nước trên mặt.

“Không phải em cố ý, thực xin lỗi sư tỷ.” Ngô Hàm sợ hãi nói.

“Làm sao bây giờ? Cao lão sư sẽ phê bình chị, hấn yêu nhất là sạch sẽ.” Lưu Vĩ Lệ vẻ mặt nôn nóng.

Ngô Hàm xấu hổ xoắn tay, sau đó như chợt nhớ tới cái gì nói: “Như vậy đi sư tỷ, chúng ta đem nó lên thiên thai phơi, hẳn là sẽ mau khô.”

“Hảo hảo.” Lưu Vĩ Lệ vội vàng đem đinh dính trên giấy báo cáo gỡ xuống, đi theo Ngô Hàm lên thiên thai đổi diện phòng photo .

Thiên thai nằm ở đầu gió rất lớn, Ngô Hàm từ góc tường nhặt vài khối gạch vỡ, đem báo cáo đặt tản ra trên gờ xin măng bên cạnh thiên thai.

Lưu Vĩ Lệ nhìn sân trường thu nhỏ dưới chân, có chút sợ hãi. Ngô Hàm nói: “Đừng sợ, nơi này gió khá lớn, rất mau khô.”

Lưu Vĩ Lệ gặt đầu, cũng cầm một khối gạch vụn đem giấy báo cáo để lên đặt trên gờ xi măng.

“Sư tỷ,” Ngô Hàm nhìn chằm chằm giấy báo cáo trong tay, “Hình như thiếu một tờ.”

“Không thể nào.” Lưu Vĩ Lệ đến gần, đưa tay đón lấy giấy báo cáo, “Ta xem xem.”

Ngô Hàm lại rút tay về, dùng tay kia đẩy mạnh Lưu Vĩ Lệ, Lưu Vĩ Lệ kêu lên một tiếng sợ hãi liền phủ phục té xuống thiên thai, sau đó chợt nghe một tiếng “Phịch” nặng nề.

Ngô Hàm đứng trên gờ xi măng, ngực không ngừng phập phồng. Trong giây lát, y nhìn xuống dưới lầu, một mảnh tối đen, cái gì cũng nhìn không thấy.

Ngô Hàm định thần, đem khối gạch đá xuống nhặt từng tờ giấy báo cáo lên, xoay người xuống thiên thai.

Y trở lại phòng photo , đem báo cáo nhét vào cặp sách, sau đó từ trong cặp sách lấy ra một khối giẻ lau, đem bàn và máy photo cẩn thận lau một lần, lại nhớ tới hành lang, đem cửa sổ và khung cửa chà lau một lần. Tiếp đó, y lập tức đi đến phòng vệ sinh lầu 24, từ bên trong lấy ra một cây lau nhà, đem mặt đất phòng photo lau chùi sạch sẽ, tiếp đó cầm lấy cặp sách và ly nước rời đi, trước khi đi, lại đem nắm cửa phòng lau một lần, tiếp đó khép hờ cánh cửa, nhanh chóng biến mất trong hành lang tối tăm.

.

Trong phòng tự học, Cổ Phi Phi và Tống Bác trong một góc phòng thân mật ôm nhau, tay Tống Bác không thành thật di chuyển trên người Cổ Phi Phi, Cổ Phi Phi vừa thấp giọng cười, vừa nhìn ánh mắt hoặc tức giận hoặc kinh thường hoặc tò mò xung quanh. Cô ta tiến đến nói nhỏ bên tai Tống Bác vài câu, trên mặt Tống Bác bày ra một nụ cười hiểu ngầm, mặt Cổ Phi Phi lại đỏ.

Hai người nhẹ nhàng thu thập xong cặp sách, nắm tay nhau ra khỏi phòng tự học, nhưng không chú ý tới người trong góc phòng kia, Ngô Hàm cũng bắt đầu thu dọn cặp sách.

Cổ Phi Phi và Tống Bác đi vào sân thể dục, tìm một góc chắn gió, vừa ngồi xuống, hai người liền gấp gấp dây dũa cùng một chỗ.

Đầu lưỡi bọn họ quấn vào nhau, hai tay trên thân thể đối phương không ngừng chạy loạn.

Bọn họ không nghe được, chỗ trống dưới bậc thang nơi bọn họ ngồi, một người yên lặng hô hấp.

Ngô Hàm ngồi bên trong, tay nắm chặt một cây gỗ lớn, nhắm chặt hai mắt, lỗ tai lại không bỏ sót chút động tĩnh nào bên trên.

Qua thật lâu, từng nhóm học sinh lớn tiếng đàm tiếu băng qua sân thể dục. Ngô Hàm nhìn đồng hồ đeo tay, 10h hơn, bọn học sinh đã trở về phòng.

Động tĩnh phía trên lại một hồi mới ngừng lại.

“Phỏng chừng phòng ngủ đã đóng, dù sao cũng không trở về, chúng ta đến phòng chiếu phim đi.”

Ngô Hàm lặng lẽ đứng lên, cẩn thận đứng cạnh bậc thang.

“Được, bất quá đến lúc đó không cho phép anh làm chuyện xấu a.”

Đúng lúc đó. Ngô Hàm từng bước mạnh nhảy lên bậc thềm.

Y trông thấy đầu tóc ngắn của Tống Bác và vẻ mặt Cổ Phi Phi trong phút chốc trở nên hoảng sợ.

Y dùng lực đánh xuống cây gỗ lớn.

Trần Hi đang nhìn vào trong gương cẩn thận trang điểm lại, lúc này có người gõ cửa.

“Ai a?”

“Là tớ, Ngô Hàm, có thể vào được không?”

Trần Hi mở khóa cửa. Ngô Hàm mặc y phục diễn bó sát nhanh như chớp tiến vào.

“Xin thứ lỗi, tay áo ở đây sút chỉ rồi, mau giúp tớ khâu lại.” Ngô Hàm duỗi tay, lòng bàn tay hướng xuống phía dưới.

“Chỗ nào hở?” Trần Hi vội đi sang, “Chỗ nào sút chỉ?” Cô cúi đầu tìm kiếm trên cổ tay Ngô Hàm.

Bàn tay Ngô Hàm lại khê lặt, trong lòng bàn tay bất ngờ xuất hiện một khối băng gạc, lập tức che trên miệng Trần Hi.

Trần Hi rất nhanh trở nên xụi lơ.

Ngô Hàm đem Trần Hi khiêng lên vai, mở cửa ra, nhìn trái phải xung quanh một chút, đem Trần Hi đặt trên xe đẩy trước cửa, dùng vải trắng che lại.

Sau vài phút. Giữa tiếng vỗ tay và kinh hô và vỗ tay của toàn trường, Ngô Hàm nhanh chóng từ bên phải sân khấu nhảy vào hành lang, chạy nhanh lên lầu 3, lập tức vọt vào phòng vệ sinh. Chính là như y dự liệu, tất cả mọi người ở dưới lầu thường thức toàn bộ cao trào của vở kịch, trong phòng vệ sinh không một bóng người.

Y cởi bộ đồ diễn bó sát và mặt nạ, ngực, hai tay và trên đùi đều dùng băng dán vải bông thật dày. Y đi vào một gian phòng, dẫm lên trên ống nước, từ trong thùng nước lấy ra một túi nhựa, đem quần áo bó và mặt nạ cuộn thành một đoàn, nhét vào trong túi nhựa, sau khi buộc cẩn thận một lần nữa giẫm lên trên ống nước, đem túi nhựa nhét vào góc thùng nước, một nơi sẽ không ảnh hưởng đến vị trí tiếp nước vài đội nước.

Ngay sau đó, y kéo xuống vải bông dính trên người, xé thành hai khối nhỏ, lại vặn vòi nước đem vải bông thấm ướt, vải bông thật dày biến thành vài cục nhỏ, y đem những cục bông và băng dán này ném vào trong bệ tiểu tiện, xả nước trôi vào cống thoát.

Làm xong hết thấy, y từ sau hệ thống sưởi tay xuất ra hai khẩu thẳng đã được chuẩn bị từ sớm, đi vào trong gian phòng cuối cùng. Y trước tiên trói lại hai chân mình, sau đó tới đầu gối và miệng, lại đem trói tay mình lại, sau đó ngồi dưới đất, cuộn tròn hai chân đem hai tay lọt qua, như vậy hai tay của y liền bị trói quặt phía sau. Ngô Hàm ở sau lưng lấy tay đỡ tường đứng lên, đem gáy kê sát một khung cửa gỗ trong phòng. Khi y cảm thấy gờ khung cửa đối diện với gáy của mình, y đưa đầu về phía trước, sau đó mạnh đánh về phía sau. Một vết nứt lập tức xuất hiện sau gáy y, máu tươi rất nhanh chảy xuống, cảm thấy đầu văng mắt hoa Ngô Hàm dựa vào tường chậm rãi ngồi xuống, cẩn thận không để đầu cọ vào vách tường, sau đó nghiêng người ngã trên mặt đất của phòng, nhắm lại hai mắt.

“Như vậy, ngày đó tao ở câu lạc bộ trông thấy mày,” Phương Mộc chậm rãi nói, “Mày là đi đến phòng vệ sinh lầu 3 lấy bộ đồ diễn và mặt nạ kia đúng không?”

Ngô Hàm gật đầu.

Đã rõ ràng. Y ngồi yên trong kịch trường, cũng không phải bởi vì thương tiếc Trần Hi hoặc cảm thấy áy náy, mà là muốn hồi tưởng lại dư vị của màn diễn xuất ngoạn mục ngày hôm ấy.

Hai người yên lặng đối mặt.

“Vì sao mày không giết chết tao?” Phương Mộc đột nhiên hỏi.

“Tao là muốn để dành mày đến cuối cùng, Phương Mộc thân mến.” Y mỉm cười đến có thể gọi là thân thiện, “Có người đang không ngừng đoán tâm tư của tao, thế nhưng lại đoán không được, này chơi thật vui a. Nhưng.” Nụ cười của y thoáng cái biến mất trên mặt không còn tăm hơi, “Mày ngu xuẩn phá hủy trò chơi này, nó vốn có một kết cục hoàn mỹ. Cho nên, Phương Mộc, hiện tại chúng ta chỉ có thể nói tạm biệt.”

Một trận sợ hãi đánh úp trong lòng Phương Mộc, trong đầu cậu chỉ có một ý niệm: chạy mau.

Cậu vừa xoay người, nhưng không ngờ Ngô Hàm từ trên mặt đất nhật lên một chân ghế, ném về hướng Phương Mộc.

Phương Mộc vội vã cúi đầu tránh né, không ngờ tới Ngô Hàm chỉ đánh lạc hướng cậu, thấp người hướng phía mắt cá chân Phương Mộc đánh tới.

“Rắc!” Phương Mộc nghe rõ ràng thanh âm mắt cá chân của mình bị bẻ gãy, thân mình cậu xiêu vẹo, Ngô Hàm nhanh chóng đứng dậy, lại vung một gậy, đầu Phương Mộc trúng một cái thật mạnh, cậu đứng không vững nữa, ngã ngửa trên mặt đất.

Đau nhức khiến Phương Mộc suýt bất tỉnh. Giữa mờ mịt, cậu cảm thấy Ngô Hàm đưa tay túm lấy áo cậu, đem cậu kéo hướng phòng 352 còn đang bốc cháy. Phương Mộc vô lực giãy dụa, không có chút tác dụng nào, chỉ có thể tùy ý Ngô Hàm đem cậu túm đến cửa phòng ngủ.

Ngô Hàm buông tay ra, Phương Mộc ngã thật mạnh xuống đất, vừa định khởi động thân mình, lại bị Ngô Hàm dùng chân đạp trên ngực, không thể mảy may động đậy.

Ngô Hàm từ trong túi áo xuất ra một con dao găm quân dụng, Phương Mộc nhận ra đó là dao găm quân dụng giả Thụy Sĩ chỉ có bốn loại công năng bày bán trên mặt đất.

Ngô Hàm mở dao ra, tiếp đó cười trên người Phương Mộc, đỉnh dao kề sát trên cổ Phương Mộc.

“Nói thật, tao thật sự không nỡ giết mày,” Y cư nhiên lại thở dài, “Nguyên bản tính toán ày sống lâu thêm một quãng thời gian nữa, trò chơi này mới thú vị.”

“Mày thật biến thái!” Phương Mộc cực kỳ phẫn nộ mắng.

Ngô Hàm cũng không tức giận, ngược lại khẽ cười cười. “Biến thái?”

“Kỳ thật mày cũng giống như tao thôi.” Y kề sát vào khuôn mặt Phương Mộc, “Cũng nhảy cảm, tự ti.”

Phương Mộc ngừng giãy dụa, cậu mở to mắt nhìn Ngô Hàm.

“Đúng vậy, mày và tao giống nhau, ngày đó sau khi chúng ta từ cục công an trở về, tao đã biết.” Dao nhíp của Ngô Hàm vẫn hướng sát cổ Phương Mộc, “Cho nên, tao trước khi người chết nói ày toàn bộ bí mật. Cảm ơn tao đi, chỉ ít,” Y hướng hai cổ thi thể trong phòng ngủ kia bữu bữu môi, “Mày hẳn là so với bọn nó có thể cam lòng.”

“Cảnh sát sớm muộn gì cũng sẽ bắt được mày!”

“Hề hề.” Khóe miệng Ngô Hàm lại lộ ra nụ cười thương hại, “Mày đừng choáng váng, bọn mày đều chết hết, tao nói thể nào chẳng được.”

Xa xa dần dần truyền đến tiếng xe cứu hỏa và còi cảnh sát.

Y từ trong túi áo xuất ra một bình nước khoáng, chất lỏng bên trong lộ ra màu đỏ nhàn nhạt.

“Hoàn hảo, để lại một chai, vậy là đủ rồi.” Y vặn mở nắp bình, giống như dự đũa nhỏ đi ngủ, “Không nên cử động, sẽ không lâu lắm, thoáng cái là xong rồi.”

“Không cần.”

Phương Mộc và Ngô Hàm đồng thời nhìn về phía góc tường. Trong khoảnh khắc đó, Phương Mộc còn tưởng rằng bản thân xuất hiện ảo giác.

Thế nhưng Tôn Mai đang thật sự di chuyển.

Theo sau đó, chị cũng chậm chậm đứng lên.

“Không.Không nên.Giết người nữa.”

Tóc Tôn Mai đã bị đốt rụi toàn bộ, trên mặt ngoại trừ cháy sém chính là da thịt lòi ra, sớm đã không phân rõ ngũ quan. Quần áo toàn thân chỉ còn lại từng sợi nhè nhẹ, vẫn còn bốc khói.

Chị từng bước hướng tới Ngô Hàm, trong miệng thì thảo tự nói: “Không nên.Không nên giết người nữa.”

Ngô Hàm giương miệng, lại nói không ra một lời, cơ thịt trên mặt bởi vì hoảng sợ mà vụn vụn thành một đoàn.

Tôn Mai đã bị thiêu đến phân không ra hình người hướng về phía y vươn hai tay “Không.Không nên.”

“Người dừng lại đây!” Ngô Hàm run rẩy nói, đôi mắt trừng đến nỗi như muốn lộn ra khỏi hốc mắt.

“Không nên giết người nữa!”

Tôn Mai đột nhiên phát ra một tiếng thét cực kỳ bi thảm, hướng Ngô Hàm đánh mồm sau gáy.

Ngô Hàm lập tức gục trên mặt đất. Phương Mộc nhân tiện lăn một vòng, lăn đến bên kia hành lang.

Tôn Mai gắt gao ôm Ngô Hàm, Ngô Hàm liều mạng giãy giụa, chắt lỏng trong bình nước khoáng hắt vào trên người y.

Bọn họ trên mặt đất lăn lộn, ẩu đả nhau. Tay Ngô Hàm ở trên mặt Tôn Mai loạn cào loạn túm, da thịt trên mặt Tôn Mai bị đốt trọi từng khối từng khối rơi xuống, thế nhưng tay chị vẫn thủy chung gắt gao quăn lấy Ngô Hàm.

Khung cửa thiêu đốt thật lâu cuối cùng sụp xuống, vừa vụn rơi trúng bọn họ, trên người Ngô Hàm lập tức bùng lên ngọn lửa.

“A —————” Ngô Hàm kêu thảm, ngọn lửa trên người lại càng lúc càng lớn.

“Cứu mạng. Cứu cứu.Ta.” Y đem một bàn tay bốc cháy hướng về phía Phương Mộc.

Phương Mộc nhìn Ngô Hàm và Tôn Mai đã bị đốt thành một quả cầu lửa, nghĩ muốn di chuyển nhưng không cách nào động đậy được. Một trận mê muội kéo tới, Phương Mộc dần mất đi tri giác.

18. Chương 18: Nhật Ký Của Tôn Mai

Khi Phương Mộc tỉnh lại, đã ở trong bệnh viện.

Cảnh ngộ đêm hôm đó khiến Phương Mộc ngoài nứt xương sọ còn thêm gãy xương mắt cá chân, trên người còn có vài nơi bị bỏng. Ngày thứ hai nhập viện, cậu lúc thì thanh tỉnh, đứt quãng nói lại hết thấy sự việc tình huống cho Hình Chí Sâm xong thì lâm vào hôn mê.

Từ sáng sớm đến tối đều có hai cảnh sát sắc mặt âm trầm đứng ngốc ở cửa phòng bệnh. Hình Chí Sâm đến thăm cũng không e dè mà nói, cảnh sát đã đem Phương Mộc xem như là trọng phạm bị tình nghi cần phải điều tra, đại hào danh đao mà Phương Mộc nhắc tới kia, không tìm được ở hiện trường.

Mọi người đều chết hết, chỉ có cậu còn sống, nguyên nhân không cần nói cũng biết.

Một buổi tối kia, Phương Mộc bỗng giật mình tỉnh dậy.

Trong phòng bệnh tràn đầy khói khiến người muốn ngạt thở, ngoài cửa ầm ầm có thể thấy ánh lửa chớp động. Cháy rồi.

Phương Mộc muốn lớn tiếng hô lên, nhưng lại không sao phát ra thanh âm nào.

Cậu liều mạng muốn ngồi dậy, thân thể cũng không nghe sai bảo.

Trong lúc giãy dụa, Phương Mộc đột nhiên nhận ra trên đầu là ván giường quen thuộc của lão Ngủ.

Ta đang ở trong phòng ngủ 352.

Cửa bị nhẹ nhàng đẩy ra.

Đầu tiên là một cánh tay bị đốt trụi, da tróc thịt bong, tiếp đó là một thân thể cháy đen, đã không phân rõ ngũ quan trên khuôn mặt.

Mập mạp, là Chúc lão Tứ.

Hắn đi đến trước giường Phương Mộc, yên lặng đứng đó.

Kế tiếp là Vương Kiến bị cháy sạch chỉ còn lại một đoạn ngắn ngắn, khuôn mặt vỡ tan không chịu nổi của Tôn Mai.

Sau đó là một cô gái mặc áo bào trắng, trong tay đang cầm đầu của chính mình với mái tóc dài nhẹ nhàng tung bay.

Phương Mộc hoảng sợ há hốc mồm.

Các cậu.

Những người đã chết im lặng đứng thành một hàng, lặng lẽ nhìn Phương Mộc trên giường.

Ánh mắt này giống như một tấm lưới mở ra, gắt gao quấn lấy trên người Phương Mộc.

Lưới càng ngày càng chặt, Phương Mộc cảm giác hô hấp càng ngày càng khó khăn.

Đừng, thả ta ra.

Kỳ thật người cũng giống như ta. Một thanh âm vang lên bên tai cậu.

Phương Mộc mạnh nghiêng đầu đi, Ngô Hàm nằm bên cạnh, ánh mắt chỉ còn lại hai hốc máu trống rỗng, môi đã không còn, răng nanh lấp lánh dính liền với máu thịt.

Kỳ thật, người cũng giống như ta.

Không —————

Thân thể của Phương Mộc ở trên giường cong người lên thống khổ, hai tay gắt gao bắt lấy sàng đan, trong miệng rên rỉ mơ hồ không rõ.

Mẹ Phương Mộc ở bên giường nhảy dựng lên, ra sức đè lại thân thể Phương Mộc.

“Đừng sợ đừng sợ, không có việc gì, mẹ ở đây.”

Đôi mắt Phương Mộc mở bừng lên, ánh nắng chiều thoáng đâm vào, cậu nhện không được nhắm hai mắt lại, lệ theo gò má tùy ý chảy xuôi.

Là mộng. Cậu thoáng trầm tĩnh lại.

Cửa bị xô mở, hai cảnh sát trông coi bên ngoài vọt tiến vào. Phía sau còn có Hình Chí Sâm đi theo.

“Các người muốn làm gì!” Mẹ Phương Mộc tóc tai bù xù bạo phát, “Các người đem đứa nhỏ bắt đi đi, phán nó tử hình đi!”

Bà đánh về phía một cảnh sát trong đó, ở trước ngực hắn liều mạng nện vào.

Cảnh sát xấu hổ bắt lấy tay bà, đem bà nhẹ nhàng đẩy ra.

Mẹ Phương Mộc từ chối vài cái, cảm giác được bản thân cũng không còn khí lực, buông tay ra, ghé vào bên giường lớn tiếng nức nở.

Hình Chí Sâm thấp giọng nói vài câu với hai cảnh sát, hai người kia liên tục gật đầu, cuối cùng nói câu “Hình đội trưởng chúng tôi đi” liền rời khỏi phòng bệnh.

Hình Chí Sâm đi đến bên giường, cúi xuống vỗ vai của mẹ Phương Mộc, “Chị à, chị đừng như vậy, Phương Mộc không có việc gì, chúng tôi đã loại bỏ cậu ấy ra khỏi đối tượng tình nghi rồi.”

“Thật sự?” Mẹ Phương Mộc nâng khuôn mặt tràn đầy lệ ngân lên, “Đã bắt được hung thủ?”

“Chưa. Bất quá, đã sắp rõ ràng, cùng Phương Mộc không quan hệ.” Hình Chí Sâm cầm khăn mặt khoát trên đầu giường, “Mau lau mặt đi, trông chị nè, đều thành cái dạng gì rồi.”

Mẹ Phương Mộc hít mũi, ngượng ngùng mà nắm lấy khăn mặt.

“Mẹ đi rửa mặt.” Bà lo lắng nhìn Phương Mộc.

“Không sao, chị đi đi, tôi ở trong này chăm sóc Phương Mộc. Hơn nữa,” Hình Chí Sâm quay đầu nhìn Phương Mộc nằm trên giường, “Con của chị là một người ý chí kiên cường.”

Trong mắt mẹ Phương Mộc hiện ra vẻ kiêu hãnh, dường như đang nói “Kia là đương nhiên”, bà vuốt gọn tóc, xoay người đi ra ngoài.

Hình Chí Sâm ngồi xuống bên giường, tay khoát trên chăn.

“Thế nào?”

“Cũng được.” Cách một lúc lâu, Phương Mộc mới trả lời.

Ánh mắt của cậu thủy chung nhìn lên trần nhà, đầu và mắt cá chân ần ần cảm giác đau đớn.

Ánh mắt của cậu trống rỗng cô đơn, bên trong lộ ra sự hoảng sợ không thể gọi tên. Hình Chí Sâm khẽ thở dài, ông đem mặt chôn trong lòng bàn tay, dùng sức một phen chà sát khuôn mặt.

“Chúng tôi đã loại bỏ cậu khỏi đối tượng tình nghi.”

“Ừm.”

Phương Mộc lãnh đạm, khiến Hình Chí Sâm có chút khó xử. Ông từ trong ví xuất ra một bao thuốc, rút một điều ngậm bên miệng, suy nghĩ một chút, lại cắm vào trong bao.

“Cậu không phải còn đang oán giận tôi chứ?” Ông hỏi dò.

Phương Mộc không chút phản ứng.

“Tôi muốn nói với cậu thật xin lỗi, đêm đó tôi ở vùng ngoại thành.”

“Tôi không oán trách anh, tôi không oán trách bất luận kẻ nào.” Phương Mộc đột nhiên mở miệng.

Đúng vậy. Tôi không có lý do gì oán giận bất luận kẻ nào.

Là tôi phát hiện phiếu mượn sách. Là tôi không kịp thời chạy về trường học. Hết thấy đều đã không kịp.

Hình Chí Sâm cúi đầu.

Hai người trầm mặc ngồi một hồi. Mẹ Phương Mộc trở lại phòng bệnh, nhìn thấy tình cảnh trong phòng, lại lui ra ngoài.

Hình Chí Sâm thở dài, bắt đầu lục lọi trong túi xách, lát sau, ông đem mấy thứ gì đó đặt ở đầu giường.

“Chúng tôi ở trong nhà Tôn Mai phát hiện ra cái này.”

Phương Mộc lần đầu tiên rời mắt khỏi trần nhà nghiêng đầu sang, đó là ba quyển sổ cứng bằng da, trong đó một cái rất tinh xảo, giá trị xa xỉ, hai cái khác là hàng rẻ tiền hết sức bình thường.

“Đây là cái gì?”

“Nhật ký của Tôn Mai. Ở trong này chúng tôi phát hiện chút bằng chứng quan trọng, cho nên, loại bỏ cậu ra khỏi đối tượng tình nghi.”

Hình Chí Sâm thấy Phương Mộc nhìn bản nhật ký không chớp mắt, khẽ cười cười.

“Muốn xem chút không?”

Phương Mộc đưa mắt từ cuốn sổ chuyển dời đến trên mặt Hình Chí Sâm, tuy rằng không nói gì, thế nhưng từ ánh mắt kia Hình Chí Sâm thấy được gì đó đã từng quen thuộc.

Kiên cường và cuồng nhiệt.

“Cậu xem đi, bắt quá phải bảo quản tốt.” Hình Chí Sâm đứng dậy, hướng cậu nháy mắt, “Dù sao tôi cũng không phải lần đầu tiên vi phạm kỷ luật. Hơn nữa,” ông dừng một chút, “Cậu có quyền biết rõ chân tướng.”

Bàn tay ông đặt trên đầu Phương Mộc, tay ông rất nặng rất hữu lực.

“Phương Mộc,” Ông nhìn chăm chăm vào mắt Phương Mộc, “Chuyện đã qua để cho nó qua đi. Cậu từ đầu đến cuối phải kiên cường hơn so với tôi tưởng tượng, đừng làm tôi thất vọng.”

Nói xong, ông liền mở cửa ra ngoài.

.

Nhật ký bản thứ nhất.

Ngày 14 tháng 7 năm 1998, chuyện.

Hôm nay là ngày giỗ của Khắc Kiệm. Tâm tình không tốt.

Buổi sáng xin nghỉ, mang theo Phàm Phàm cho con bé tảo mộ của ba ba. Cho bé mặc vào bộ váy hoa nhỏ anh ấy thích nhất. Lúc ấy thứ này rất mắc ah, phải hơn một trăm đồng, thế nhưng không chút do dự mua nó.

Một màn này, dường như chỉ mới phát sinh ngày hôm qua.

Phàm Phàm đã 8 tuổi, váy có chút nhỏ, mặc trên người có chút chật cứng.

Phàm Phàm rất vâng lời, một câu cũng không nói, còn sớm giúp tôi thu thập xong đồ đạc.

Đứa nhỏ trưởng thành, không giống 2 năm trước, thời điểm tảo mộ giống như đi chơi xuân, chỉ lo chạy đông chạy tây chơi đùa. Hôm nay chẳng những thật an tĩnh, còn hướng ba khẩu đầu hai cái.

..... Ngày 29 tháng 7 năm 1998, mưa nhỏ.

Chỗ hậu cần mang đến một chàng trai, tên là Ngô Hàm, nói là sinh viên vừa học vừa làm. Người này bộ dáng gầy teo, kiểu dinh dưỡng không đầy đủ.

Tôi không cao hứng lắm, nói là trợ giúp tôi quản lý việc ở ký túc xá, lại phân cho tôi một người nhỏ gầy như vậy, có thể làm được việc gì?

Ngô Hàm là người nhút nhát, lúc nói chuyện, ánh mắt cũng rủ xuống, không dám nhìn ai. Tôi chú ý ánh mắt cậu ấy từ đầu đến cuối luôn loạn chuyển. Tâm nhân của thằng nhóc này thật không tốt.

Tóm lại, tôi không thích cậu ta.

..... Ngày 3 tháng 8 năm 1998, trời nhiều mây chuyển mưa nhỏ.

Tôn Hà giới thiệu cho tôi một người đàn ông, em gái nhiều chuyện này.

Thực sự không lay chuyển được nó, phải đi gặp mặt. Thật lâu không mang giày cao gót, chân bị cọ sát rất đau.

Đối phương là một giáo viên trung học về hưu, cũng giống như tôi, góa vợ.

Người trái lại bộ dạng rất hoạt bát, mặt sỗ sỗ diện diện. Vừa mới bắt đầu khi tôi nói tôi làm công tác hậu cần ở đại học Sư Phạm, hắn còn cố gắng khách khí, sau lại biết tôi là quản lý viên của ký túc xá, lập tức một bộ dạng vênh vảo hung hăng.

Lúc ăn cơm, tôi muốn ăn cá hấp quế, hắn cư nhiên một bộ dáng đau lòng muốn chết, cuối cùng cho tôi đổi thành thịt bao chua ngọt.

Sau trời lại mưa, hắn cực lực mời tôi vào nhà hắn ngồi một chút, cho rằng tôi không biết hắn muốn cái quỷ gì sao?

..... Ngày 4 tháng 8 năm 1998, mưa to.

Hôm qua tâm tình không tốt, buổi chiều lúc Ngô Hàm đến làm việc, lại đem một bụng tức giận trút vào cậu ấy.

Bên ngoài rõ ràng mưa to như trút, tôi cố tình bắt cậu ấy đi chùi kính trong WC. Cậu ấy lại không rên một tiếng mang thùng nước rời đi. Cậu ấy cũng thật khỏe, một thùng nước đầy lại nâng lên rất nhẹ nhàng. Đừng thấy tôi gầy, xương cốt bên trong tất cả đều là thịt, những lời này là ai nói ấy nhỉ?

Thời điểm nhá nhem tối, cậu đầu đầy mồ hôi trở về, sợ hãi nói bên ngoài mưa quá lớn, cửa sổ ngoài thể nào cũng lau không sạch được. Trái tim của tôi thoáng cái mềm nhũn.

.....

Ngày 17 tháng 8 năm 1998, chuyện.

Sáng hôm nay lúc rửa mặt, phát hiện tóc mình vừa bạc lại vừa ít, nếp nhăn nơi khóe mắt cũng càng sâu.

Tôi già rồi sao?

.....

Ngày 22 tháng 10 năm 1998, chuyện.

Hôm nay tâm tình của tiểu Ngô không vui. Tôi hỏi cậu ấy làm sao vậy, cậu ấy ấp a ấp úng nói mình đã đánh mất 300 đồng.

Tôi hoảng sợ, 300 đồng, này tương đương với một tháng phí sinh hoạt của cậu ấy đấy.

Tôi hỏi cậu làm sao bây giờ, đứa nhỏ này rất quật cường, mạnh mẽ cười nói không sao, cùng lắm thì ăn bánh mì chấm nước tương một tháng.

Một tháng a, cơ thể cậu ấy đang tuổi lớn, mỗi ngày chỉ ăn như vậy sống, làm sao chịu được.

Lúc tan ca, tôi lén bỏ vào trong cặp sách của cậu ấy 100 đồng. Không vì cái gì khác, chẳng qua thương cảm cậu ấy.

.....

Ngày 23 tháng 10 năm 1998, chuyện.

Cả ngày tiểu Ngô cũng chưa nói câu nào, tôi hoài nghi cậu ấy rốt cuộc có thấy được 100 đồng kia không.

Lúc chiều thu dọn đồ đạc, tôi thấy trong túi mình một tờ giấy, mặt trên viết: dì Tôn, cảm ơn dì, tôi sẽ đem tiền trả lại cho dì.

Đứa nhỏ này, còn cố khách khí.

.

Nhật ký bản thứ hai.

Ngày 2 tháng 11 năm 1998, mưa nhỏ.

Giữa trưa lúc ăn cơm, tôi mang theo cho Ngô Hàm một hộp cơm sườn lợn chưng khoai tây, tự mình làm. Cậu ấy ăn rất ngon, sau khi ăn xong đem hộp cơm rửa sạch sẽ.

Đặng tỷ nhìn thấy, giấu cợt tôi tìm tiểu tình nhân, già mà không đứng đắn, tôi và cô ấy đùa giỡn nửa ngày, quay đầu lại mới phát hiện mặt tiểu Ngô đều nhanh hồng hồng đến tận cổ. Đứa nhỏ này, còn tưởng thật. Ha hả

.....

Ngày 11 tháng 12 năm 1998, đại tuyết.

Hôm qua trông thấy tiểu Ngô chỉ mặc một chiếc áo đơn mỏng manh, lúc quét tuyết trước cửa, đông lạnh đến rùng mình. Trời lạnh như thế, chỉ mặc một bộ quần áo như vậy sao được.

Tôi về nhà tìm một cái áo bông của Khắc Kiệm, kiểu dáng có già một chút, thể nhưng rất ấm áp.

Thời điểm tiểu Ngô tiếp nhận áo bông có vẻ rất xấu hổ, tôi bảo cậu ấy lập tức mặc vào, cậu ấy rất nghe lời làm theo, quần áo chút lớn, thể nhưng nhìn từ phía sau, lại có chút giống Khắc Kiệm.

.....

Sau khi tiểu Phàm ngủ, tôi ở trong phòng vệ sinh lấy tay tự thỏa mãn chính mình. Sau đó tôi khóc rất lợi hại.

Khắc Kiệm, em rất nhớ anh.

.....

Ngày 19 tháng 1 năm 1999, chuyện.

Ngày mai chính thức nghỉ, các học sinh đã đi hơn phân nửa. Khắp tòa nhà đều là rác rưởi bọn học sinh ném xuống, cũng may có tiểu Ngô giúp tôi.

Thời điểm làm việc, tiểu Ngô nói cậu ấy phải về nhà ăn tết, tôi hỏi cậu ấy số điện thoại, nói năm mới sẽ gọi điện cho cậu ấy chúc tết. Cậu ấy nói không có. Cũng khó trách, nhà cậu ở vùng hẻo lánh như vậy, kết nối điện cũng rất gay go, càng miễn bàn đến điện thoại.

Tôi cho cậu ấy một cái hủ chân giò ngâm muối, để cậu ấy ăn trên đường, cậu nói dì Tôn cảm ơn dì.

Dì Tôn dì Tôn, tôi thật sự già như vậy sao, đột nhiên có chút giận dữ cậu.

.....

Ngày 15 tháng 2 năm 1999, trời râm.

Hôm nay là đêm 30, tiểu Phàm đang xem xuân tiết văn hội, tôi không muốn xem, tiết mục nào cũng như tiết mục nấy, không ý nghĩa.

Không biết lễ mừng năm mới ở nông thôn ra sao, hẳn là so với nội thành náo nhiệt hơn đi. Giết heo, bắn pháo, làm sủi cảo, mời thần tài, đến nhà chúc tết.

Đột nhiên đối với cuộc sống hiện giờ có điểm phiền chán.

.....

Ngày 16 tháng 2 năm 1999, tuyết nhỏ.

Hôm nay phải qua nhà Tôn Hà, trước khi ra cửa, không ngờ nhận được điện thoại của tiểu Ngô.

Cậu ấy thở hổn hển, trước nói với tôi một câu chúc mừng năm mới. Tôi cực kỳ giật mình, hỏi cậu đang ở đâu, cậu ấy nói ở bưu điện dưới quê. Tôi lại hỏi cậu nơi đó cách nhà cậu có xa lắm không, cậu ấy nói phải hơn mười dặm đường núi.

Sáng đầu năm mới, chạy hơn 10 dặm đường núi, cũng chỉ để hướng tôi nói một câu chúc mừng năm mới.

.....

Ngày 2 tháng 3 năm 1999, chuyện.

Ngày đầu tiên khai giảng, nhìn thấy tiểu Hàm, người có chút béo lên, trông thấy tôi thì ngượng ngùng cười.

.....

Ngày 9 tháng 3 năm 1999, chuyện.

Hôm qua phát hiện một bí mật của tiểu Hàm.

Thời điểm trực đêm, tôi thấy cậu ấy buồn ngủ lợi hại, kêu cậu vào buồng trong ngủ. Qua một hồi, tôi muốn đi xem cậu ấy có đắp chăn tốt không, lại trông thấy cậu ấy lui ở trong chăn, ôm quần áo của tôi, nhắm mắt lại, tay ở phía dưới khe động đậy.

Tôi sợ hãi, khăn trương lui về.

Biết cậu ấy đang làm gì đó, cũng không quá tức giận.

Cậu ấy chắc là thích tôi rồi nhỉ? Hi hi, mặt mình cũng đỏ rồi.

.....

Ngày 22 tháng 3 năm 1999, mưa nhỏ.

Hôm nay rất xui xẻo, đang êm đẹp tự nhiên lại từ trên cầu thang ngã xuống. Chân lúc ấy liền không nhúc nhích được.

Tiểu Hàm công tôi lên rồi chạy về phía bệnh xá, thở hổn hển, mồ hôi đổ như mưa.

Sau lưng cậu ấy rất rộng a, khiến người tôi ghé vào không muốn xuống.

Bản nhật ký thứ hai chỉ viết đến đây, mặt sau để trống nửa cuốn.

Bản nhật ký thứ ba, cũng là bản nhật ký tình xảo kia.

Ngày 23 tháng 3 năm 1999, trời râm.

Từ hôm nay trở đi, bắt đầu từ giờ phút này, bản nhật ký này chỉ để viết cho cậu, Hàm của tôi. Tôi muốn ghi lại toàn bộ từng chút từng chút việc của chúng tôi, tôi muốn đem bản nhật ký này từng trang đều tràn ngập, mà trước đó, tôi sẽ giữ bí mật nho nhỏ này với cậu, Hàm của tôi, tôi muốn nhìn thấy vẻ kinh hỉ trên mặt cậu.

Cậu là lẽ vật ông trời ban cho tôi, đúng vậy, người yêu của tôi, tôi hẳn là phải biết ngay từ đầu. Khi buổi chiều ngày đó cậu lần đầu tiên đứng trước mặt tôi, tôi thế nào lại nhìn không ra cậu nhất định là người đàn ông định mệnh của tôi? Trời ơi, tôi quá ngu ngốc.

Hôm nay là một ngày tuyệt đẹp. Thế nhưng, khi tôi hiện tại một mình nằm ở nơi này yên tĩnh nhớ lại, nhớ đến tôi thế nào đem đầu tôi chôn trong ngực cậu, cậu thế nào thì bắt đầu hôn môi tôi. Cưng ơi, cậu bây giờ, có phải cũng giống như tôi không ngủ được, cũng lẳng lặng nhớ lại không?

Thời điểm cậu tiến vào trong tôi, tôi cơ hồ nhịn không được muốn hét to. Đúng vậy, cơ thể của tôi tựa như một mảnh đất hoang vu đã lâu, dưới một phen xuân lê cây cỏ, trở nên thức tỉnh. Tôi khát vọng thân thể trẻ tuổi này biết bao, khi nó trần trụi trên người tôi chuyển động, tôi cảm giác tôi như trẻ ra mười mấy tuổi, hòa cùng cậu, có mọi xúc giác đều trở nên thật nhạy cảm. Tay cậu, môi cậu, chúng nó trải qua nơi nào nơi ấy liền như bị thiêu đốt. Một khắc kia, tôi đã tin rằng tôi là xinh đẹp nhất.

Tôi nhịn không được muốn gặp lại cậu, ngày mai đến gặp tôi được chứ, Hàm thân ái.

Ngày 1 tháng 4 năm 1999, chuyện.

Cuối cùng đã có thể đi làm, tuy rằng chân vẫn có chút đau, thế nhưng có thể nhìn thấy cậu, Hàm thân ái, tôi vẫn là rất cao hứng.

Kỳ quái chính là cậu có chút trốn tránh tôi. Thật vất vả đến lúc trực ban buổi tối, tôi hỏi cậu vì sao, cậu ấp úng, nhưng khi tôi vuốt ve thân thể cậu, ánh mắt cậu lại trở nên nồng nhiệt.

.....

Cậu thật mạnh mẽ.

.....

Ngày 22 tháng 5 năm 1999, trời râm.

Kỳ thật trong lòng tôi rõ ràng, cậu không hề thương tôi, hoặc là nói, chẳng qua cậu chỉ yêu thân thể tôi. (O.o)

Thế nhưng cậu không thể ngăn cản tôi yêu cậu.

Chúng tôi hôm nay đã cãi nhau, đúng vậy, lần đầu tiên cãi nhau. Tôi rất thương tâm, thế nhưng buổi tối tôi vẫn không cự tuyệt yêu cầu của cậu. Thời điểm cậu ở trên tôi kích thích thở hổn hển, tôi hầu như đã quên hết thấy chuyện không vui.

Tôi không hề đòi hỏi cậu yêu tôi, dù sao, tôi so với cậu vẫn lớn hơn 16 tuổi.

.....
Ngày 28 tháng 6 năm 1999, chuyện.

Làm sao bây giờ, tôi phát hiện tôi có thai.

Đã một tháng không có kinh nguyệt rồi, sáng tôi dùng que thử, dương tính. Tôi sợ hãi, lại lén lút đến bệnh viện kiểm tra, kết quả vẫn như nhau.

Có nên nói cho cậu ấy biết không?

.....
Ngày 2 tháng 7 năm 1999, trời râm.

Quyết định vẫn là nói cho cậu ấy biết.

Vốn nghĩ buổi tối sẽ nói cho cậu ấy biết, thế nhưng bộ dáng cậu ấy dạt dào hưng trí, chuyện thi đỗ vào lớp căn bản có lẽ đã thuận lợi, không đành lòng phá hư tâm tình của cậu ấy.

Vì thế quyết định viết một phong thư cho cậu, thừa dịp lúc cậu ngủ nhét vào trong sách. Ha hã, còn nhớ rõ cậu ấy từng viết cho tờ giấy kia.

Dì Tôn, cảm ơn dì.

Hình như đã là chuyện tình thật lâu trước kia.

..... Ngày 6 tháng 7 năm 1999, trời râm

Vì sao?

Vài ngày trôi qua, Hàm vẫn không phản ứng. Là chưa thấy lá thư hay cảm thấy khó có thể đối mặt?

Ngày mai sẽ nghỉ hè, tôi không dám hỏi cậu ấy, thế nhưng thật ra đã hơn một tháng không thể liên lạc rồi.

Tôi nên làm gì bây giờ?

..... Ngày 22 tháng 8 năm 1999, chuyện.

Tôi quyết định tự mình đi đối mặt, tôi không cần người đàn ông của tôi lo lắng cho tôi.

Thế nhưng, thật sự rất đau.

..... Ngày 29 tháng 8 năm 1999, chuyện.

Tôi đã gây họa.

Hàm không thấy được lá thư, không biết lá thư này đã đi nơi nào.

Trời ơi, nếu bị kẻ khác nhìn thấy, chúng tôi coi như xong.

Tôi là một người đàn bà ngu ngốc, tại sao muốn đem thư đặt trong sách chứ?

Thật muốn tự sát mình vài cái.

.....
Ngày 3 tháng 9 năm 1999, trời râm.

Tâm tình của tôi cùng thời tiết hôm nay giống nhau.

Hàm đã lâu không chịu để ý đến tôi. Thời điểm trực đêm, cậu ấy thà đứng trong hành lang, cũng không nguyện ý tới gần tôi.

Là tôi tự làm tự chịu, tôi biết.

.....
Ngày 16 tháng 9 năm 1999, mưa nhỏ.

Họa vô đơn chí.

Buổi chiều tiểu Phàm đến trường học tìm tôi, tôi muốn con bé gọi những học sinh tôi quản là chú. Thằng nhóc gọi là Chu Quân kia cứ nhiên chỉ vào Hàm muốn tiểu Phàm gọi ba ba. Tôi lúc ấy sợ hãi, sắc mặt của Hàm cũng lập tức trở nên so với tường còn muốn trắng hơn.

Lúc sấm tối truyền đến tin tức xấu kia, Hàm không vào được lớp căn bản. Nhất định có người thấy được lá thư này!

Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ làm sao bây giờ?

.....

Ngày 26 tháng 9 năm 1999, chuyện.

Xảy ra chuyện lớn.

Lần ba có người chết, Chu Quân của phòng ngủ 352. Cảnh sát điều tra khắp nơi. Lúc sáng sớm, Hàm lên lút tìm tôi, năn nỉ tôi nói với cảnh sát tối hôm qua cậu ấy luôn tại phòng trực ban cùng tôi nói chuyện phiếm. Cậu ấy nói tối qua cậu ấy ở phòng vệ sinh lâu hai đọc sách, lúc ấy không ai trông thấy, cậu ấy sợ cảnh sát hoài nghi cậu ấy Tôi xem bộ dáng cậu ấy bị dọa thành thế kia, đáp ứng. Hàm, vì cậu tôi cái gì cũng làm, cậu thì sao?

.....

Ngày 28 tháng 10 năm 1999, mưa to.

Thật đáng sợ, lại có người chết. Nghe nói người chết là một nữ nghiên cứu sinh, khoa Luật, rất đẹp. Buổi tối tôi hướng Hàm hỏi thăm tình hình, vẻ mặt của cậu ấy rất đáng sợ. Chẳng lẽ cậu ấy cũng sợ hãi?

.....

Ngày 6 tháng 11 năm 1999, chuyện.

Tối qua Hàm và tôi qua đêm ở phòng trực ban. Thật ấm áp, cậu ấy đã lâu không đối với tôi ôn nhu như vậy rồi.

.....

Ngày 2 tháng 12 năm 1999, đại tuyết.

Hàm bị thương. Lúc 11h hơn, cậu ấy ở bên ngoài gõ cửa. Tôi vội vàng mở cửa cho cậu ấy nhìn cậu ấy bưng lấy vị trí xương sườn. Tôi vội hỏi cậu ấy làm sao vậy, cậu ấy nói khi chạy về bị té ngã. Tôi hỏi cậu ấy vì sao trễ như thế mới về, cậu ấy không trả lời tôi, chỉ dặn dò tôi không nên nói cho người khác biết, rồi vội vã lên lầu.

Tôi rất lo lắng.

.....

Ngày 3 tháng 12 năm 1999, đại tuyết.

Trường học này thật đáng sợ, lại chết thêm 2 học sinh nữa. Tôi rất sợ hãi.

Thế nhưng, tối hôm qua cậu ấy rốt cuộc đã đi đâu?

.....

Ngày 17 tháng 12 năm 1999, chuyện.

Trong trường học có tin đồn hé ra phiếu mượn sách chết người gì đó. Tôi rất ngạc nhiên hỏi Hàm, cậu ấy lại còn nói cậu ấy cũng có trong danh sách kia. Tôi sợ hãi, vẻ mặt cậu ấy lại phớt tỉnh.

Cậu ấy không biết, tôi mỗi tối đều vì cậu ấy cầu Bồ Tát phù hộ.

.....

Ngày 23 tháng 12 năm 1999, chuyện.

Tổng tỷ ở câu lạc bộ nói, Hàm đang tập diễn một vở kịch nói, nói Hàm diễn rất tốt. Trong lòng tôi nghe xong sinh ra đắc ý.

Buổi tối tôi hỏi cậu ấy, cậu ấy nói diễn vai nam chính, tôi nói đến lúc đó tôi đi xem cậu diễn. Cậu ấy cự tuyệt. Tôi mất hứng.

.....

Ngày 1 tháng 1 năm 2000, chuyện.

Hàm đã xảy ra chuyện.

Đêm qua, có người ở trong kịch trường đánh Hàm bất tỉnh, còn giả dạng bộ dáng của cậu ấy chém chết một cô gái.

Thật là đáng sợ, cũng may Hàm của tôi không có việc gì. Thật sự là vô cùng may mắn, Bồ Tát quả là linh thiên.

Bồ Tát à Bồ Tát, chỉ cần người phù hộ Hàm của tôi bình an, giảm bớt thọ của tôi cũng không sao.

.....

Bánh Tiêu: Ta đã thử đổi xưng hô của Tôn Mai và Ngô Hàm ở cuốn nhật ký thứ 3 thành “Anh” và “em” cơ mà ta làm không được T_____T gõ một hồi ta cảm thấy da gà rơi đầy đất nên đành để là “tôi” và “cậu” Mong mọi người thông cảm, ta không qua được những pha tình cảm ướt át ah~~ >_____

19. Chương 19: Vĩ Thanh

Phương Mộc xin nghỉ bệnh nửa năm.

Buổi chiều hai tháng sau khi khai giảng, ánh dương quang chiếu rọi. Phương Mộc nhận được điện thoại của lão Đại.

“Ký túc xá 2 đã bị phá dỡ.”

“Thật không, vì sao?”

“.....Không biết.”

“.....”

“Khi nào thì cậu quay lại trường học?”

“Qua một thời gian nữa, tớ cũng không rõ.”

“Chỉ còn lại bốn người chúng tớ.”

“.....”

“Chúng tớ đều rất nhớ cậu, thỉnh thoảng có thời gian quay lại nhìn xem đi.”

“Hảo.”

Cúp điện thoại, Phương Mộc cầm lấy nặng, bắt một chiếc taxi đến trường học.

Khu 2 đã biến thành một đồng tường ngói đổ vỡ, đủ loại máy móc xây dựng không biết tên trên công trường bụi bay mù mịt. Có rất nhiều người cùng tò mò đánh giá chàng trai chống nặng, sắc mặt tái nhợt này.

Phương Mộc chọn một tảng đá ngồi xuống, neho mắt nhìn tòa nhà tập thể đã từng xảy ra nhiều sự tình này.

Có người trong hành lang lớn tiếng chửi tục.

Có người thừa dịp những người khác đang rửa mặt, tuột quần đối phương.

Có người trong hành lang nhảy lên nhảy xuống rất vang dội.

Cũng có người, bị giết chết trong tòa nhà này.

Hết thấy đều đã bị chôn vùi, tốt xấu, bi hỉ, đều biến mất dưới đồng gạch ngói vụn nơi đây.

Cách đó không xa, có thứ gì đó lấp lánh tỏa sáng.

Phương Mộc cố gắng đi qua đó, ngồi xổm người xuống, nhấc lên một khối xi măng.

Đó là một con dao găm bị hun đến đen sì, chuôi dao có nhiều chỗ đã bị nóng chảy.

Phương Mộc nhận ra đây là thứ mà Ngô Hàm đem đó kè vào cổ mình.

Kỳ thật, người cũng giống như ta thôi.

Phương Mộc nhặt con dao lên, cho vào trong ngực mình.

Cậu bám vào cây nạng, rời khỏi công trường, chậm rãi đi đến cạnh hồ nhân tạo.

Này gọi là hồ nhân tạo Tĩnh Hồ của trường đã tan băng, trên mặt hồ phiêu đảng một tầng hơi nước mỏng. Ngẫu nhiên sẽ nhìn thấy đáy hồ có cả nhỏ bơi lội, dấy lên vài đóa bọt nước rồi không thấy tăm hơi.

Phương Mộc ngồi xuống bên hồ, nhìn hồ nước hơi phiếm xanh, bên cạnh là học sinh vội vã vào lớp hoặc tan học trở về. Bọn họ lớn tiếng đàm tiếu, cước bộ vội vã, ngẫu nhiên có người chú ý đến chàng trai kỳ quái bên hồ, cũng chỉ là tùy ý nhìn thoáng qua.

Phương Mộc cảm thấy có chút mỏi mệt. Cậu ngẩng đầu, nhìn về nơi xa, bên kia hồ, là một hàng liễu rũ, đã hơi chuyển sang màu xanh, gió mát phất qua, nhánh cây mềm mại đong đưa, xa xa nhìn lại, phảng phất như một người ở nơi đó vẫy tay.

Ánh mắt Phương Mộc dần trở nên mơ màng, cậu tận lực muốn nhìn rõ ràng đến tận cùng trước mặt có cái gì. Một đoàn hơi nước từ trong hồ dâng lên, trải rộng trên không trung, xoay tròn, tiêu tán, cánh tay lắc lư đối diện cũng càng mơ hồ hơn, cuối cùng lại phân không rõ tận cùng là đang ở trước mắt, hay là đang cách xa bên kia thế giới.

Toàn văn hoàn.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/doc-gia-thu-7>